

18
'72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 882
29 APRILIE 1972

Trăiască
1 MAI!

O SĂPTĂMÎNĂ CU EVENIMENTE POLITICE DE AMPLĂ REZONANȚĂ

Am trăit cu toții o săptămână de bogate evenimente politice ale căror urmări vor avea o înfriurire dintre cele mai fericite pentru întreaga noastră viață politică, economică și socială. Între acestea se situează la loc de frunte, prin importanța sa excepțională, Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Plenara a făcut o amplă și complexă analiză a rezultatelor activității economico-financiare pe ansamblul economiei naționale pe anul 1971 și principalelor aspecte privind îndeplinirea planului de stat pe trimestrul I/1972, și a stabilit măsuri pentru continua perfecționare și ridicare a nivelului eficienței activității economice din țara noastră; a hotărât privitor la perfecționarea sistemului informațional și introducerea sistemului de conducere cu mijloace automate; a luat hotărâri cu privire la efectivul partidului și mișcarea cadrelor. Plenara a dat o înaltă apreciere, prin hotărârea luată, vizitei tovarășului Nicolae Ceaușescu în unele țări africane. Plenara a adoptat hotărârea de a se convoca, în a doua jumătate a lunii iulie, Conferința Națională a Partidului Comunist Român, care va analiza îndeplinirea hotărârilor Conferinței Naționale și ale Congresului al X-lea al P.C.R. și măsurile de perfecționare în continuare a activității economice-sociale, dezvoltarea democrației socialiste. A urmat Plenara Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste care, printre altele, a hotărât să propună sesiunii Marii Adunări

EFICIENȚĂ

Punem sub acest semn concluziile ce se desprind din profunda analiză făcută de Plenară rezultatelor obținute în anul trecut și pe primul trimestru al acestui an în creșterea economiei noastre naționale, în dezvoltarea bazei tehnice-materiale, în ridicarea nivelului de trai. Menționăm în primul rând ritmurile înalte de dezvoltare realizate în toate ramurile economiei naționale. În anul care a trecut producția globală industrială a crescut cu 11,5 la sută față de 1970, depășindu-se cu 7,3 miliarde lei prevederile planului, iar în primul trimestru al acestui an, comparativ cu aceeași perioadă a anului trecut, ritmul de creștere a fost de 13,3 la sută; au intrat în funcțiune aproape 400 de noi capacități industriale și agrozootehnice principale. În agricultură, producția globală a crescut cu 18 la sută față de anul 1970. Avem o economie sănătoasă, și asta o dovedește și ritmul tot mai ridicat pe care îl înregistrează produsul social și venitul național, raportul bun dintre acestea. Din 1971 ritmul de creștere a venitului național este de 12,5 la sută, față de 10,6 la sută a produsului social — sarcină fundamentală a actualului plan cincinal, condiție esențială pentru asigurarea resurselor necesare dezvoltării și perfecționării forțelor de producție, raportul bun dintre acestea. Din 1971 ritmul de creștere a venitului național este de 12,5 la sută, față de 10,6 la sută a produsului social — sarcină fundamentală a actualului plan cincinal, condiție esențială pentru asigurarea resurselor necesare dezvoltării și perfecționării forțelor de producție, ridicării nivelului de trai al poporului, fapt dovedit și de volumul veniturilor totale ale populației, care au crescut cu peste 12 la sută. Sînt toate aceste rezultate o demonstrație elocventă a realismului obiectivelor planului cincinal și, în același timp, o certitudine că sarcinile vor fi îndeplinite. Sînt noi confirmări ale justeții orientărilor date de Conferința Națională și Congresul al X-lea al partidului întregii noastre activități economice.

Apreciind rezultatele și pe cei care le-au înfăptuit, Plenara a atras atenția și asupra unor deficiențe și lipsuri care au existat, punînd în centrul preocupărilor de viitor măsurile ce trebuie luate pentru utilizarea rațională și intensivă a fondurilor materiale și bănești, reducerea costurilor de producție, întărirea disciplinei financiare și sporirea acumulărilor bănești ale statului, îmbunătățirea indicatorilor de eficiență în toate domeniile. Plenara a cerut tuturor oamenilor muncii, cadrelor din economie, să insiste mai mult pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de creștere a productivității muncii, reducerea cheltuielilor de producție și în primul rând a celor materiale, utilizarea integrală a bazei tehnice de care dispunem. S-a cerut, de asemenea, să se depună eforturi pentru extinderea acțiunii de autodotare, dezvoltarea producției de piese de schimb, realizarea planului la fiecare produs și sortiment în parte, în expresie fizică. În analiza făcută de Plenară s-a dat o atenție deosebită viitorului, adică

investițiilor, cerîndu-se să se ia măsuri care să asigure ca în primul semestru al acestui an să se realizeze cel puțin 47 la sută din prevederile planului anual. În sfîrșit, Plenara a cerut tuturor producătorilor să privească cu maximum de responsabilitate realizarea ritmică a producției pentru export și a planului de export propriu-zis. Această scurtă trecere în revistă a unora dintre principalele probleme desprinse din analiza făcută de Plenară convinge încă o dată cu privire la preocuparea constantă a partidului nostru pentru creșterea eficienței întregii activități economice — condiție obligatorie pentru o sănătoasă și trainică ridicare a nivelului de trai al celor ce muncesc.

O CONSTANȚĂ A POLITICII PARTIDULUI — ÎNTĂRIRIA DEMOCRAȚIEI SOCIALISTE

S-au scris pe această temă numeroase pagini și, firesc, se vor mai scrie. Problema incită gîndul și ascute spiritul. Pentru că nu ne este și nu ne poate fi indiferent cit de mare este cota-parte care ne revine fiecăruia în participarea la conducerea treburilor obștești. Istoria poporului nostru este, într-un anume fel, și o amplă, milenară demonstrație a sentimentului de responsabilitate a națiunii față de propria sa soartă. Nu ne-a fost și nu ne este indiferent nimic din ceea ce privește țara. Partidul, prin exemplul său, ne-a învățat și obișnuit să ne gîndim singuri viitorul, să acționăm conștient și eficient pentru construirea lui. Să facem aceasta într-un climat de deplină libertate și totală participare. Este și sensul, substanța măsurilor stabilite de Conferința Națională și Congresul al X-lea al partidului privind perfecționarea întregii noastre vieți sociale, a organizării societății. În această direcție a întreprins partidul numeroase acțiuni, acestor cerințe le-au răspuns și măsurile stabilite în cursul săptămîinii trecute. Sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Plenara recentă a Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, necesitatea de a se defini, în conferința care va avea loc în anul viitor, rolul și locul pe care îl ocupă organizația în societatea noastră. Problema prezintă o importanță deosebită avînd în vedere că Frontul unește în jurul partidului, al politicii sale, energiile vitale ale poporului român, ale naționalităților conlocuitoare, că are un rol în continuă creștere în organizarea participării maselor la conducerea

Naționale ca în viitor durată unei legislaturi să fie de 5 ani, pentru a corespunde cu perioadele la care au loc congresele partidului, astfel încît platforma Frontului Unității Socialiste în alegeri să prezinte în fața întregului popor programul de dezvoltare economică și socială a țării adoptat de Congresul partidului pentru următorii 5 ani — propunere adoptată în unanimitate de M.A.N. a dat mandat Biroului Executiv al Consiliului Național să formeze comisia care să studieze actuala legislație cu privire la alegerile de deputați în vederea îmbunătățirii acesteia și dezvoltării în continuare a democrației socialiste. În sfîrșit, a avut loc cea de-a VIII-a sesiune a M.A.N. care a examinat și votat o seamă de legi de o deosebită importanță. Nu putem încheia această succintă trecere în revistă fără a aminti gestul de recunoștință exprimat, la scara în trezii națiuni socialiste, prin distincțiile acordate pentru rezultatele obținute în îndeplinirea planului de stat și a angajamentelor pe anul 1971 în cadrul întrecerii dintre organizațiile județene de partid, consiliile populare, instituțiile de cercetări științifice și de proiectare, întreprinderile din industrie, agricultură, construcții-montaj, transporturi și circulația mărfurilor. Așadar am avut o săptămână cu evenimente care solicită gîndul la o mai amplă cuprindere.

societății. În această ordine de idei, Plenara a cerut Consiliului Național și Consiliilor județene ale Frontului Unității Socialiste să aibă o răspundere mai mare în organizarea dezbaterii diferitelor proiecte de hotărâri și legi de către oamenii muncii, în consultarea diferitelor categorii de cetățeni ai țării, în centralizarea propunerilor acestora și studierea lor temeinică în vederea perfecționării și definitivării proiectelor de legi. Întărirea continuă a democrației socialiste, antrenarea tuturor categoriilor de oameni ai muncii la conducerea societății este o constantă a politicii partidului nostru. «Este necesar — spune tovarășul Nicolae Ceaușescu — ca organismele Frontului Unității Socialiste să acorde o atenție mai mare organizării participării diferitelor categorii de oameni ai muncii la conducerea societății, trebuie astfel acordată mai multă atenție țărănimii, ținînd seama că ea nu are o organizație proprie, cum sînt sindicatele de pildă, precum și diferitelor categorii de cetățeni din cartiere care, de asemenea, nu sînt cuprinși în organizații obștești». Această preocupare pentru continua perfecționare a vieții noastre sociale rezultă și din hotărîrea de a se îmbunătăți legea electorală, element important în dezvoltarea democrației socialiste în țara noastră.

PERFECȚIONARE

Perfecționarea continuă este o lege a devenirii noastre socialiste și comuniste. Am numi-o obiectivă. Ea își întinde razele de acțiune cu necesitate asupra tuturor domeniilor vieții noastre. Un evident progres este imposibil fără a o cunoaște și a ține seama de cerințele ei. Închistarea în formule rigide, păstrarea unor organizări și raporturi depășite de evoluție a societății, închiderea ochilor în fața a tot ce este nou și avansat sînt trăsături care nu sînt și nu vrem să fie ale noastre. Nu spunem vorbe mari afirmînd că niciodată ca acum nu am fost atît de deschiși către ceea ce este nou, progresist, avizi de perfectibilitate ca acum. Ne-o demonstrează fiecare act politic inițiat de partid, preocuparea constantă a fiecărui colectiv de oameni ai muncii de a-și organiza mai bine munca și activitatea. Și punem sub semnul aceleiași preocupări de perfecționare și cea de-a VIII-a sesiune a M.A.N. care a consfințit, prin votul forului legislativ suprem al țării, bogata activitate de elaborare și dezbateră publică a unor legi de o deosebită însemnătate. Prin modificările aduse Constituției se realizează o corelare necesară între o etapă a construcției, care este în cincinal — durată dintre două congrese ale partidului — și o legislatură a Marii Adunări Naționale. Prin aceasta se creează astfel posibilitatea Marelui Sfat al țării de a participa de la

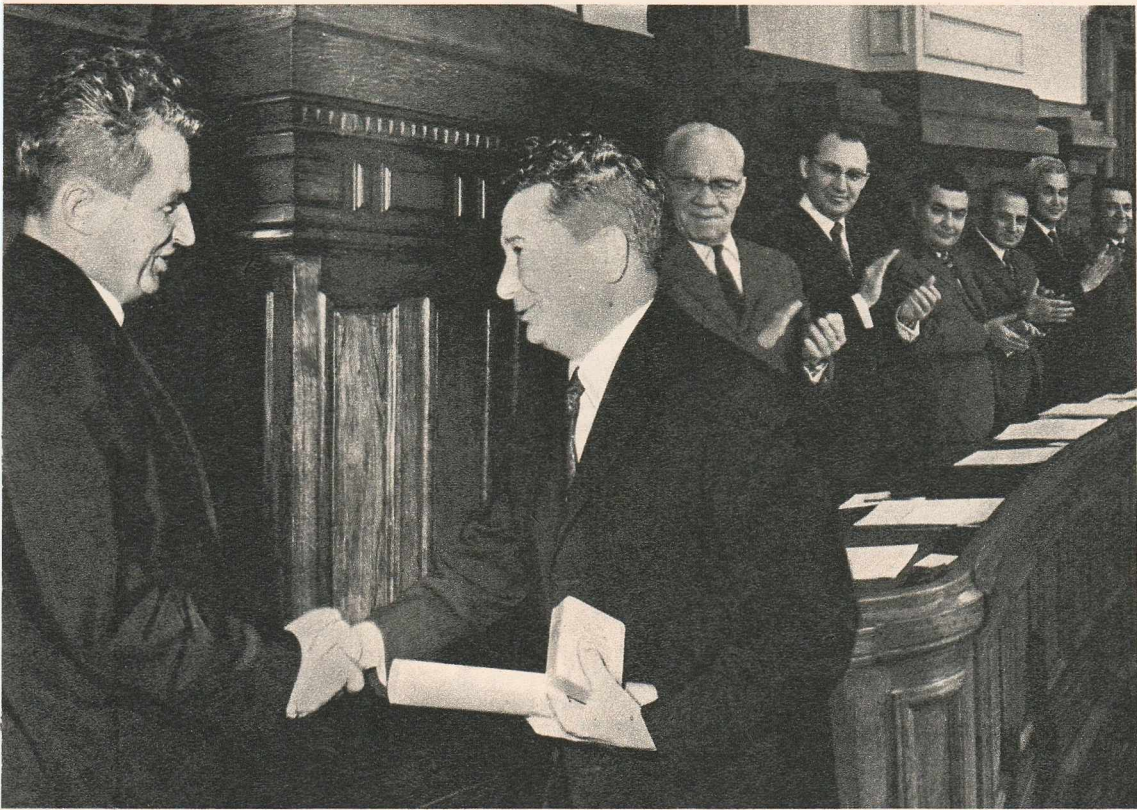
inceput pînă la sfîrșit și a urmări cu înaltă răspundere realizarea întocmai a programului elaborat de partid și cu care Frontul Unității Socialiste se prezintă în alegeri. Au fost aduse modificări în componența Consiliului de Miniștri, s-au votat legi privind activitatea de comerț interior, gospodărirea mai bună a pădurilor și apelo organizarea și funcționarea controlului ștesc, legea privind cazierul judiciar. Toate acestea exprimă încă o dată efortul permanent ce se face pentru îmbunătățirea activității în toate domeniile de activitate, pentru într-un cuvînt, perfecționare.

CINSTIRE MUNCII

Am crescut noi și ne creștem azi copii în cultul muncii. Și e bine așa. Și e necesară Capacitățile, valoarea personală a fiecărui sînt măsurate cu o unitate unică: muncă. Munca depusă în folosul societății, al binelui tuturor. Am repudiat lenea și o repudiem. Nu ne place. Avem senzația că ne murdărește. Nu am întîlnit niciodată un colectiv de oameni ai muncii care să-l admire pe leneș. Și consider acest lucru cît se poate de firesc. Așa cum firesc este ca hărnice să o cînstesti, munca făcută cu înțelepciune și dăruire să o prețuiești. Păstrează amintire de neuitat a acelor zile cînd în Valea Jiului la gura puțului, întîmpinam cu fanfara, ieșirea din șut, brigada fruntașă. Fetele dădeau flori minerilor, se țineau discursuri. Oboseala parcă se scurgea în pămîntul din care oamenii abia ieșiseră, fețele se lumina de zîmbet. Am păstrat de atunci sentimentul de cinstire a efortului deosebit. Este sentimentul care animă un întreg popor și a fost exprimat zilele acestea de conducerea de partid și de stat prin înmînarea unor înalte distincții fruntașilor în întreaga țară pe anul 1971. Ele au răsplătit eforturile deosebite făcute pentru îndeplinirea sarcinilor de plan și a angajamentelor luate au reprezentat un nou gest de cinstire eroicei noastre clase muncitoare, a țărănimii, intelectualității, a tuturor oamenilor muncii fără deosebire de naționalitate. Încuvîntarea ținută cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu, felicitîndu-i pe fruntași a spus, referindu-se la întrecerea pe care o câștigăm cît mai mult — indiferent cine ocupă locul I — ca industria românească, agricultura, știința să obțină succese de mai mari, îndeplinind astfel programul de dezvoltare a țării, lichidînd, cît mai repede, decalajul care ne mai desparte de țările dezvoltate, asigurînd ridicarea României pe noi trepte de progres și civilizație, de bună stare materială și spirituală. Acesta trebuie să fie sensul întrecerii, al întregii noastre activități.

P. ISPA

Marți, 25 aprilie 1972

Săptămîna trecută, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, s-au desfășurat lucrările celei de-a VIII-a sesiuni a Marii Adunări Naționale. Marele sfat al țării a luat în discuție și a votat în această sesiune legi de o deosebită importanță pentru perfecționarea în continuare a vieții politice, economice și sociale a României.

Vineri, 21 aprilie, întregul nostru popor, prezent în Palatul M.A.N. prin reprezentanții săi de frunte, a adus o nouă cinstire hărniciei, priceperii și spiritului de abnegație celor mai buni dintre cei buni, reprezentanți de frunte ai muncii rodnice, ai întregului nostru popor, pentru care socialismul a însemnat descătușarea energiilor creatoare, desferecarea valorilor și potențarea talentului.

Solemnitatea decorării fruntașilor întrecerii pe anul 1971 a avut loc în prezența conducătorilor partidului și statului, a deputaților și invitaților la cea de-a VIII-a sesiune a Marii Adunări Naționale.

Distincțiile conferite exprimă înalta apreciere pe care partidul și statul nostru o acordă muncii entuziaste, creatoare, depuse de colectivele premiate, de întregul nostru popor, pentru rezultatele obținute în îndeplinirea planului de stat și a angajamentelor pe anul 1971, în cadrul întrecerii dintre organizațiile județene de partid, consiliile populare, institutele de cercetări științifice și de proiectare, întreprinderile din industrie, agricultură, construcții-montaj, transporturi și circulația mărfurilor.

Înaltele distincții au fost înmîinate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat.

Miercuri, 19 aprilie, a avut loc, sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, Plenara Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste.

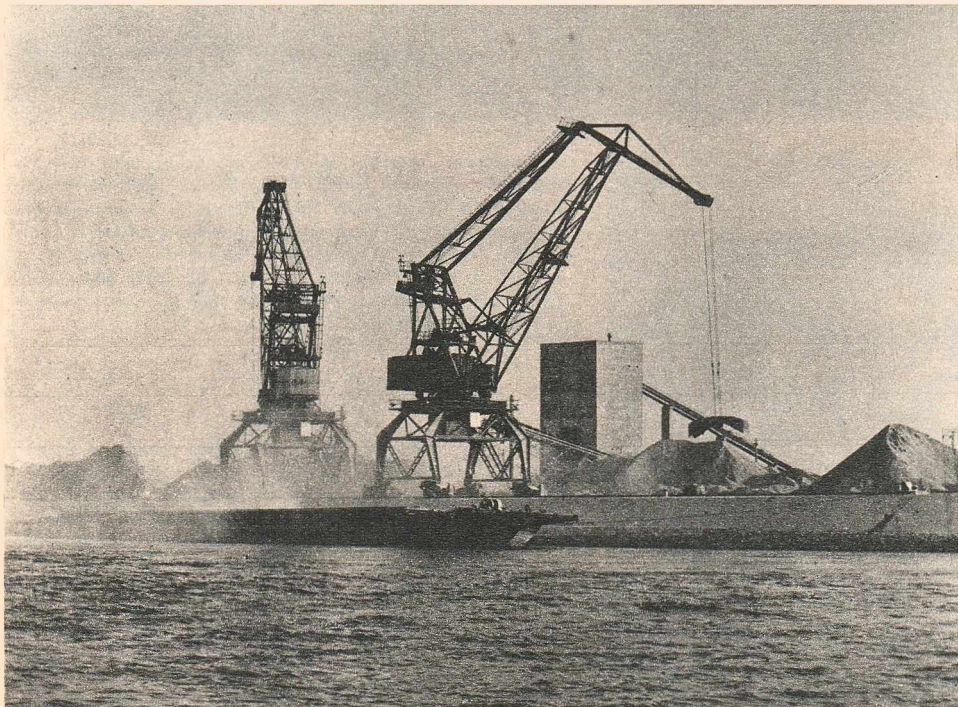
Exprimînd voința organizațiilor pe care le reprezintă, vorbitorii și-au manifestat adevărată adeziunea deplină la politica internă și externă a partidului și statului nostru, hotărîrea lor de a-și consacra întreaga putere de muncă îndeplinirii cu succes a acestei politici puse în slujba intereselor fundamentale ale întregii noastre națiuni socialiste.

Plenara Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste a hotărît să propună sesiunii Marii Adunări Naționale ca în viitor durata unei legislaturi să fie de 5 ani, pentru a corespunde cu perioadele la care au loc congresele partidului, propunere care a fost însoțită de Marea Adunare Națională.

În încheierea lucrărilor plenarei, întîmpinat cu vii și îndelungi aplauze, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu.

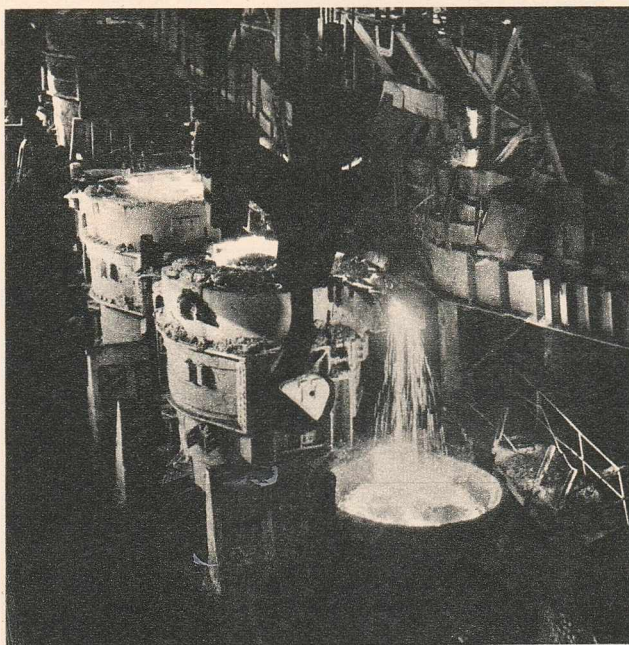
ÎN CINSTEA ZILEI DE 1 MAI

De pe întreg cuprinsul țării ne parvin vești despre succesele oamenilor muncii în cinstea sărbătorii de 1 Mai. Așa, spre pildă, la exploatarea minieră Mahmudia din județul Tulcea (vezi fotografia) se lucrează în avans față de sarcinile zilnice de plan. Folosind la maximum timpul de lucru, pînă în ziua de 30 aprilie se va realiza pentru necesitățile industriei noastre o producție suplimentară de 25 000 tone calcar și o economie la preț de cost de 300 000 lei.

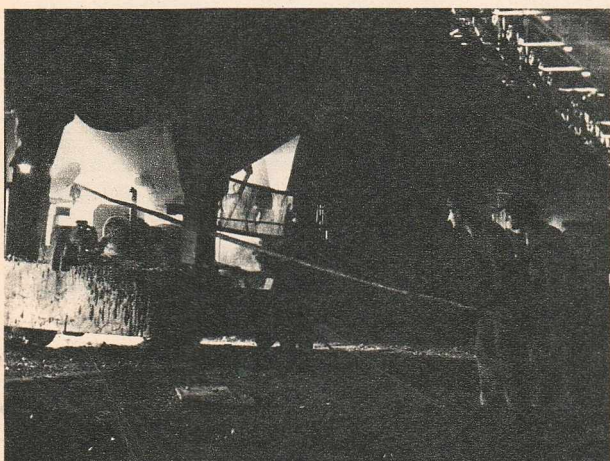
siderurgiștii își onorează angajamentele

Onorîndu-și angajamentele luate, siderurgiștii din Reșița cinstesc ziua de 1 Mai cu însemnate succese în producție, livrînd uzinelor din țară însemnate cantități suplimentare de fontă, oțeluri și laminate. Astfel, la secția furnale s-au realizat 3 000 tone fontă peste prevederile de plan, datorită sporirii încălzirii metalice din furnale. Ca urmare a exploatării cu randament sporit a agregatelor și a utilizării raționale și intensive a fondurilor de producție, oțelarii și laminoriștii au realizat un plus de peste 1 000 tone oțel și peste 2 500 tone laminate grele finite.

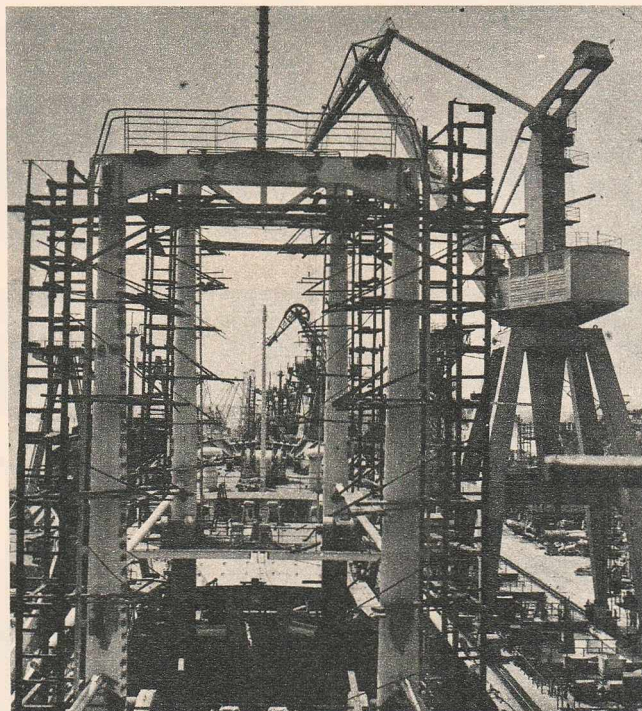
folosind tehnologii avansate

Îndeplinindu-și angajamentele luate în cinstea zilei de 1 Mai, colectivul Uzinei «Victoria» din Călan a realizat peste prevederile planului, de la începutul anului, mai mult de 670 tone fontă, 300 tone piese și utilaje pentru industria metalurgică și însemnate cantități de produse carburoase. Aceste depășiri au fost posibile ca rezultat al sporirii indicilor de utilizare a agregatelor și al folosirii tehnologiilor avansate de lucru. Este important de precizat că sporul de producție s-a obținut în condițiile reducerii consumurilor specifice și a cheltuielilor stabilite.

săptămîna în

Pagini realizate de:
Liviu TIMBUS,
Petre ANGHEL
Eugen IAROVICI

realizări înainte de termen

Antrenați în întrecere socialistă, muncitorii, tehnicienii și inginerii de la Uzina de mecanică navală din Galați au realizat suplimentar, de la începutul acestui an, o producție-marfă de 3,4 milioane

lei. Datorită acestor succese s-au putut livra șantierelor navale numeroase mecanisme și agregate navale în plus.

La rîndul lor, colectivele de la șantierul naval, prin scurtarea ciclului de fabricație a navelor cu aproximativ 25 zile, măsură posibilă, între altele, prin valorificarea integrală a fondului de timp, au lansat înainte de termen o navă, iar primul carbonier de 15 000 tone va porni mai devreme pe drumul de apă al oceanelor.

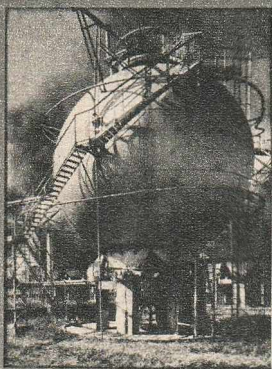

producții de aluminiu peste plan

Organizînd mai bine munca, folosind mai judicios timpul de lucru și aplicînd tehnologii de

mare randament, muncitorii, inginerii și tehnicienii de la Uzina de aluminiu din Slatina au produs în plus, față de prevederile planului, 560 tone aluminiu și aliaje de aluminiu. La rîndul lui, colectivul Uzinei de prelucrare a aluminiului, tot din Slatina, a realizat în cinstea zilei de 1 Mai o producție suplimentară în valoare de 3 200 000 lei.

COPERTA
NOASTRĂ

Fotografie de
Aurel POPESCU

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București,
Piața Științei 1, Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Științei».

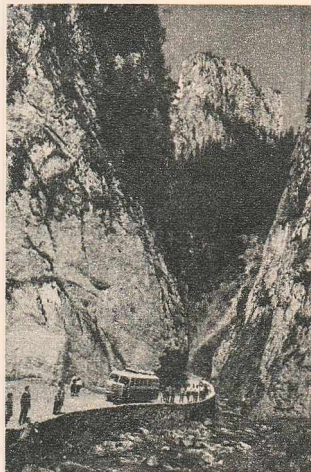

timpul a rămas în urmă cu 9 luni

Cea mai nouă dintre capacitățile de producție ale Uzinei mecanice «Neptun» din Cîmpina, secția de prelucrări mecanice, a atins încă de pe acum parametrii proiectați pentru anul 1973. Cu alte cuvinte, un avans de nouă luni față de graficul stabilit. Acest succes este rezultatul folosirii intensive a mașinilor-unelte și al îmbunătățirii organizării producției și a muncii, al folosirii integrale a timpului de muncă și al sporirii indicatorilor de eficiență, ceea ce a dus la creșterea productivității cu 3 la sută față de indicele prevăzut. Ca urmare, uzina prahoveană va avea posibilitatea să livreze anul acesta produsele solicitate de către industria petrolului cu mult înainte de termen.

imagini

INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

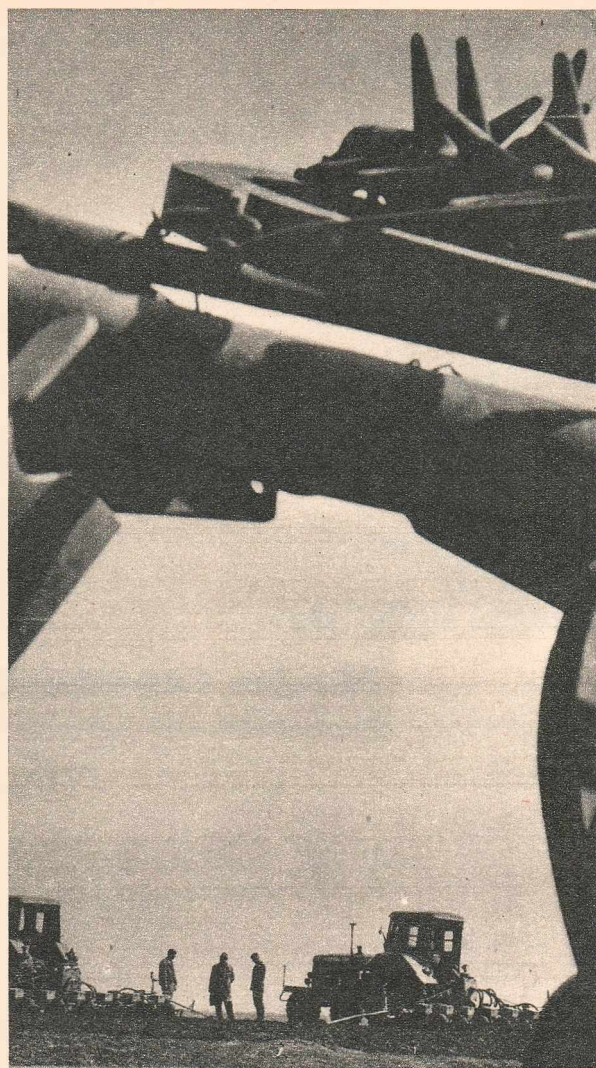

anul turistic pentru tineret 1972

prezentat de tovarășul
Iuliu FEJEȘ,
președintele B.T.T.

Anul turistic pentru tineret 1972 se recomandă prin organizarea unor numeroase acțiuni cu caracter educativ-politic, cultural-sportiv, ne-a declarat interlocutorul nostru. Aș aminti, în primul rând, ciclul de activități turistice dedicate semicentenarului U.T.C., intitulat «Tineri — să ne cunoaștem patria socialistă», menit să contribuie la educarea politică și patriotică a tinerilor. Prin structura sa tematică ciclul prevede organizarea de activități pentru cunoașterea istoriei și culturii patriei, a tradițiilor mișcării muncitorești, a istoriei U.T.C. Voi aminti apoi o altă acțiune de mare amploare și cu caracter permanent, «Floare de colț», prin care U.T.C. adresează o chemare tuturor tinerilor să cunoască nemijlocit patria noastră socialistă, cu toate realizările și frumusețile ei.

Preocupări serioase există și în domeniul dezvoltării bazei materiale a turismului pentru tineret. S-au încheiat lucrările de reamenajare și extindere a Complexului turistic pentru tineret de la Izvorul Mureșului — 460 de locuri pe serie — stațiune devenită cu un regim permanent, care-și așteaptă oaspeții, din toate județele țării, în tot cursul anului. Continuă dezvoltarea Complexului turistic pentru tineret de pe litoral, de la Costinești, pentru ca în câțiva ani să ajungă la o capacitate de 5 000 de locuri pe serie. În momentul de față aici pot fi cazate 3 000 de persoane. În cursul anului 1972 se vor amenaja și da în exploatare, de asemenea, o bază turistică permanentă (200 locuri) în județul Maramureș — zona Mogoșă — lacul Bodi, o altă bază la Săcele-Brașov și se va extinde considerabil baza turistică «Arieșul» (Munții Apuseni) din județul Cluj. Acțiuni pentru lărgirea bazei materiale turistice se desfășoară pe plan local, la nivelul agențiilor

au mai rămas cîteva zile, cîteva ore pentru însămîntatul porumbului

Cultura porumbului constituie, pe mai departe, preocuparea numărului unu a lucrătorilor ogoarelor, care au și însămintat, la ora cînd închidem ediția noastră, circa 92 la sută din suprafața planificată — în întreprinderile agricole de stat, și peste 85 la sută — în cooperativele agricole de producție. Fruntașe la însămintatul porumbului, acțiune de maximă importanță pentru producția agricolă a anului, sînt unitățile agricole din județele Tulcea, Brăila, Buzău, Ialomița, care au știut să folosească cu maximum de randament condițiile climatice, astfel încît pot trece acum cu toate

forțele la lucrările de întreținere a culturilor.

Faptul că porumbul constituie obiectivul de bază al campaniei nu poate justifica rămîinerile în urmă din cadrul celorlalte culturi. Temperatura existentă în sol la ora actuală impune urgența grabnică a însămintării legumelor în câmp. Prin-o mai judicioasă organizare a muncii, specialiștii, toți factorii de răspundere din agricultură sînt chemați să folosească în continuare cu chibzuință condițiile pedoclimatice și agrotehnice, fiecare zi, fiecare ceas prielnic muncii — cheazăia recoltelor viitoare.

BTT, al cărui număr a ajuns în prezent la 20.

Turismul pentru tineret va cuprinde anul acesta și numeroase excursii în străinătate, care constituie, cum se știe, una dintre activitățile cu largă rezonanță în rîndul tineretului. Programele oferite tinerilor din alte țări care vizitează România sînt alcătuite într-o concepție echilibrată, menită să permită cunoașterea frumuseților piesajului românesc, a realizărilor României socialiste, o informare largă, cuprinzătoare, asupra vieții și preocupărilor tineretului din țara noastră. Ca și în ceilalți ani, în 1972 BTT va trimite grupuri de tineri turiști

români în 27 de țări din Europa, Africa și Asia, printre care Maroc, U.R.S.S., Franța, Italia, Belgia, R.P. Polonă, Japonia, Finlanda, Anglia, R.P. Ungară, Danemarca, R.S. Cehoslovacă etc. De asemenea, ne preocupăm perfectarea unor excursii prilejuate de manifestările sportive internaționale la care participă sportivi români. În acest sens, la meciul România—Ungaria prin BTT vor putea beneficia de excursie la Budapesta circa 2 600 de tineri. Un număr apreciabil de tineri va putea viziona meciurile din cadrul turneului final al Campionatului european de fotbal și, bineînțeles, întrecerile J.O. de la München.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

despre speranță

S-a aflat la București, cîteva zile, o strălucită vedetă internațională, a cărei faimă a înconjurat de nenumărate ori planeta: chirurgul Christiaan Barnard. Nu mă simt competent să-i judec activitatea științifică, teoretică sau practică, la ora asta încă foarte controversată, pendulînd, în continutul secret al savanților iluștri, între extreme: aprobări entuziaste sau negări inverșunate. N-am o imagine a rezultatelor sale exprimate în statistici elocvente, nu știu, cu precizie, cîți bolnavi au supraviețuit după ce le-au implantat inimii străine sau cîți i-au succumbat, un singur lucru s-a impus conștiinței mele: că medicul Christiaan Barnard este unul dintre oamenii acestei lumi bintuite de atîtea spectre și dezastre, care nu s-a împăcat cu ideea de moarte. Ca să mă fac înțeles, voi aminti că acum cîțiva ani un eminent confrate al medicului evocat a publicat un memoriu ce susținea, în esență, următoarele: cancerul nu e o maladie, ci un mod de a muri. Nimic nu m-a ofensat vreodată mai tare și nici o lovitură primită de om în decursul controversatei sale istorii nu mi s-a părut mai nedreaptă ca afirmația de mai sus, fiindcă echivala cu moartea speranțelor, eu o nemernică îngenucheră în fața unei fatalități mizerabile. Nu știu cîți oameni a salvat chirurgul Christiaan Barnard, cite zile au supraviețuit bolnavii pe care i-a operat, dar dacă unul singur a mai fost redat vieții, doar o singură secundă, și încă numele acesta, Christiaan Barnard, se va înscrie, pentru eternitate, în memoria umanității. Fiindcă nu cred să existe epolet de o glorie mai strălucită și un titlu de noblețe mai augustă spre care să tindă omul decît împotrivirea sa, declarată, la ideea morții. Animalul nu știe că trăiește, nu știe că trebuie să moară. Omul e singura ființă care a aflat că e sortită pieirii. Iată însă că a început să se ivească și OMUL care năzuie nu să stîrpească moartea, dar s-o intimideze și s-o alunge pentru o vreme.

A aspira la un asemenea ideal constituie treapta supremă a rosturilor noastre pe această planetă, fiindcă da corp și substanță Speranței.

«Pregătindu-se temeinic pentru muncă și viață, unit în idealurile și aspirațiile sale de a servi patria socialistă, tineretul trebuie să fie prezent, să lucreze acolo unde îl solicită interesele dezvoltării societății, să contribuie prin munca sa entuziastă la înflorirea orașelor și comunelor de pe întreg cuprinsul patriei, la dezvoltarea armonioasă și progresul economico-social al tuturor județelor, la înfăptuirea mărețului program de ridicare generală a țării pe noi trepte ale civilizației socialiste».

Nicolae CEAUȘESCU

TINERI ÎN FAȚA VIEȚII

de Nicolae CRISTACHE Fotografie de Radu CONSTANTINESCU

Jiul bate-n coasta așezării pulsându-i în artere energie și viață. Dar oamenii și-au durat casele de-a lungul șoselei, înscriind Țințărenii ca o verigă obișnuită în șiragul localităților ce mărginesc de o parte și de alta magistrala rutieră dintre Craiova și Tîrgu Jiu. Sub calea asfaltată de astăzi — un alt drum, drumul carelor romane. Pe aici, înaintînd în interiorul țării, se aduceau altădată legiunile de schimb, mărfuri, legi, obiceiuri, colonizatori... Negoțul era în floare: hanuri (hospitia), birturi (tabernae), grajduri (stabula), stațiuni poștale (mansiones). «Mai tîrziu — consemnează o veche monografie a Gorjului — năvălirile străine, mai ales turcești, au bîntuit adeseori aceste locuri și din cauza lor au dispărut toate, fie prin ardere, fie prin uitare în gropile și ascunzătorile unde le-au lăsat oamenii în fuga lor năprasnică prin munți și păduri, ori înecate la trecerea rîurilor»...

Multe s-au pierdut, bunuri și scrieri despre datini, scrieri despre nenorocirile care s-au abătut asupra acestui pămînt și scrieri despre oamenii care le-au îndurat, le-au înfruntat, au pierit. De fiecare dată însă oamenii s-au întors la vechea vatră. Țințărenii au transmis urmașilor ceea ce nici o stăpînire nu le putea lua: dorul de a trăi pe pămîntul natal, dragostea de muncă.

Astăzi comuna renaște din piatră și ciment, simbol al stabilității, al statorniciei și încrederii în viitor. Printre însemnele trecutului — pătule de nuiete împletite, clăi

de fin, pătuiage de coceni străbătute de prăjini ascuțite — se plămădesc liniile moderne ale viitoarei localități, așa cum este prevăzută a fi în schițele de sistematizare.

Cine sînt oamenii acestor meleaguri și mai ales cine sînt cei care preluînd mîine destinele obștii vor desăvîrși înfățișarea comunei la cota cerută de societatea noastră socialistă multilateral dezvoltată?

Pe tinerii comunei li găsești pretutindeni — în cooperativa agricolă de producție, în sectorul cerealier și zootehnic, pe șantierul de irigații, la secția de prefabricate din beton, în atelierul de covoare oltenesti, în școli și dispensare, pe tractoare ori pe schelele clădirilor în construcție — îndeplinind munci diverse într-un diapazon nelimitat de ipostaze, participanți la sfaturile obștii și la complexele activității economice și culturale. Pe unul dintre ei, Ion Vulpeanu, l-am întîlnit pe cîmp, abia distingîndu-se printre boturile crude și umede, cu ochi de ciute șugubețe, ale viștelor nou-născuți, adulmecînd sub soarele de primăvară, pentru prima oară în viață, aerul cîmpului și mirosul de iarbă fragedă. Are în îngrijire, informează el mîndru, tineretul taurin între zero și șase luni, perioadă decisivă în evoluția ulterioară a zestrei zootehnice a cooperativei. A terminat școala în sat, are 19 ani și e cel mai tînăr membru de partid din comună. Îi plac diminețile, nașterile și primăverile... Nu-mi pot reține întrebarea: Și mai departe? Pentru viitor... Nu știe încă. Armata... Multe se

vor schimba în sat, în cooperativă; se va schimba și el. Are o singură dorință — orice meserie își va însuși, oricum își va modifica viața și indiferent de locul unde își va satisface serviciul militar — să revină la ai săi, la pămîntul unde s-a născut. Așa au făcut părinții lui, tot la fel dorește să procedeze și el. «De altfel nici nu va fi greu, conchide la despărțire, în sat va fi nevoie de toate meseriile».

Coridoarele școlii din satul subordonat Florești au aspectul unor săli de muzeu, unde rîvna și devoțiunea pentru meseria aleasă a dascălilor acestui așezămînt de cultură au rînduit cu aplicație și dragoste panopliile materializînd eforturile de creație din orele libere ale elevilor. Sînt măturii în acuarelă și creion, în lemn sau pînză, în colecții numismatice sau arheologice ale preocupărilor învățăceilor, dar și dovezi ale dragostei și răspunderii cu care colectivul de cadre didactice urmărește dezvoltarea personalității tinerelor vîlștăre ale comunei.

La intrare, pe panoul unde sînt afișate rezultatele de la concursul de matematică — o foaie aproape albă. Este problema propusă spre rezolvare de elevul Mihai Marin, concepută de el însuși, și pe care nimeni din școală nu a reușit să o rezolve, mă lămurește profesorul Nicolae Otea, nici el cu mult mai în vîrstă decît elevii din ultimele clase, proaspăt absolvent, revenit în sat la cererea sa. La concursul județean de anul trecut, același elev a cîștigat o mențiune, iar anul acesta candidează pentru primele trei locuri. Este deosebit de dotat pentru gîndirea abstractă și evoluția lui ulterioară este ușor previzibilă: Liceul de matematică din Craiova, facultatea...

— Un destin sigur și, sper, lipsit de sinuozități.

— Și al celorlalți?

— Despre cea mai mare parte dintre elevi putem afirma că știm în ce domenii ar dori să lucreze. Desigur, nu e vorba de o cunoaștere pasivă, de o simplă înregistrare de dorințe. Cîteva exemple ar putea fi semnificative pentru viitoarea configurație socială a comunei: Ion Șovăilă și Constantin Negroiu — muncitori, Ioana Talău și Maria Istudor — învățătoare, Ion Florea — arte plastice, Ion Istudor — liceul militar etc.

Muncitori, pictori, matematicieni, profesori, militari... O paletă a meseriilor, cuprinzătoare, diversă, generoasă, care reflectă, în același timp, posibilitățile nelimitate de afirmare a personalității elevilor și, mai ales, conștiința acestora că nici un obstacol nu se interpune în drumul

de H. DONA

Profesoara-comandant instructor de pionieri Maria Vasilescu se află abia la începutul carierei.

făuririi viitorului, așa cum și-l doresc. Dar mă gândesc că ar trebui să ne suspectăm de ipocrizie, dacă am afirma că pictorii, matematicienii, militarii sau toți muncitorii se vor întoarce în sat. Atunci cine va mai lucra în cooperative, pe cîmp, în celelalte sectoare economico-sociale ale comunei?

— Rîtmurile în care se dezvoltă comuna — îmi explică profesoara Maria Vasilescu — sînt deosebit de rapide, de vizibile, și mulți dintre elevi, cu disponibilitatea pe care o au de a percepe mișcarea, noul, se atașează și se integrează procesului înnoirilor care au loc aici, în comuna în care s-au născut. În acest sens vă pot oferi două exemple de propuneri prezentate nu demult de înșiși elevii școlii. Prima se referă la inițiativa de a organiza pe terenul din jurul școlii o microcooperativă, care să reproducă în miniatură viața dintr-o unitate agricolă obișnuită. În cadrul acestei microcooperative am și început lucrul pe o parcelă de patru hectare. A doua propunere se referă la angajamentul pe care și l-au luat — în cazul în care și cooperativa va fi de acord — de a amenaja ei înșiși o porțiune fixă din terenurile propuse pentru desecări. Și nu numai atât. Avînd în vedere că în comună există unele tradiții în practicarea unor meserii, atelierul-școală pe care îl organizăm ține seama în primul rînd de necesitatea asigurării continuității meseriilor tradiționale și, pe cît posibil, de perspectivele și specificul activităților viitoare din comună.

Profesoara-comandant instructor de pionieri Maria Vasilescu se află abia la începutul carierei. S-a întors în comună după absolvirea Institutului pedagogic din Pitești, nu demult, cu gînduri îndrăznețe și plină de elanuri. Predă matematica și se gîndește că acum, la început, pentru o profesoară de țară specializarea fiind mai greu de realizat și fiindcă solicitările se distribuie pe domenii foarte diverse, singură disciplina matematică nu-i este suficientă și va fi necesar să se înscrie anul acesta la Facultatea de filozofie!

— Să nu credeți însă, precizează Gheorghe Antonie, secretarul Comitetului comunal U.T.C., că noi am fi

scuțiți de acest «rău al secolului» care este navetismul. El n-a ocolit nici comuna noastră. Cele mai multe greutăți le avem cu medicii, și de fapt numai cu medicii. Vin, nu renunță la oraș, stau un timp, pînă își aranjează altceva, și după aceea nu-i mai vezi. Alte demersuri, alte cereri pe la mai marii din sectorul respectiv, lumea așteaptă și cînd, în sfîrșit, a sosit, îl și vezi că stă cu ochii pe ducă.

— Poate, îl întreb, nici oamenii, nici autoritățile nu-i primesc cum se cuvine?

— Nu-i vorba de asta. Nu-s din partea locului, și mulți vin de la început cu gîndul de a pleca. Peste puțin timp însă vom scăpa de chinul ăsta. Am trimis la Tîrgu Mureș, la Institutul de medicină, o fată de-a noastră, din sat: Camelia Sirbu. Mai are un an și termină. De altfel, pe măsură ce comuna se dezvoltă, vor reveni, fără să renunțe la meseriile lor, și alți tineri. Acest proces a și început cu unii muncitori care acum lucrează la Tîrgu Cărbunești, cu asistenta medicală Rodica Bălăceanu și alții.

Destinul Adrianei Socol mi se pare semnificativ pentru un anumit moment din evoluția vieții social-economice a satului. În iureșul prefacerilor care aveau loc, atrasă de alți tineri de vîrsta ei, s-a înscris la o școală profesională, la Filiași. După absolvire, deoarece în sat inaugurarea secției care se prevăzuse în plan a întîrziat, avea de ales între tentația orașului și nostalgia locușilor copilăriei. Ultima a fost mai puternică și așa a ajuns să lucreze închisă într-un birou, printre dosare și cifre. Nu i-a plăcut. Cu timpul însă, cînd din hîrtoagele contabile, cum le numea ea, a început să apară o lume, cînd în spatele fiecărui cît, al fiecărei sume sau produs a început să vadă un om, un prieten, o cunoștință, nu s-a mai putut despărți de această muncă. Secția proiectată și întîrziată a intrat în funcțiune, ea a rămas însă mai departe în biroul friguros și strîmt, s-a înscris la liceul economic, unde mai are un singur an de trecut. Cine știe, poate va reuși și la facultate, dar în mod sigur nu va părăsi niciodată cooperativa.

Ca un ecou indirect la discuția purtată în aceste coloane cu privire la necesitatea studierii matematicilor de către toți tinerii, am primit o scrisoare de la cititorul Șt. Constantinescu din Alexandria, din care ne permitem să cităm cîteva fraze: «Sînt în întregime de acord cu necesitatea învățării matematicii... Dar, în actuala etapă... cred că mai există o știință pe care, de asemeni, trebuie s-o cunoască toți tinerii și vîrstnicii. E vorba de economic. Pentru ca toți muncitorii, toți țărani cooperatori să-și poată îndeplini într-adevăr rolul de producători și proprietari, ei trebuie să cunoască mecanismul economic, să-l înțeleagă și să știe să-l folosească... Iată de ce cred că învățămîntul economic trebuie să devină obligatoriu într-o țară socialistă ca a noastră...» Raționamentul tov. Constantinescu ni se pare just și nu avem nimic de obiectat împotriva lui. De altfel, în ultimii ani, anumite elemente generale de economie politică au și început să fie predate în licee. Rămîne totuși o întrebare: cum să încapă atîtea materii strict necesare (căci în afară de matematici și economie mai sînt și altele, și numărul lor crește an de an) într-un orar fatalmente limitat? De pe acum toată lumea vorbește de supraîncărcarea elevilor, de epuizarea lor fizică și nervoasă etc., etc. Ce e de făcut? După părerea noastră, soluția nu poate consta decît în schimbarea radicală a conținutului învățămîntului, în trecerea de la acumularea unui număr tot mai mare de cunoștințe la însușirea tehnicilor și metodelor de a învăța (înțelegînd că de învățat învățăm toată viața și că direcțiile intereselor și curiozităților noastre pot fi nelimitate).

O altă scrisoare (de la cititorul Andrei Costinescu din Iași) pune în discuție o temă abordată recent de mai multe ziare, cea a îndrumării femeilor spre profesii considerate altădată ca exclusiv masculine, și ridică întrebarea: poate fi oare posibilă o adevărată egalitate între bărbați și femei? Dacă nu ne înșelăm, tov. A. Costinescu are unele îndoieli.

Poate că e bine să precizăm de la început că egalitatea nu înseamnă și nu poate însemna ștergerea diferențelor. Nu există pe lumea asta doi oameni la fel, și într-o orînduire ca a noastră, care promovează deplina înflorire a personalității umane, asemenea diferențe sînt tot mai marcate (ceea ce e un semn de progres!). Egalitatea înseamnă doar înlăturarea oricărei discriminări, crearea unor condiții care să permită tuturor indivizilor, în egală măsură, să-și dezvolte și să-și fructifice capacitățile și înclinațiile. În cazul care ne interesează este vorba ca femeile să aibă posibilitatea neîngrădită (și condițiile) pentru a se manifesta în orice fel de activitate, ceea ce nu înseamnă de fel ca în orice profesiune numărul femeilor să fie egal cu cel al bărbaților. Aceasta nu înseamnă, de asemeni, că nu trebuie să se țină seama de deosebirile biologice evidente dintre bărbați și femei. Într-un articol apărut nu demult în Revista de filozofie, «Sexul în raport cu natura umană. Aspecte din dialectica biologicului și socialului în cadrul naturii umane» (sub semnătura lui I. Peatnișchi), se arată că știința a dovedit că individualitatea bărbătească este mai diferențiată decît cea feminină, că variantele extreme, mult depărtate de medie (atît geniile, cît și arierajii mintali), se întîlnesc mai frecvent printre bărbați, în timp ce femeile sînt mai strînse în jurul mediei. Dar dacă bărbatul pare născut pentru cutare sau cutare rol social, femeia, în virtutea plasticității și universalității sale cunoscute, este capabilă să adopte cu succes orice rol. «Specificul nativ al sexelor, arată tov. Peatnișchi, trebuie studiat cu grijă, tocmai pentru a-i asigura fiecărui sex locul cel mai potrivit în cadrul variatelor manifestări sociale, specifice, ale naturii umane, unde sexele se află nu în relații ierarhice, ci în relații de complementaritate». La toate acestea am mai vrea să adăugăm un amănunt, adesea scăpat din vedere: profesiunile altădată specific masculine s-au schimbat și ele mult (în principal, în sensul reducerii efortului fizic), ceea ce le face mai accesibile femeilor.

Cititorul D. Grecea din Lugoj ne critică (pe noi, cei de la «Flacăra», dar și de la alte publicații) că ne-am «grăbit» anunțînd un an mai uscat și îndemnînd la intensificarea măsurilor pentru păstrarea umidității solului. «Cînd colo, văd că în primăvara asta nu ducem de fel lipsă de ploaie». Ce să-i facem, ne-am luat și noi după previziunile meteorologilor. Dar n-au intrat încă zilele în sac și vom vedea pînă la urmă cine are dreptate. În tot cazul, măsurile la care se referă cititorul nostru au fost, sînt și vor fi nu numai binevenite, ci și necesare.

ZECE ANI DE LA ÎNCHEIEREA
COOPERATIVIZĂRII AGRICULTURII

UN DECENIU AL SUCCESELOR

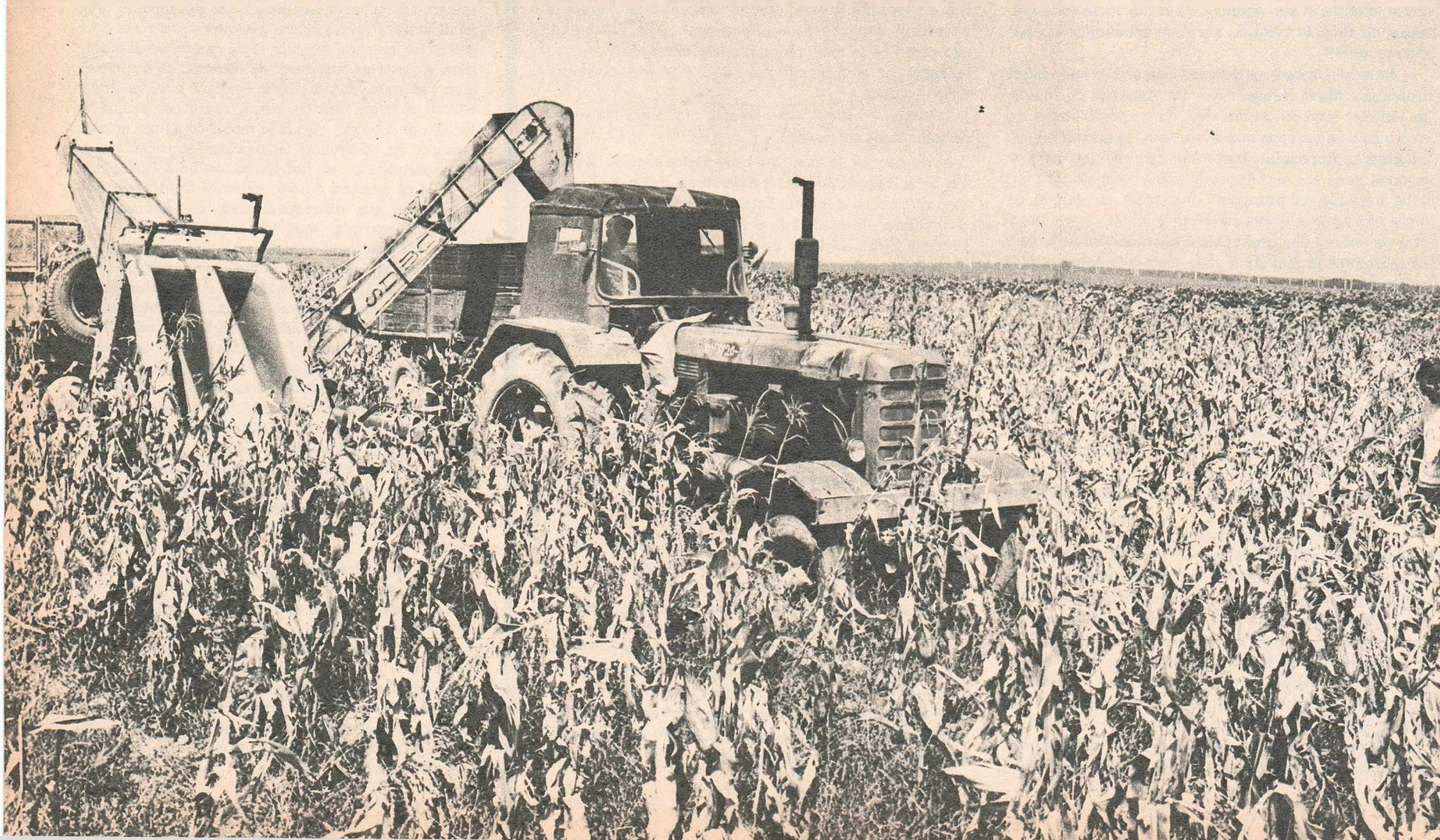
Vă amintiți desigur de primăvara aceluia an istoric 1962, înscrisă ca un moment de seamă în istoria poporului nostru, primăvară ce a consemnat încheierea procesului de cooperativizare a agriculturii. Eveniment istoric de o excepțională însemnătate în viața politică, economică și socială a țării, cooperativizarea agriculturii nu a însemnat numai triumful unei idei, ci și începutul unei noi epoci cu urmări dintre cele mai fertile pentru destinul întregii noastre națiuni.

Marcînd victoria deplină și definitivă a socialismului în întreaga economie națională, cooperativizarea agriculturii a creat cadrul organizatoric necesar dezvoltării producției agricole pe calea intensificării și modernizării. Pe bună dreptate sublinia secretarul general al partidului nostru: «Trecerea micii producții țărănești, cu posibilitățile sale limitate, la marea producție socialistă a reprezentat o profundă revoluție în viața satului, în relațiile de producție din agricultură, creînd condiții favorabile pentru progresul rapid al acestei ramuri esențiale a economiei naționale». Cooperativizarea agriculturii a fost însoțită de creșterea producției agricole, vegetale și animale, de sporirea cantităților de produse vîndute de țărănime către fondul centralizat al statului, de îmbunătățirea aprovizionării populației cu produse agroalimentare, de creșterea disponibilităților pentru export.

Eliberînd țărănimea de asuprire și exploatare, descătușînd forțele creatoare ale maselor țărănești pentru o viață demnă și îmbelșugată, cooperativizarea agriculturii a creat cele mai prielnice condiții pentru realizarea unui ritm rapid de modernizare a producției, pentru dezvoltarea ei con-

tinuă. Totodată, succesele obținute pînă acum în dezvoltarea bazei tehnico-materiale a agriculturii, în sporirea producției agricole și în ridicarea nivelului de trai al țărănimii cooperatiste atestă marel potențial economic, perspectivele pe care cooperativizarea le-a deschis satului românesc, procesului de modernizare continuă. O privire cît de fugară spre oricare zonă a țării te va pune în fața unei realități de netăgăduit: în cei zece ani care au trecut de la încheierea procesului de cooperativizare, în viața satului românesc, în viața fiecărui țaran cooperator s-au produs schimbări care nu puteau fi consemnate în alte condiții nici de-a lungul mai multor secole. Elementele de civilizație prezente pe toate paralelele și meridianele patriei, în toate casele sătenilor sînt cea mai elocventă mărturie.

La numai un deceniu de agricultură socialistă, România oferă un veritabil exemplu al justiției și înțelepciunii politicii partidului nostru în toate sferile de activitate. Înfrățirea miilor de parcele izolate într-un singur ogor a dat posibilitatea valorificării fondului funciar prin direcționarea unor importante investiții în domeniul mecanizării, chimizării și pentru extinderea irigațiilor. Agricultură socialistă s-a dovedit singura capabilă să aplice cuceririle științei într-o activitate productivă, coerentă și cu eficiență maximă. Cei zece ani care au trecut de la neuitata primăvară a anului 1962 s-au înscris ca o grandioasă frescă a civilizației românești, ca o etapă de însemnătate istorică în viața poporului nostru, ca o victorie majoră a politicii partidului de construire a socialismului și comunismului.

◀ Succesele obținute în sporirea producției agricole, în creșterea acumulărilor și dezvoltarea avutului obștesc sînt totodată o mărturie că avem o țărănime cooperatistă harnică, care urmează cu devotament nestrămutat politica partidului, că în noul sat românesc s-au format oameni minunați, care s-au transformat și au progresat o dată cu însăși transformarea satelor, cu dezvoltarea agriculturii noastre socialiste.

Industria chimică va fi capabilă în viitorul apropiat să asigure necesarul de îngrășăminte și alte substanțe chimice la nivelul celui din țările cu agricultură dezvoltată.

▲ În decursul unui singur cincinal, 1966-1971, veniturile generale ale țărănimii cooperatiste au crescut față de cincinalul precedent cu circa 15,4 la sută și urmează să crească între anii 1971 și 1975 cu 22-30 la sută față de perioada 1966-1970. Într-un răstimp de numai cinci ani, în comunele și satele patriei au fost construite sau renovate 260 000 de locuințe. La sfîrșitul anului 1971 numărul școlilor de cultură generală ajunsese la 13 190, al căminelor culturale la aproape 7 500, al cinematografelelor la 5 619, al caselor de naștere, staționarelor de circumscripție și al spitalelor la peste 5 200. În același an aproape 89 la sută din satele patriei erau electrificate.

◀ Industrializarea țării a pus la dispoziția agriculturii mijloacele moderne de muncă necesare pentru intensificarea și diversificarea producției agricole.

cheia de aur a eficienței economice

Efortul pentru sporirea eficienței producției materiale, pentru ridicarea calitativă a întregii activități economice este, cu evidență, una dintre problemele esențiale ale construcției noastre socialiste în etapa pe care o parcurgem. În fiecare întreprindere, oamenii muncii sînt preocupați de depistarea tuturor resurselor interne care pot să influențeze sporirea eficienței economice, și aceasta, firește, pentru atragerea imediată a acestor resurse în circuitul productiv. Serialul nostru pe această temă se oprește acum — și va continua în numărul viitor — la un factor de influențare a productivității muncii de o natură specială: omul. Preocuparea pentru utilizarea rațională a resurselor umane, pentru realizarea perfecționării personalului din unitățile productive este aceea care străbate și unește punctele de vedere exprimate în aceste pagini.

OMUL ȘI MUNCA SA ÎN PERSPECTIVA OPTIMIZĂRII FOLOSIRII RESURSELOR

Pentru construirea societății socialiste multilateral dezvoltate, conducerea de partid și de stat îndrumă și stimulează eforturile generale îndreptate către creșterea productivității activităților economice.

Dar creșterea productivității acestor activități nu se poate realiza decît cu condiția dezvoltării cîtorva factori esențiali: resursele umane, resursele materiale, metodele de muncă, piețele de desfacere.

Dacă în ce privește utilizarea resurselor materiale, a capacităților de producție, a suprafețelor de producție, a materiilor prime și materialelor precum și în ce privește optimizarea metodelor de muncă abundă informațiile și dezbaterile, este obligatoriu să ne aplecăm și asupra problemei utilizării celei mai prețioase resurse de care dispune țara noastră, OAMENII.

Folosirea mai bună a oamenilor în scopul creșterii eficienței activității economice și dezvoltării lor individuale impune crearea condițiilor optime pentru desfășurarea muncii lor. Mai precis, oamenii nu obțin rezultatele cele mai bune decît dacă li se asigură aprovizionarea corespunzătoare cu materii prime și materiale, organizarea cea mai potrivită a procesului de muncă, evitarea timpilor neproductivi și a activităților inutile sau neeconomice.

Și totuși productivitatea muncii omenestă nu poate fi influențată favorabil numai prin modificarea unor factori exteriori celui ce lucrează. Aceste modificări trebuie să se îmbine, să se grefeze pe dorința lucrătorului de a obține rezultate mai bune. Trebuie deci să se determine apariția unor schimbări în atitudinea acestuia față de muncă, adoptarea unei poziții

permanent critice în relațiile cu procesele de producție. Dar orice schimbare înseamnă eforturi suplimentare iar acceptarea entuziastă a ideii schimbării și transferarea ei în practică nu se poate obține doar explicînd celor în cauză interesele generale cărora le este utilă schimbarea solicitată. Cu alte cuvinte, trebuie găsit și pus în funcțiune resortul intern care-l determină pe fiecare om să-și folosească întreaga sa capacitate fizică și intelectuală pentru atingerea obiectivului propus. Motivarea sarcinilor curente și de perspectivă — pentru că despre acest lucru este vorba — se realizează însă foarte greu și metodele folosite în multe cazuri pentru sporirea ei nu oferă de fapt decît soluții temporare. Ținînd seama însă că în atingerea unor performanțe generale înalte contează foarte mult constanța, durata intervalului în care se obțin acestea, înseamnă că metodele care asigură vîrfuri de productivitate de scurtă durată sînt mai puțin interesante decît cele care asigură creșteri eventual mai mici dar pentru perioade lungi.

Nu am dori să rezulte concluzia că asigurarea condițiilor tehnico-organizatorice este lipsită de importanță. Dimpotrivă, aceste condiții sînt foarte importante, dar numai în sensul că absența lor poate conduce la scăderea productivității. Astfel, o structură necorespunzătoare a unității, o organizare defectuoasă a producției, conducători direcți incompetenți, relații nesatisfăcătoare de muncă, condiții de muncă grele, salariu necorespunzător muncii prestate, poziția joasă în ierarhie, precum și elemente dificile de securitate a muncii provoacă în general o productivitate a muncii redusă.

Dar existența unor condiții de natura celor citate la un nivel normal — repetăm — nu poate asigura ea singură creșterea continuă a productivității.

Factorii care determină o astfel de modificare favorabilă prin stimularea necesităților de dezvoltare, de creștere, în cadrul și din cauza muncii sînt: autorealizarea, recunoașterea realizărilor, munca propriu-zisă, asumarea responsabilităților și promovarea sau creșterea.

Toți acești factori pot fi influențați pozitiv în scopul unei utilizări mai bune a resurselor umane ca rezultat al inițiativei lucrătorilor, dacă se aplică următoarele măsuri:

1) Eliminarea unor controale asupra activității, dar cu menținerea răspunderii în ce privește rezultatele; măsură care determină creșterea sistemului responsabilității și realizarea personală.

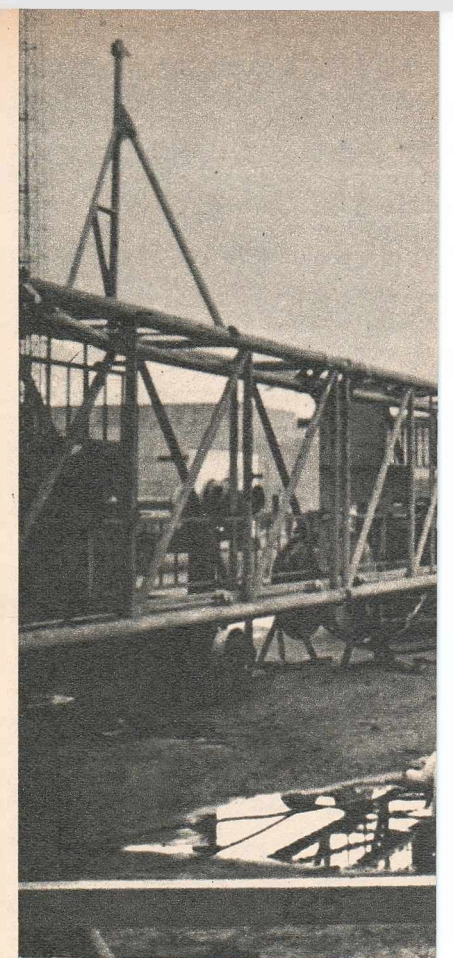
2) Mărirea răspunderii personale pentru propria muncă; măsură care, o dată cu creșterea responsabilității, conduce și la o manifestare a recunoașterii rezultatelor muncii.

3) Acordarea de autoritate suplimentară unui salariat în activitatea sa, libertatea de inițiativă în muncă; ceea ce înseamnă, în

SENSURILE INDICELUI OM / MW

În ramura energiei electrice indicele sintetic care exprimă în ultimă instanță utilizarea rațională a forței de muncă este indicele om/MW, adică raportul dintre numărul total de personal și puterea instalată a unei centrale electrice.

În analiza posibilităților de reducere a acestui indice trebuie avute însă în vedere menținerea gradului de siguranță în funcționarea instalațiilor energetice precum și posibilitățile de intervenție operativă în situații de avarie. De aceea un accent deosebit trebuie pus pe calitatea forței de muncă, pe cunoștințele, atitudinile și aptitudinile personalului. De aici rezultă nece-

afară de răspundere suplimentară, recunoașterea unor rezultate bune și posibilitatea de autorealizare.

4) Aceleași sentimente ca mai înainte vor apărea și în situația în care unui salariat i se va defini o zonă, un domeniu rezultat dintr-o diviziune naturală a muncii, în care el beneficiază de răspundere și autoritate integrală.

5) De asemenea, prin punerea rapoartelor, a dărilor de seamă periodice direct la dispoziția executanților, deci prin recunoașterea unei competențe care altădată era rezervată doar conducătorilor, sentimentul de responsabilitate poate fi stimulat.

6) Introducerea în activitatea salariatului a unor sarcini noi și dificile îi va da acestuia posibilitatea să crească, să dobîndească noi cunoștințe.

7) O motivare substanțială se poate realiza și prin repartizarea unor sarcini de natură specială, pentru rezolvarea cărora salariatul în cauză va trebui să-și aprofundeze cunoștințele într-un domeniu restrîns, se va specializa, dobîndind sentimentul unei responsabilități crescute, al unei promovări, și implicit se va dezvolta individual.

De fapt, măsurile sugerate mai sus sînt toate aspecte ale uneia și aceleiași preocupări, și anume îmbogățirea muncii. Toate presupun din partea lucrătorului o perfecționare a pregătirii profesionale, îmbinată cu o schimbare a atitudinii față de muncă. Numai așa se poate asigura dezvoltarea și folosirea mai bună a resurselor umane de care dispune economia noastră socialistă.

Ing. Miron POPESCU

▲ Cele mai prețioase resurse ale țării: oamenii.

condițiile unei automatizări corespunzătoare, unele posturi fixe într-un post de așa-numit rondier care lucrează potrivit unui grafic de rond riguros stabilit.

Prin perfecționarea pregătirii profesionale este posibil ca la camerele de comandă ale blocurilor energetice de mare putere operatorul de turbină să fie în același timp și operator pentru generator, acesta din urmă fiind mai rațional utilizat în activitatea de întreținere profilactică. În cadrul termocentralei Mintia—Deva are loc în prezent tocmai pregătirea operatorilor de turbină din camerele de comandă-bloc în această direcție.

Proiectanții instalațiilor energetice pot contribui de asemenea la utilizarea rațională a personalului de exploatare prin amplasarea judicioasă a tablourilor de comandă în așa fel ca posturile fixe să se reducă la minimum posibil.

În ce privește personalul de întreținere și reparații, se merge în prezent pe ideea separării activității de reparații propriu-zise de activitatea de exploatare și întreținere.

prin crearea unor unități zonale de reparații energetice care să satisfacă un grup de centrale electrice geografic apropiate. Se consideră că această formă de organizare va oferi și posibilitatea specializării personalului de reparații, deci o utilizare calitativ superioară.

Pe scara sistemului energetic național, fără îndoială că dotarea cu grupuri unitare de mare putere oferă o utilizare rațională a forței de muncă din sector. Spre exemplificare, indicele de om/MW la termocentrala Paroșeni, echipată cu grupuri de 50 și 150 MW, este aproape dublu față de termocentrala Mintia, echipată cu grupuri cu puteri unitare de 210 MW.

Revin la cele arătate inițial și subliniez încă o dată că raționalizarea utilizării forței de muncă nu este posibilă fără obținerea de către fiecare lucrător a unui spor de competență prin perfecționarea pregătirii profesionale.

Tiberiu ERSEK
ing.șef - Întreprinderea Electrocentrale
Deva

UN CONTINUU PROCES DE ADAPTARE

Problema utilizării raționale a resurselor umane poate fi privită și analizată din foarte multe puncte de vedere, dar efortul permanent de acumulare a cunoștințelor, de adaptare la evoluția continuă a societății noastre, devine principala sursă de creștere a productivității muncii.

Dacă ne-am întreba astăzi, în plină revoluție științifico-tehnică, care este problema cea mai complexă a dezvoltării economice și sociale, ar trebui să afirmăm fără nici o rețineră: formarea umană, înțelegând pe de o parte formarea omului înainte de a intra în producție și în mod distinct perfecționarea pregătirii profesionale.

Din acest punct de vedere consider că «uzura morală» a pregătirii profesionale înregistrează efecte mult mai grave decât evoluția rapidă a științei și tehnicii asupra utilajelor.

Ca atare, aspectul special de perfecționare continuă și permanentă a pregătirii profesionale care exprimă atât interesul general al societății, cât și cel personal, al fiecărui lucrător în parte, la noi, în cadrul Trustului de construcții industriale-Craiova, nu a fost lăsat la voia întâmplării, ci a fost orientat astfel ca nivelul de pregătire

al lucrătorilor să corespundă sarcinilor curente.

Pe aceste considerente, precum și ca urmare a faptului că noi socotim locul de muncă și ca principalul loc al formării umane, de la începutul anului 1972 și pînă acum sînt cuprinși în diverse programe de perfecționare 480 muncitori și 170 cadre de specialitate cu pregătire medie și superioară. De asemeni au fost organizate cursuri de perfecționare a pregătirii profesionale în probleme de organizarea, mecanizarea și execuția lucrărilor de construcții-montaj pentru un număr de 150 maiștri.

Unele cadre de specialitate cu pregătire superioară, 20 la număr, au fost perfecționate la CEPECA și COCC-București.

Acestea sînt doar cîteva din împlinirile de pînă acum ale activității de perfecționare a pregătirii profesionale a salariaților din T.C.I.-Craiova, însă bătălia pentru utilizarea cât mai rațională a resurselor umane continuă.

Veronica JEGA
responsabilă cu problemele învățămîntului—Trustul de construcții industriale-Craiova

OPINII

GÎNDURI DE CITITORI CĂTRE SCRITORII

**adevărata
chemare
a criticii**

Se vorbește mult și contradictoriu despre critica literară, despre rolul ei. N-am pretenția să epuizez subiectul, vreau doar să exprim opiniile unui om care citește multă beletristică și care urmărește cu atenție debaterile literare. Cred că critica noastră literară are ca una dintre menirile sale principale să exprime răspicat judecăți de valoare, să investigheze cu un înalt spirit profesional și etic fenomenul literar, propunînd cititorilor valori sigure. Cred de asemenea că o cronică literară trebuie redactată cît mai clar, că cel ce o concepe trebuie să fie animat de dorința de a înțelege cît mai profund cartea sau fenomenul literar de care se ocupă. Că o adevărată critică literară trebuie să aibă un singur țel: evidențierea valorii, detectarea ei într-un spirit de mare probitate profesională, constructiv. Cum să nu te gîndești cu nostalgie la un George Călinescu, Vianu, Pompiliu Constantinescu, ale căror lucrări de critică literară au întotdeauna rigoarea și claritatea ce le fac perfect inteligibile, plus argumentarea estetică adecvată, parcurgînd unele din cronicile literare apărute în presa noastră? Stil abscons, beție de cuvinte, avalanșe de termeni prețioși și, ceea ce mi se pare mai grav, lipsa acelei opinii, acelei judecăți de valoare ce atestă în ultimă instanță o vocație critică. Sînt cronici literare în care autorii vorbesc despre orice, numai despre romanul sau volumul de poezie în cauză nu. Sînt cronici de o erudiție de paradă, cu zeci de trimiteri, una mai pedantă decît alta, fără vreun cîștig real pentru cititor. Sînt, în sfîrșit, cronici și exegeze ce ridică în slăvi opere minore, creînd falși idoli — emanație a unui spirit de grup ce din păcate încă mai persistă.

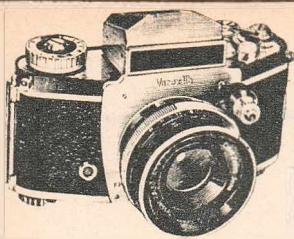
În climatul literar actual, ce se caracterizează printr-o reală efervecență creatoare, prin dorința scriitorilor de a se racorda și mai întim acestui timp — așa cum a cerut-o de nenumărate ori, în vibrante apeluri, tovarășul Nicolae Ceaușescu — criticii literare îi revin răspunderi mari. Să continue să dezvolte, pe linia iluștrilor precursori, acele tradiții constructive de punere în evidență a marilor, realelor valori ale scrisului românesc, să detecteze talentul veritabil, să-i permită să se afirme. Să fie accesibilă mării mase a cititorilor care să găsească în judecățile ei de valoare un ghid sigur. Sînt gînduri, sînt speranțe cu care aștept Conferința națională a scriitorilor.

Niță N. DUMITRU
tipograf la Combinatul
poligrafic «Casa Școlii»

**poezia
pe care
o așteptăm**

Sînt un cititor pasionat de poezie. Mi-am format gustul ascultînd și recitînd versurile grave sau vibrante, versurile pline de patos ale lui Eminescu, Coșbuc, Goga. Iubesc și admir deopotrivă și poezia lui Blaga sau Macedonski. Nu sînt un exclusivist, și cred că în aceasta stă marea cîștig al dialogului meu cu poezia, ce durează de mulți ani. Iubesc adică și rigoarea versului clasic, și poezia modernă, și am capacitatea de a gusta și un vers din Bolintineanu, să zicem, și unul semnat de Marin Sorescu. Am învățat, cred, în puținul timp liber cît îmi permit studiile, să am un singur criteriu în aprecierea poeziei, acela al calității ei. De cîteva ani însă în multe ocazii am fost descumpănit. Cărțile, doar unele dintre ele, ce-i drept, pe care le citeam, pur și simplu nu le mai înțelegeam. Nu reușeau să-mi transmită nici o emoție și oricît aș fi încercat să descopăr în acele versuri un sentiment înălțător — iubire de patrie, de natura ei, gînduri grave, profunde, legate de om, de destinul său etc. — nu aflam decît cuvinte, cuvinte fără rezonanță. Am parcurs multe asemenea volume cu un sentiment de amărăciune. Am avut bucuria să descopăr și poezii autentice, datorate unor poeți de toată lumea apreciați, dar consider că încă în acest domeniu atît de iubit de marea masă a cititorilor de beletristică — poezia — se poate face infinit mai mult. Cred că avem nevoie de o poezie clară, profundă și nu festivă o poezie de o înaltă valoare estetică, o poezie care să exprime sufletul poporului nostru, aspirațiile sale. Nu o dată secretarul general al partidului nostru a subliniat aceasta, îndemnîndu-i pe scriitori să se inspire din viața atît de plină, atît de bogată în semnificații a patriei noastre, să reflecte în scrisul lor sentimentele de care este animată în acești ani o întreagă națiune. Cred că viitoarea Conferință națională a scriitorilor va impulsiona creația artistică. Cred de asemenea că printr-un dialog fertil, permanent, cu marea masă a cititorilor, cu poporul, în ultimă instanță, poeții noștri vor reuși să exprime bogăția de sentimente ce ne animă. Este poezia pe care eu și alții o așteptăm.

Gavril FILIP
student la Academia de studii
economice

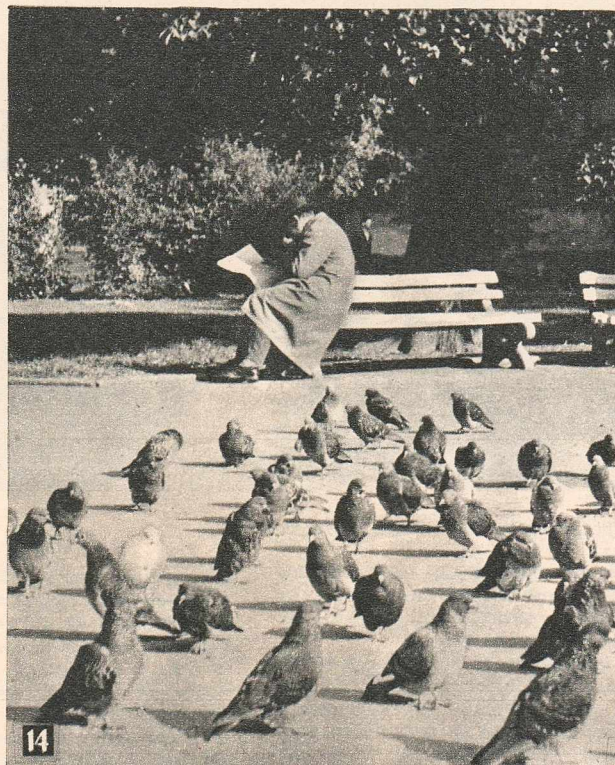

concursul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
citorului

concursul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

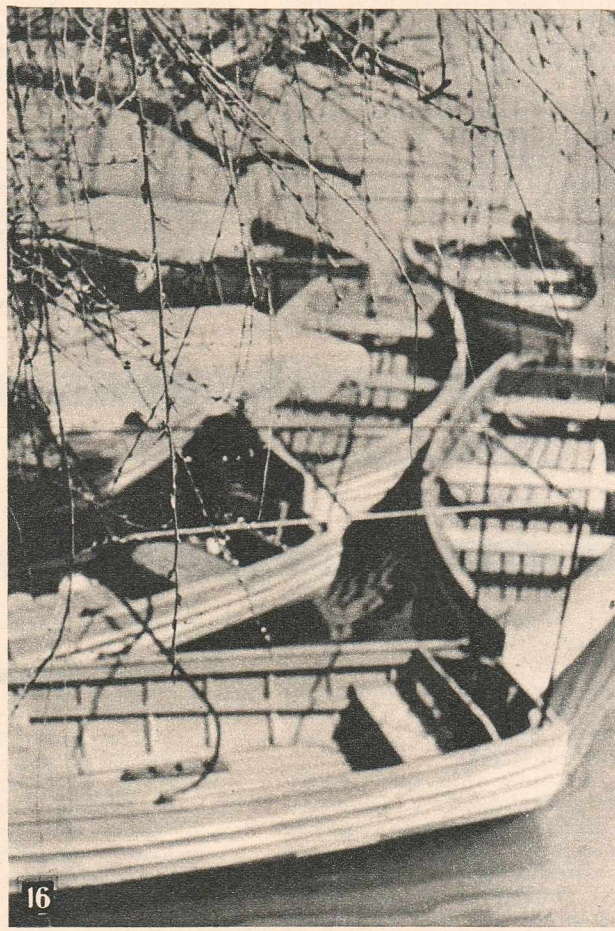
poșta concursului

Nicolae Șulă, Bartha Arpad, Constantin Darie. După cum precizează regulamentul concursului, acesta se adresează în exclusivitate amatorilor.

S. Balint, Tg. Mureș.
1. Preselecțiile se fac din întregul stoc de fotografii sosite în redacție până la data preselecției. 2. «Cea mai frumoasă fotografie» se stabilește conform punctelor 4, 5 și 6 din regulamentul concursului (publicat în «Flacăra» nr. 12 din 18 martie și nr. 13 din 25 martie a.c.).

Emilian Cristescu, Iași. Indicațiile date de noi cu privire la dimensiunile fotografiilor pentru concurs nu trebuie înțelese rigid. În orice caz, noi respectăm în totul — nici nu se putea altfel — încadrarea dată de autor, ca element intrinsec al valorii lucrării.

Toți concurenții sînt rugați ca, în interesul lor, să se îngrijească de expedierea în bune condiții a lucrărilor pentru concurs (plic din hîrtie groasă, cartoane protectoare, eventuala cașerare a fotografiilor etc.).

13. Atunci cînd marea a înghețat...
Cercul foto al elevilor Școlii generale nr. 27—Constanța

14. Dimineața în parc.
Mircea CREANGĂ — Brașov

15. Bătrînul rapsod.
Nicu Dan GELEP — Craiova

16. Primăvară.
Alex. STĂNICĂ—București

de Adrian PĂUNESCU

Cînd în meciul echipei noastre olimpice cu prima selecționată a Perului pe teren a fost introdus Marcu, cînd întregul nostru joc s-a schimbat în bine, îndreptîndu-se perpendicular pe poarta adversă, cînd nu mai era nici o îndoială că vom atinge starea de onorabilitate și că nu vom mai fi ridiculizați de foarte tehnicii noștri adversari, eu am încercat să găsesc nu numai măsura faptului produs, dar și profunda lui semnificație. Pe teren nu intrase un jucător mai bun sau mai rău decît cel pe care-l înlocuise, ci un jucător mai *tinăr*. Marcu nu e mai bun decît Jercan, el e pur și simplu mai tinăr decît acesta. Și asta se traducea într-o mai accentuată lipsă de complexe, într-o nepăsare încurajatoare în fața regulilor simple ale valorii (din care n-ar fi bine să rezulte cumva și un dispreț pentru valoare în sine!), ca și într-un elan nepotolit. Văzusem cu toții că echipa Perului joacă bine, văzusem, și scorul ni se părușe incontestabil. Eram toți oameni serioși, cu bărbi sau cu chelii, trecuți atît prin ciur cît și prin dirmon și, după calculele noastre, noi terminasem de vorbit, ne mai rămăsese bucuria de a încasa cît mai demn golurile de la irezistibili noștri adversari.

Ei bine (lăsînd la o parte contribuția arbitrilor grec la restabilirea unui echilibru relativ pe tabela de marcaj, iar nu pe teren, contribuție care va rămîne în analele fotbalului ca una dintre cele mai stupefiantе lovituri de la unsprezece metri ale istoriei), lăsînd la o parte deci tot ce ne-a favorizat în acea partidă, e cazul să spunem că *poanta a fost totuși Marcu*. E nevoie de cite un astfel de băiat care să schimbe ritmul colectivului în care se află, e nevoie de acești inocenți care știu ei bine ce zadarnică e viața în genere, dar închid ochii la lășitatea generală a unei echipe și fac pe veselii, și pe zglobii, și pe sfidătorii, și pe inoportunii și astfel schimbă ritmul, făcîndu-i și pe ceilalți să simtă nevoia de *altceva*, trezindu-le instinctul mîndriei elementare și dominîndu-i cu optimismul lor, chiar și din punct de vedere profesional, deși, din acest punct de vedere, tocmai din el, cei dominați sînt principalii mai buni. Vigu și Pescaru știu mai multe decît Marcu, dar am impresia că sînt mai blazați și că au înțeles prea devreme zădărnicia vieții și plafonul (impus de niște antrenori) care-i apasă pe capete.

Marcu e la vîrsta tuturor iluziilor, el crede, spre exemplu, că dacă va fi el bun la Craiova, acolo, de îndată va fi și selecționat. Întorcheate sînt căile Antrenorului, Marcul tată! Fii dumneata bun cît vrei (și dacă tot joci, n-are rost să vrei să joci prost), dar nu-ți pune toți banii pe numărul ăsta, al valorii, că el iese foarte rar învingător.

Uite, te așteptăm noi, fosta echipă F.C. Sedentarii, care se întîlnește de obicei sim-băta la prînz pe Stadionul Tineretului și care se va despărți în curînd în două echipe — *Recolta Colesterolului și Avîntul Scleroza* (asta dacă nu cumva fricțiunile interne ale Sedentariilor nu vor fi rezolvate), ei bine, Marcul, vino încoace, nu-ți mai pierde vremea jucînd bine în fața publicului sublim al Olteniei noastre generoase!

Cum să facem noi să descoperim acei pedagogi în stare să capteze și să dirijeze energia teribililor noștri tineri, atunci cînd ei sînt tineri și înzestrați, atunci cînd ei cred că totul e posibil și că ne sînt necesari?

Cît o să mai trebuiască să acceptăm — pentru fotbalul nostru — îmbătrînirea — uneori forțată! — a acelor tineri, ca singură condiție de a se afirma?

Ascultați-i pe cei mai tineri, secunda lor vă va aduce aminte de voi și vă va arăta cu adevărat cît sinteți de buni!

...ȘI DINCOLO DE PARAVAN ?

de Ioan GRIGORESCU

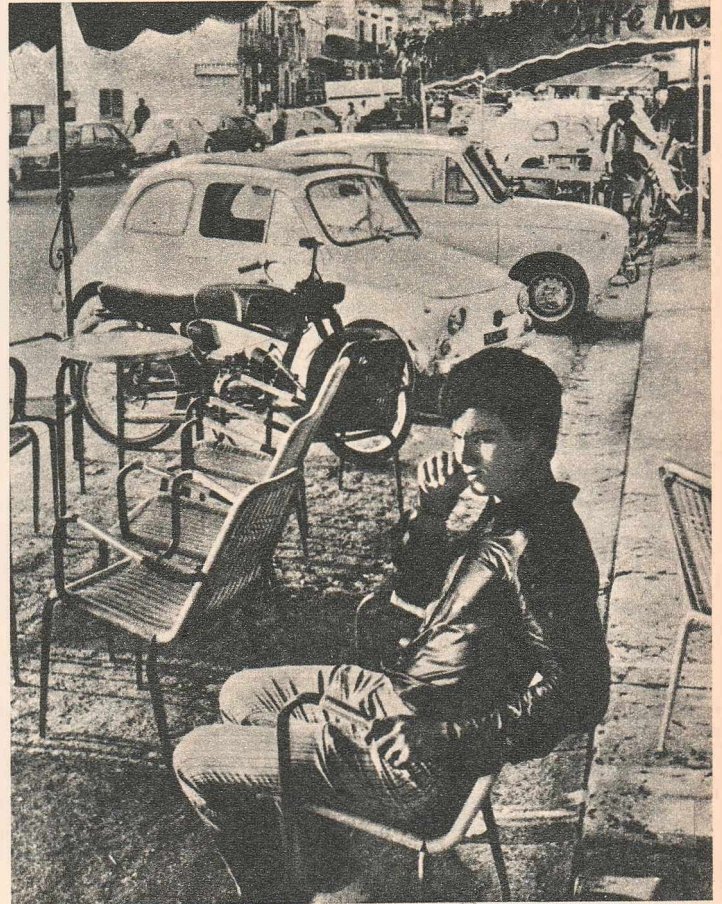
Recunosc. Nu vreau să mă credeți ipocrit. Cu mîna pe inimă recunosc. Mi-a plăcut. La acel prim contact, epidermic, febril, cînd încă nu puteam pătrunde dincolo de suprafața lucrurilor, mi-a plăcut. Cui nu i-ar fi plăcut? Scînteierea luminilor, zvîcnetul neonului, fundele autostrăzilor, vitrinele debordînd de mărfuri, un aer de bunăstare și de cumsecădenie generală, lume bună, ținută cuviincioasă, oarecare amabilitate, o facilitate a contactelor umane, promptitudine și eleganță în serviciile strict tarifate, un iz de «democrație» aparent netrucată, o sinceră sete de perfecțiune în limitele date, o lume «așezată», ascunzîndu-și cu grijă convulsiile sau dezvăluindu-și-le doar atunci cînd proporțiile lor depășesc posibilitățile deghezării. Și dincolo de acest contact superficial au fost lucruri care, mărturisesc, mi-au plăcut. Cine ar putea să conteste evidența capacităților care dau forța și anvergura unei științe și economii dintre cele mai puternice, expansiunea tehnicii, performanțele din cercetarea medicală, reușitele din arte și literatură? Și totuși... Și totuși...

Cred că atunci cînd înfățișăm «realități din lumea capitalului» nimeni nu își propune ponegrirea deliberată a unei lumi, nimeni nu vrea să conteste în mod tendențios ceea ce este îndeobște cunoscut, nimeni nu ține să privească realitatea numai prin ochelari negri, deoarece o astfel de atitudine ar da aceleași rezultate eronate pe care le-ar da ochelarii roz. Căci racilele acestei lumi nu sînt mai puțin știute de ea însăși, deși de obicei nu sînt decît parțial recunoscute. Deseori însă, datorită ochiului scrutător al presei, luptei pentru adevăr și dreptate duse de forțele progresiste ale acestei lumi, realitățile ei concrete, dure și de necontestat ne sînt înfățișate cu o atît de mare pregnanță și forță analitică încît mistificarea nu mai este posibilă. Atunci, ceea ce «îndrăznim» să arătăm noi din contrastele acestei lumi prin rubricile consacrate de ziare ne apare palid, incomplet, prea puțin edificator.

Paravanul strălucește, paravanul cuce-rește, paravanul încîntă, paravanul seduce. Și dincolo de paravan?...
1

«FAPTE DIVERSE»: 7 000 SINUCIDERI ANUAL

Un amalgam de imagini îmi inundă retina, îmi stăruie în amintire chipurile unor oameni pe care i-am cunoscut de-a lungul și de-a latul lumii, întrebările lor, răspunsurile lor la întrebările mele, oamenii de tot felul, de stînga, de dreapta, credincioși și ateți, muncitori și patroni, artiști de renume și artizani de trotuar, confracți de breaslă marxști și nemarxști, conformști sau contestatari, îmbogățiți cu palate, umiliți și obidiți din bidonville-uri, oameni ai speranței și ai deznădejdiei. Revăd cohortele

de depozitați ai Calcuttei, roninii Japoniei moderne, kulii Indoneziei, uitații de pe Bowery, pensionarii «Armatei salvării», cloșarzii și hippiesii Parisului, drogații Amsterdamului, dezabuzatii Stockholmului, sărăcimea Atenei, îmbuibații Coastei de Azur, pensionarii Nisei, pasionații ruletelor de la Monte Carlo, furia minerilor din Faulkemont, străzile fierbinți ale Belfastului, splendoarea zgîrie-norilor din Manhattan, milioanele de muște de pe gunoaiile Harlemului, ochii roșii de furie ai țărănilor de dincolo de Pirinei... Doamne, cît este de greu de cuprins într-o singură privire lumea în care trăim și de a spune: lat-o! Ea este puternică ori slabă, pașnică sau violentă, resemnată sau nestăvilită în ardoarea ei de omenie...

Cu un an și ceva în urmă mă aflam la Lille, în nordul Franței, puternică metropolă situată la 60 de kilometri de frontiera cu Belgia, oraș vestit prin frumusețile sale. Mă dusesem să văd două tablouri de Goya deținute de muzeul orașului, dar am ajuns într-un cimitir strangulat între blocurile moderne ale cartierului sudic. Am ajuns

O altă dramă — a emigranților ce și-au părăsit locurile de baștină pentru a căuta în diverse țări capitaliste mai dezvoltate un loc de muncă. Și cel mai apăsător sentiment — cum pare să spună și această imagine a unui muncitor tunisian emigrat în localitatea italiană Mazarzo — e singurătatea, chiar atunci, în destul de puține cazuri, cînd ostilitatea nu-ți este manifestată în mod fățiș.

(Continuare în pag. 14)

misteriosul mister hughes (III)

Dar marea, suprema, neobosita și frenetica amantă a lui Howard Hughes a fost dolarul. Cu câteva zile înainte de lovitura de la Las Vegas cucerise titlul de cel mai bogat om al universului printr-o altă lovitură: vinduse brusc toate acțiunile societății americane de aviație T.W.A. pe care, cu ani în urmă, tocmai el o fondase. Cu prilejul acesta a pus mâna pe cel mai mare cec bancar eliberat vreodată unui singur individ. Valoarea lui: 588 000 000 dolari!

Apoi a cumpărat Las Vegasul și s-a făcut «invizibil». Dacă pînă la 15 noiembrie 1970 existența sa fizică mai putea fi verificată, de la această dată dispariția a devenit totală. Nimeni nu l-a mai putut vedea, nimeni n-a mai oferit vreo dovadă a prezenței sale fizice pe pămînt pînă în momentul cînd Irving a anunțat lumea că dispune de o biografie a potentatului, ale cărei pagini esențiale i-ar fi fost dictate chiar de acesta. Cine să-i fi contestat micului scriitorăș aventura, dacă Hughes ar fi tăcut? Dar invizibilul a rupt tăcerea. În ianuarie 1972 a răspuns unui chestionar trimis de justiția americană care îl obliga la un «affidavit» (recunoaștere în scris). La întrebarea numărul 7 a acestui chestionar: «Ați primit vreo sumă de bani de la firma McGraw-Hill sau de la autorul Clifford Irving în schimbul publicării vreunor chestiuni care v-ar privi?», răspunsul, o singură silabă scrisă de mînă: «Nu». A opta, și ultima, întrebare glăsuia: «Cînd ați primit și ați încasat, personal, ultima dată vreun cec bancar?» Răspunsul: «Acum mai bine de zece ani». Sub semnătură, invizibilul și-a pus, în modul cel mai vizibil cu putință, amprente digitale. Aceasta, pentru ca să nu existe nici cel mai mic dubiu asupra autenticității semnăturii sale.

Deci exista. Deci marele, atotputernicul, nevăzutul potentat trăia acolo unde îi fusese trimis chestionarul de către judecători. Trebuia să coboare din intangibilul său paradis și să-și facă simțită prezența. Abstracția era nevoită să-și arate amprente. Să-și facă vocea auzită public. Pentru aceasta, după o tăcere absolută de aproape cincisprezece ani, a acceptat să li se adreseze ziarștilor unei televiziuni americane... prin telefon. Condițiile interviului au fost stabilite, studioul instalat într-un hotel din Hollywood pentru o transmisiune «în direct» a intrat în emisie, și «vocea» a început să răspundă la întrebări: «Se spune că posedați două miliarde și jumătate de dolari. Această avere vă face fericit, domnule Hughes?» Pauză. Roger Mauge, în «Paris-Match», evocă în relatarea sa din timpul acestei pauze laborioasa muncă pe care trebuia s-o desfășoare în simultan «trustul creierului» lui Hughes din insula Paradisului: ordinele pentru uzinele producătoare de sateliți spațiali, pentru fabricile de elicoptere militare cu destinația Vietnamul de Sud, pentru uriașele instalații de fabricare a utilajelor de foraj, pentru puternicele companii de aviație de sub comanda sa, pentru toți cei 67 000 de lucrători ai firmelor Hughes. Vocea vine prin fir de la șase mii de kilometri distanță: «Ca să vă spun cinstit, cu toate cele petrecute în ultimul timp, răspunsul meu este: Nu!... Nu sînt fericit!»

Sărmanul...

▲
Cu gîndul la sinucidere... «În fiecare an — afirmă săptămînalul «Le Nouvel Observateur» — șapte mii de tineri francezi se sinucid». De ce? Îiucid «avidul», incompatibilitatea cu lumea înconjurătoare, lipsa perspectivelor...

...ȘI DINCOLO DE PARAVAN ?

acolo ținându-mă după o înmormintare în procesiunea căreia se aflau câteva mii de elevi. Duceau la groapă pe unul dintre colegii lor de la liceul Gaston-Berger care își dăduse foc cu trei zile în urmă. Îl chema Robert Gerekens și abia împlinise 18 ani. Unul dintre colegii lui a strigat pe marginea mormintului proaspăt: «O să aruncăm cu cadavrul ăsta în capul unei societăți nedrepte, neînțelegătoare îndeosebi cu noi, cei tineri!»

Robert fusese un elev strălucit. O coroană depusă pe mormintul lui de Asociația ornitologilor din nord îi dezvăluia marea pasiune: dragostea de păsări. Acolo, în cartierul Wasennes, cel mai sărac cartier al orașului, unde locuie Robert, îi plăcea să instaleze cuiburi pentru păsările cîntătoare. Preotul rostea «Tatăl nostru» murmurînd: «Facă-se voia ta, precum în ceruri, așa și pe pămînt...» Pe pămînt, în ajunul morții lui Robert, se acoperea cu un scris de licean o foaie de caiet: «Dacă mor, o fac în semn de protest contra violenței, pentru că nu mă puteam adapta acestei societăți... Nu plîngeți... Sînt perfect conștient...» «Mai întii am crezut că s-a dat foc la gunoaria în curtea școlii — îmi spune unul dintre colegii lui Robert. Apoi am întrezărit printre flăcări o siluetă... Cînd au venit pompierii și l-au luat pentru a-l duce la spital, a apucat să ne mai spună: Zimbiți. Trebuie... Asta e!»

Poate că așa fi dat uitării acest episod trăit la Lille, deși așa ceva nu se poate uita, dar mi-a trecut prin mină, recent, un număr al revistei franceze «Le Nouvel Observateur» în care era tipărit negru pe alb: «În fiecare an, șapte mii de tineri francezi se sinucid». Fapte «diverse». Istorii «banale». În octombrie 1970, un tînăr lăcătuș de optsprezece ani și jumătate și-a stropit hainele cu benzină și și-a dat foc în curtea uzinei. Despre sinucigași nu prea se vorbește. Din frică. Din rușine. Morțile lor sînt camuflate. Sînt ascunse. Fantomele lor tulbură conștiințele. Gestul disperării lor este pedepsit prin tăcere. Dar numai la centrul de reanimare din Lyon sînt aduși într-un an aproximativ 1500 tineri care au încercat să se sinucidă. De ce? «Societatea-i ucide!», constată doctorul Jean-Pierre Soubrier, medic psihiatru la clinica de toxicologie a spitalului Fernand-Widal din Paris. Minori. Adolescenți. Sănătoși la trup și la minte. O infimă minoritate de bolnavi mintal. Îi ucide «vidul», incompatibilitatea cu lumea înconjurătoare, lipsa perspectivelor. «În momentul de față trecem printr-o gravă criză a valorilor — recunoaște un doctor psiholog citat de revista franceză. Numeroși adolescenți resping sistemul de valori al societății noastre. Alții nu văd înaintea lor decît vidul. Nimic de ce să se agațe. Este suficient un factor declanșator, uneori minor, pentru a se dezzechilibra. Apar criza și tentativa de sinucidere. Ar trebui să-i putem îngriji, dar înșiși doctorii sînt angrenați în sistem, incapabili să-i asculte».

Dar paravanul societății a prevăzut totul. El e perfect, lui nu-i scapă nimic. Cum să nu-ți ia ochii un astfel de paravan? Pentru candidații la sinucidere a stabilit un număr de telefon la apelul căruia răspunde întotdeauna, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, un «ofiter de serviciu». Societatea aceasta de caritate, legată de capriciile morții printr-un simplu fir telefonic, poartă numele «S.O.S. Amitié». La Paris răspunde la numărul 825.70.50. Alte nu-

mere de telefon pentru marile orașe ale Franței, Bordeaux, Grenoble, Lyon, Marsilia, Nancy, Nisa, Rennes, Rouen, Toulouse, Strasbourg și Lille, acel Lille unde Robert a uitat să telefoneze. În anul în care el s-a sinucis, «S.O.S. Amitié» a purtat 17 700 «dialoguri». Un număr aproape egal de apeluri nu s-au transformat în «dialoguri» deoarece cei care au chemat în ajutor n-au îndrăznit să facă mai mult decît numărul de telefon. Dintre cei 8 600 de disperați care chemau în ajutor pentru prima dată (alți vreo 9 000 constituie «obișnușii» casei), 2 700 erau tineri sub 25 de ani, iar 185 erau pe punctul de a-și pune capăt zilelor sau chiar începuseră s-o facă. Și totuși, șapte mii într-un an reușesc. Șapte mii de speranțe — cine le frînge?

MIRAJUL CE NU REUȘEȘTE SĂ DEA CONȚINUT VIDULUI

Singurătatea. Indolența. Nepăsarea. Indiferența. O lume care se zbate spasmodic, scăldată în reclamele de neon, o lume în care toate firmele, toate emblemele, toate afișele declină numai cuvintele «fericire», «bucurie», «dragoste», «confort», «satisfacție»... Oriunde îți întorci privirile, de pe panourile publicitare îți surîd, cît mai curcior cu puțință, femei splendide, bărbați viguroși, copii fericiti, tineri exuberanți. Orice produs al societății de consum se lansează numai printr-o reclamă bine susținută. Sînteți «publifob» sau «publifil»? Orice reclamă, pentru a fi cît mai bine susținută, are nevoie de o femeie tînără și frumoasă, cît mai sumar îmbrăcată. Cum să nu-ți ia ochii? Totul în jur nu vorbește decît de fericire, de reușită, de bucuria de a trăi, de prietenie... E miracolul paravanului. E forța lui de seducție. E mirajul care se ambiționează să dea conținut vidului. «Un tînăr care a pus mîna pe piatra de caldarîm și a aruncat cu ea, nu se va sinucide — spunea un doctor. Agresivitatea lui este îndreptată către exterior și nu mai riscă să se distrugă pe el însuși...»

Ar fi absurd să se creadă că, în aceste condiții, tineretul n-are altă alternativă decît sinuciderea sau piatra de caldarîm. Așa cum ar fi absurd să se creadă că tot tineretul occidental se droghează sau rătăcește în cohorte hippy, îmbrăcat în straie zlăcărești. Narcomania afectează o parte din tineretul occidental, îndeosebi în Statele Unite ale Americii, în țările scandinave, în Franța, Germania occidentală, Anglia și Italia, dar, în ciuda cifrelor alarmante care atestă proporțiile flagelului, cel mai mare contingent al tinerilor din aceste zone ale lumii își păstrează sănătatea de trup și de spirit, învață, muncește, caută un drum de lumină în viață pentru ei și pentru societatea căreia îi aparțin. Uneori mai grav, mai concret, mai neliniștor le apare în față spectrul șomajului, cu chinuitoarele lui întrebări despre rostul și eficiența pregătirii profesionale într-o societate care, în funcție de conjuncturile economice, le acceptă sau le refuză dreptul la muncă. Un creier electronic, pus să calculeze cît timp ar trebui pentru a se rezolva favorabil raportul dintre necesitățile reclamate de securitatea socială și fondurile alocate în această direcție într-un stat ca Franța, a dat, în 1970, un răspuns pe cît de net, pe atît de crud: Nouăsprezece ani și două luni. Adică, nevoilor actuale le-ar putea face față în mod satisfăcător abia anul 1990! Și pînă atunci? Pînă atunci va străluci paravanul, dacă piatra smulsă din caldarîm nu îi va sparge chipul obtuz dar surizător. Pînă atunci va continua să funcționeze supapa de siguranță pe care o constituie drogul, alienarea, însoțite de angoasele inutilității și de tentația sinuciderii. În 1965, în Franța, numai o treime din totalul narcomanilor erau tineri sub 30 de ani. În 1970 proporția acestora se ridicase la 92 la sută, din care 38 la sută minori. Numai în New York au fost depistați anul trecut peste o sută de mii de narcomani tineri intoxicați într-un grad avansat, care necesitau intervenția urgentă a medicinei.

Mai grave decît problemele «celeia de-a treia vîrste» puse în fața societății de către cei ce se trezesc în pragul bătrîneții fără a avea asigurat un minimum de existență

pentru restul zilelor apar problemele «primei vîrste productive», legate de dificultățile de plasament și de integrare ale tinerilor. Uriașa armată a muncitorilor imigranți, cea mai ieftină, cea mai docilă mînă de lucru pentru muncile cele mai negre, cele mai prost plătite, mai mult îngreuiază decît rezolvă marile probleme sociale. Lumea acestor dezrădăcinați care trăiesc dincolo de paravan, în bidonville-urile periferiilor, de cele mai multe ori analfabeți și necalificați, este lumea celor mai dezmoșteniți dintre dezmoșteniți, în sînul căreia se consumă drame surde pe fondul indiferenței generale. Numai dramele cele mai atroce, cele mai zguduitoare, fac această indiferență să scoată din cînd în cînd țipete acute și, pentru un timp, în urma vreunei tragedii care cutremură opinia publică, ziarele fac puțină vilvă dincolo de cadrul faptelor diverse, pentru ca, foarte curînd, tăcerea «normală» să se aștearnă din nou peste lumea celor uitați dincolo de paravan.

CIND FIECARE TRĂIEȘTE ȘI MOARE SINGUR...

Indiferența dezumanizează, indiferența mutilează spiritele, indiferența ucide. Dacă fiecare moare singur între muritori, este dureros să recunoști că fiecare trăiește singur printre oameni. Redactorii revistei franceze «L'Express» au făcut la sfîrșitul lunii februarie o experiență evocatoare dar inutilă. Evocatoare, deoarece prin ea voiau să demonstreze indiferența colectivă a străzii; inutilă, în măsura în care experimentul lor venea în urma a zeci și sute de precedente «nearanjate». Pe o stradă din apropierea gării Saint-Lazare, într-un loc veșnic aglomerat de trecători, au lăsat pe unul dintre confrății lor să zacă pe trotuar timp de o jumătate de oră. Trîntit jumătate în rigolă, jumătate pe bordura trotuarului, omul acela și cei care treceau pe lângă el au fost fotografiați fără întrerupere. Deși cîțiva s-au împiedicat de el, nimeni nu s-a oprit, nu s-a aplecat asupra lui să vadă dacă omul culcat acolo nu avea nevoie de o mînă de ajutor. Putea să moară, putea să fie strivit, putea să fie călcat de vreo mașină, nimănui nu-i păsa.

Am urmărit în primăvara trecută, de pe terasa unei cafenele cu mesele întinse pe trotuarul unui mare bulevard parizian, o

scenă asemănătoare. De astă dată, cel căzut în rigolă nu se afla acolo prin vreun trucaj redacțional. Pur și simplu, suferea sau era beat, motivele reale nu conta, important era că nimeni, dar absolut nimeni nu s-a oprit să vadă ce se petrecea cu el. Ba nu, recunosc, la un moment dat s-au apropiat de locul acela un bărbat și o femeie care își lăseseră mașina parcată chiar în marginea rigolei peste care zăcea trupul inert. Și pentru că nu puteau să-și manevreze mașina, l-au apucat de picioare și l-au tras mai înspre trotuar, apoi au trîntit portierele și au demarat. M-am dus să vadă dacă trăiește. Era aproape înghețat. Am anunțat un agent de poliție, dar abia după o oră l-au ridicat de acolo, nu cu salvarea, ci cu o dubă neagră cu ferestrele zăbrele. Nu știu dacă i-am făcut vreun bine.

Într-o casă aflată la numărul 16, pe strada l'Epée, din Lyon, locuia un lăcătuș care n-a mai fost văzut de la 1 august 1964. Abia după șase ani, din cauza chiriei neachitate, i-au spart ușa și i-au găsit scheletul. Murise din 1964.

Sînt incapabil să descriu ultima noapte din viața familiei imigranțului Said Doghmane din Montpellier, cînd el, soția sa și cei doi copii au murit asfixiați de oxidul de carbon al unui lighean de mangal aprins, lăsat în mijlocul camerei mizere de la parterul casei aflate la numărul 4 bis, în strada Richer-de-Bellaval, la cîțiva pași de catedrala din centrul orașului. El avea 39 de ani, soția 35, băiatul cel mare, Didier, 9 ani; fetița, Louise, 5. Asta s-a întîmplat pe la începutul lui noiembrie 1971. Abia după două luni, la 3 ianuarie 1972, datoriile neplătite le-au forțat ușa și cei patru au fost găsiți într-un stadiu avansat de putrefacție. Nimeni nu se întrebase în acest răstimp ce se petrecuse cu ei, unde dispăruseră, de ce copilul nu mai venea la școală?

Pe o autostradă din Neuenkirken, în Germania federală, un tînăr de 18 ani, aproape dezbrăcat, a fost văzut alergînd și făcînd semne mașinilor care treceau să oprească și să-l ajute. N-a oprit nici una. Dimineața a fost găsit mort. Înghețase.

Pe o stradă din Sydney, în Australia, un trecător s-a apropiat de un om așezat pe o bancă și i-a cerut foc să-și aprindă țigara. Acesta părea că doarme. A doua zi, trecînd din nou pe acolo, omul cu țigara l-a văzut pe cel de pe bancă stînd în aceeași poziție. Era mort de nouă zile.

Spectrul șomajului, devenit o tragică realitate. Fiecare dintre acești oameni ce așteaptă în fața unui oficiu de plasare din Statele Unite este frămîntat de chinuitoarele întrebări despre rostul și eficiența pregătirii profesionale într-o societate care, în funcție de conjuncturile economice, îi acceptă sau îi refuză dreptul la muncă.

Lac pentru fixarea părului, fabricat în R.P. Bulgaria după licența firmei «OREAL» — Paris:
— asigură coafurii durabilitate și o ferește de umezeală
— dă părului o formă frumoasă și îi păstrează luciul și molicimea naturală
— se îndepărtează ușor și complet prin simplă periere a părului.

FILMUL ROMÂNESC
PE ECRANE

ASTĂ-
SEARĂ
DANSĂM
ÎN
FAMILIE

Deși filmul lui Saizescu merită o soartă mai bună decât aceea de a-l raporta la seriilele B.D., trimiterea se face de la sine, întrucât nefericitele isprăvi ale Brigăzii Diverse au fost singurele noastre comedii din ultima vreme. Autorul lui «Astă-seară dansăm în familie» iese, evident, cu capul sus din această comparație (era să zic, vai, «fortuită», ca să fac pe plac acelor închipuiți critici din breasla noastră și din altele vecine care sînt convinși că «fortuit» va să zică «forțat» și nu ceea ce înseamnă cu adevărat, adică «neprevăzut», «neașteptat»).

Așadar, filmul realizat de Geo Saizescu și Ion Băieșu alungă, cît de cît, gustul amar pe care ni l-au lăsat cîteva eșecuri zgomotoase în materie de comedie cinematografică autohtonă, ne readuce o geană de speranță. Prostul gust, vulgaritatea, penibilele scene cu mari actori care rod o coajă de copac etc. pot fi puse pe fugă, cu perseverență și cu vocație autentică ne putem descotorosi de blestemul facilității. Este o primă constatare ce indică și un prim câștig pe care îl avem de pe urma comediei «Astă-seară dansăm în familie». Saizescu, pe care îl credeam un comic liric iremediabil (cum ar spune Băieșu), pe care — din oarecare îndărătnicie — mi-l imaginam fericit cum nu se mai poate în lumea ottenilor lui D.R. Popescu, a purces la modificarea uneltelor regizorale, le-a adaptat cerințelor satirei sociale. Lucrînd umăr la umăr cu autorul serialului «Tanța și Costel», cineastul a alungat duioșia — căci lui Ion Băieșu numai de duioșie nu-i arde în lumea asta — a intrat în jocul satirei cu caracter de momelă, specific scriitorului, care se preface că dă dreptate victimelor sale pentru a le prinde apoi în laț. Bănuim că nu-i va fi fost ușor regizorului să pună de acord avalanșa de ironii verbale, candoarele ei disimulate, cu necesitățile tempoului cinematografic. Avînd o adresă civică exactă — persiflarea escrocilor sentimentali, a celor care «fac comerț cu un obiect de lux, fericirea», și, deopotrivă, a credulelor cu minte de gîscuță — filmul este construit din cîteva episoade care se desfășoară pe îndelete — uneori prea pe îndelete — parcă pentru a lăsa cuvîntului întreaga sa libertate. Cînd cineastul a fost mai puțin generos cu scriitorul, situațiile «au luat-o înaintea vorbelor», iar scenele respective nu au avut decît de cîștigat în pregnantă și vivacitate. Secvențele cu fata de pe bicicletă, cu Mimi, cu văduva, cu blonda, sau cele de la fermă au un ritm susținut, în timp ce altele (fata de la Iași, Gina) bat pasul pe loc, nu reușesc să-și cucerească dreptul la existență. Acesta este riscul oricărei pelicule alcătuite din istorioare separate, în care eroii principali aleargă de la una la alta pentru a le da o osatură. Renunțarea

la cîteva episoade n-ar fi făcut decît să rotunjească filmul. Cu atît mai mult cu cît protagonistul și adjunctul său au toate datele și puterile trebuincioase pentru a ține filmul în minile lor, pentru a stimula hazul de bună calitate, cu atît mai mult cu cît toate trecerile lor, chiar în momentele în care nu se întîmplă mare lucru, sînt un prilej de delectare. Prin personajele Temistocle T. Temistocle și Alecu A. Alecu, primul — un as în materie de tras pe sfoară, al doilea — un învățăcel cu frumoase promisiuni, filmul nostru propune atenției doi eroi de satiră cu statut consolidat, eroi demni de talentul actorilor noștri de comedie, căci așa am ajuns să punem astăzi problema: dacă rolul este demn de interpret, căci prea ne-au turnat mîhnire în suflet insistentele și neloialele exploatări ale comicilor, obligați de atîtea ori să se cheltuiască în roluri stînjenoare. Dem. Rădulescu are acum tot ce-i trebuie la îndemînă pentru a da aparițiilor sale haina sărbătorească a unui recital

de zile mari: de la șiretenia superioară a individului uns cu toate alifiile la teama copilului prins cu mîna-n sac, de la dezinvoltura escrocului cu metodă și plan de atac la tîrșul lichelei mărunte, nici o nuanță nu-i scapă. Lîngă el înflorește Sebastian Papaiani, interpretul ideal al naivilor dezarmați, al păguboșilor care nu cunosc disperarea, al celor care, orice ar fi, cred în steaua lor.

Filmul le aparține, de fapt. Din echipa numeroasă și inspirată se remarcă Vasilica Tastaman, Draga Olteanu, Stela Popescu, Margareta Krauss-Silvestrini, Nineta Gusti, Violeta Andrei, Mariella Petrescu, Ștefan Mihăilescu-Brăila și, în două roluri enigmatice (pină în final), Ioana Bulcă (frumusețea ei, peste care operatorul George Cornea a proiectat o lumină delicată, este aici un fel de avertisment) și însuși regizorul.

Magda MIHĂILESCU
Fotografie de S. STEINER

▲ Vasilica Tastaman, Dem. Rădulescu și Sebastian Papaiani «dansează în familie» sub supravegherea lui Geo Saizescu.

1

2

te- le- gra- me

● După ce va termina musicalul *Omul din La Mancha*, la care lucrează în prezent, Peter O'Toole va fi partenerul Nataliei Wood în comedia *Dragă Stephen*.

● Sugar se intitulează versiunea muzicală a filmului «Unora le place jazzul». Rolurile deținute cândva în comedia lui Wilder de către Tony Curtis, Jack Lemmon și Marilyn Monroe aparțin de data aceasta actorilor Robert Morse, Anthony Robert și, respectiv, actriței Eileen Joyce.

● Carlo Ponti i-a propus cineastului francez Jean-Pierre Melville o ecranizare după *Condiția umană*. «Este o aventură riscantă — a declarat autorul «Samuraiului» — dar mă tentează enorm».

● După Steve McQueen și Paul Newman i-a venit rîndul lui Robert Redford să interpreteze rolul unui cowboy-odeo în filmul *Povestea lui Jeremiah Johnson*.

● Fred Zinnemann pregătește un film închinat generalului Charles de Gaulle.

● Marlon Brando va fi protagonistul unei adaptări cinematografice după Euripide. Filmul, intitulat *Agamemnon*, va fi realizat și finanțat de Joe Sargent.

● Cineastul polonez Roman Zulski a început la Wrocław turnările filmului *Anatomia dragostei*. În rolul principal — Jan Novicki, unul dintre partenerii lui Olbrychski în «Viață de familie».

● Eleva Fiona Fullerton (15 ani, Școala de balet din Camberley) a avut fericirea de a fi aleasă de regizorul Josef Shaftel pentru filmul său *Alice în țara minunilor* (foto 1).

● Senta Berger (foto 2) și Catherine Spaak sînt parteneri în filmul lui Marcello Fondato, *Motiv de divorț*.

pe ecrane

TATĂ DE DUMINICĂ

Polonezii au obsesia istoriei în filmele lor, maghiarii pe cea a relațiilor sociale, cehii înclină spre cazurile mai intime, de familie, plasind asupra celei-matcă un microscop sensibil, lentile de mare precizie. «Asul de pică» sau «O duminică în familie» — capodopere ori filme de rînd — mai toate uimesc prin firescul gestului dramatic, prin franchețe analitică, tensiune ascunsă sub zîmbetul de toate zilele. Eroul lui Mach e de data asta un tată de week-end, iubitor de duminică, ce-și plimbă copila în văzul lumii, dar — inginer practic — imbină utilul cu plăcutul și la primul autostop își

îmbarcă și proaspăta logodnică plină de farmec. Mizan-scena adulților e bine pusă la punct, relația în trei stabilită de un regizor atent la nuanțe, la stările de perplexitate ori abndosite. Inconștient sau nu, în ciuda farmecelor blondei, începe oscilarea între două ființe: una de zece, alta de treizeci de ani, pe un teren lunecos — inima (slabă) a unui bărbat împărțit între două, poate chiar mai multe, sentimente.

Calitatea filmului stă în finețea psihologică, în replicile sugerind relații anterioare momentului, complicități tandre (cele între fiică-tată, cu universul lor de jocuri, de glume, de vechi prieteni). Pășim treptat în drame discret revelate, procedeu potrivit pentru un film psihologic, mizînd mai mult pe stări, pe sugestii biografice, pe crochieri de tipuri ori de situații. Răceala primirii logodnicului, febrilitatea pregătirilor mascind de fapt dezaprobarea pentru egoismul Evei, tăcerea muștrătoare a prînzului, acumularea ostilităților dintre adulți ori, dimpotrivă, firescul și sinceritatea celor mici, tensiunea gradată între logodnici, adică mai bine de trei sferturi din film sînt construite cu tact și grație cinematografică, mărturisind un arhitect sigur și delicat, însoțit de un compozitor așijderea. Pînă cînd fetița află de nunta tatălui și izbucnește în plîns (se putea evita, desigur, scena aceasta ce depășește puterile micuței interprete), pînă cînd tatăl intră în panică la dispariția fetei, pînă cînd intervine familia cu muștrări de un didacticism sîcitor și plat ce strică filmul. Pentru că viața nu regizează, ca Jaroslav Mach, întoarcerile taților rătăcitori, dar pentru asta inteligența omenirii nu stă pe loc, dimpotrivă, așa zice, copiii devin mai înțelepți, se descotorosesc singuri de cite un părinte-figurant de ocazie, mai repede chiar decît se descotorosesc unii adulți comози de îndatoririle lor «incomode».

Bine ar fi fost ca acest film să se fi terminat pe gestul demn al fetiței și nu pe cel — total neconvîngător — al unui tată, chipurile, convertit la sentimente mai bune.

Regizorul se putea lipsi de un facil happy-end, intrucît îi sta în putere să sancționeze comportamentul ușurat, iresponsabil, prin modalități deplin convîngătoare.

Alice MĂNOIU

GARNETT Tey

Regizor de film și scenarist american, născut la Los Angeles (California-S.U.A.) în 1895. Scriitor devenit cineast, se consacră, din 1920, scenariilor și, respectiv, subiectelor și inserțiilor de film (mut), mai întii pentru Mack Sennet și Hal Roach, apoi pentru comedii realizate chiar de el. În 1928 trece la regia de filme de lung metraj, devenind în scurtă vreme un cineast cotate, cu opere ce aveau să devină clasice: *Her Man* (Tipul ei — 1930); *One-Way Passage* (Veninul dragostei — 1932) cu Kay Francis, William Powell; *S.O.S. Iceberg* (1933); *Pe mările Chinei* (1935) cu Clark Gable, Jean Harlow, Wallace Beery; *Cînd vrea femeia* (1937) cu Loretta Young, Tyrone Power; *Vasul robitor* (id.) cu Warner Baxter; *Om în loc* (id.) cu Leslie Howard; *Fac ce-mi place* (1938) cu Irene Dunne, Douglas Fairbanks-jr.; *Fugara* (id.) cu Joan Bennett, Fredric March; *Pe veci a tal* (1939) cu Loretta Young, David Niven; *Șapte păcate* (1940) cu Marlene Dietrich, John Wayne; *The Cross of Lorraine* (1943) cu Gene Kelly; *Bataan* (id.) cu Robert Taylor; *Mrs. Parkington* (1944) și *Valley of Decision* (1945) cu Greer Garson; *The Postman Always Rings Twice* (1946) după James Cain, cu John Garfield și Lana Turner; *Wild Harvest* (1947) cu Alan Ladd, Dorothy Lamour; *Soldiers Three* (1951) cu Stewart Granger ș.a. A publicat printre altele în 1932 o carte despre lumea filmului: *Tall Tales of Hollywood* și a participat la unul din primele filme în cinerama: *Cele șapte minuni ale lumii* (1955).

GARSON Greer

Actriță americană de film, de origine irlandeză, născută la County Down (Irlanda), la 29 septembrie 1908. Licențiată în litere (Londra), se consacră teatrului, debutînd pe scena lui Birmingham Repertory Theatre. Cunoaște mari succese la Londra, jucînd Shakespeare și Shaw, fiind apoi angajată la filiala engleză a lui Metro pentru a deține rolul principal feminin în versiunea originală a marelui film *Adio, domnule Chips!* (1939), după romanul lui James Hilton, alături de Robert Donat. După acest debut strălucit este invitată în S.U.A., unde va ocupa timp de peste 15 ani locul deținut la Metro de Garbo, de Norma Shearer (care se retrăsese) sau de Joan Crawford (care trecuse la Warner). Aci va cunoaște cele mai mari satisfacții artistice în roluri de mare intensitate dramatică, unde va da dovada unei reale sensibilități, a unei rare inteligențe și a unui temperament de autentică tragediană. Filme ca: *Mindrie și prejudicat* (1940); *Blossoms in the Dust* (1941); *Mrs. Miniver* (1942), pentru care obține premiul Oscar; *Recolță la întimplare* (id.), după James Hilton, cu Ronald Colman; *Madame Curie* (1943); *Mrs. Parkington* (1944) după L. Bromfield și *Valley of Decision* (1945) cu Gregory Peck o consacră definitiv, aducîndu-i o mare popularitate (între anii 1942 și 1946 figurează pe lista celor «10 Money Making Stars»). După război va mai cunoaște și alte izbînzii artistice în: *Adventure* (1946) cu Clark Gable; *Desire Me* (1947); *Julia Misbehaves* (1948); *That Forsyte Woman* (1949), prima ecranizare după *Forsyte Saga*, cu Errol Flynn; *Julius Caesar* (1953), după Shakespeare, cu Marlon Brando; *Strange Lady in Town* (1955) cu Dana Andrews. După o lungă pauză (voluntară) reapare în 1960 jucînd rolul lui Eleanor Roosevelt în filmul biografic *Sunrise at Campobello* (1960). După alți cîțiva ani va mai face două apariții de efect în: *The Singing Nun* (1965) și *The Happiest Millionaire* (1967), iar în ultima vreme și-a dat concursul la o serie de spectacole TV.

GASPARD-HUIT Pierre

Regizor francez de film, scenarist, dialoghist și producător, născut la Libourne (Gironde), la 29 noiembrie 1917. Își face studiile cinematografice la Berlin, devenind apoi asistent de regie pe lângă H. Chomette, L. Mathot, H. Steinhoff ș.a. Realizează la început numeroase scurt metraje (documentare sau artistice), pentru a debuta în regia de film de lung metraj cu *Les passeurs d'or* (în colaborare) la care scrie de asemenea scenariul și dialogul. Vor urma filme ca: *La fugue de Mr. Perle* (1946); *La vie dramatique de M. Utrillo* (doc. artistic de lung metraj, 1950); *Le Tzarevitch* (1954) după Lehar; *Sophie et le crime* (1955); *La mariée est trop belle* (1956) cu Brigitte Bardot, Louis Jourdan, care vor demonstra un meșteșug sigur, o înclinare către filmul de divertisment (de bună calitate), o scriitură elegantă și uneori ambiții artistice. La acest ultim capital vom include *Christine* (1958), remake lucrat cu stil, romanticism și eleganță (uneori cu emoție) al celebrului *Liebei* de Max Ophüls, în care lansează un cuplu sortit gloriei: Romy Schneider-Alain Delon. În sectorul filmului muzical vom semnala: *Les lavandières du Portugal* (1957) cu Jean Claude-Pascal, Anne Vernon, în cel al comediei: *A belles dents* (1966) și în cel polițist: *Le coup du père Noël* (1967). În ce privește filmul de aventuri, el a realizat cu brio trei pelicule situate în trei climă și epoci diferite: *Căpitanul Fracasse* (1960) cu Jean Marais și Gérard Barry și (cu același Barry): *Schéhrazade* (1962) și *Gibraltar* (1963).

GASSMAN Vittorio

Actor și regizor de teatru și film, de origine germano-italiană, născut la Genova, la 1 septembrie 1922. Debutază în teatru în 1943 la Milano, abordînd un repertoriu dintre cele mai variate (Shakespeare, Ibsen, Cocteau, Miller, Anouilh). În ciuda unei notorii cariere cinematografice, V.G. rămîne înainte de toate un om de teatru, devotat scenei și stilului ei. În film aduce cu el, de la debut (*Preludiu d'amore* — 1946) și pînă azi în *Scipione detto anche l'Africano* (1972), calitățile și defectele unui mare actor de teatru. Se consacră ca personaj negativ în *Orez amar* (1949), rol care-i va rămîne un fel de prototip pentru majoritatea filmelor următoare: *Anna*; *I soliti ignoti*; *Marele război*; *Anima nera*; *Depășirea*; *Questi fantasmi*. În rolurile de compoziție de tipul celor din: *Kean*, *Ebreo errante*, *Barabba* sau *Il Gaucho*, formația lui eminentamente teatrală îl duce pînă la limitele histrionismului, ale cabotinajului. Are mai multe șanse (și o gamă pe care poate broda cu înfinită fantezie) în comedia satirică, de moravuri. Își compune aci capetele cele mai variate cu puțință, în savuroase compoziții ca acelea din: *Monștrii* (1963); *Armata Brancalione* (1966); *Tigrul* (1967) etc. Dintre filmele turnate pentru firme americane nu ne putem opri decît la *Război și pace* (1956) de King Vidor, unde contura un personaj cu adevărat complex. A obținut (în patrie) trei premii, respectiv în 1957 pentru creația din *Kean*, în 1959 pentru cea din *I soliti ignoti* și în 1963 pentru *Depășirea*.

amintiri despre caragiale

Consemnate, amintirile contemporanilor despre un mare scriitor al trecutului constituie pentru noi avide lecturi. Ce fascinează atît de mult în asemenea texte aparținînd nu o dată unor martori modești? Cu siguranță că șansa pe care ele ne-o oferă de a putea reîncarna un mit. Mărturiile de acest gen ne dau iluzia de a putea atinge, ca să spunem astfel, cu mîna un mare dispărut, de a-l putea percepe în tot concretul manifestărilor sale directe, vii. Cum arăta scriitorul cutare într-un anumit moment al duratei pe care a reprezentat-o, cum mergea, cum își mișca brațul, cum înclina capul, ce expresii avea pe obrazul său — iată întrebări la care nu vom ști răspunde niciodată. (Dacă, printr-un miracol, am putea dispune de filme scurte, fie chiar și de numai cîteva minute, cu înregistrarea cîtorva secvențe din viața unui ilustru artist de odinioară, ce filmotecă fantastică am avea, la ce spectacol extraordinar am fi invitați să asistăm!) În raport cu opera sa, mereu la îndemîna cititorului, «deschisă», ca o invitație eternă de a o frecventa, scriitorul rămîne o enigmă.

Nu de puține ori însă asemenea amintiri ale contemporanilor despre oamenii de merit ai generației lor dezamăgesc. Prin cei care depun mărturie, cel mai adesea, cîteodată însă și prin cei despre care se depune mărturie. O pulbere de mărunte personaje încearcă să strălucească, fie și pentru o clipă, în raza de soare a unui geniu — pe de o parte; eul profund, creator, al unui mare artist nu se exprimă întotdeauna în toată plenitudinea sa în eul social sau, mai bine zis, cotidian. Acesta din urmă poate denatura pe celălalt și deruta pe admiratori; el poate fi o mască trasă cu bună știință peste chip sau aplicată fără voia sa de o natură împotriva căreia nu poate lupta. Poza în care se complac unii artiști (cunoscuta postură meditativă, cu mîna la tîmplă, a lui Grigore Alexandrescu, de pildă) exprimă tocmai o încercare de a pune de acord cele două euri. La alții se poate constata un deliciu la discrepanței; aceștia își cultivă o imagine de contrast, «în negativ». Caragiale la berărie, cu eterna halbă de bere înaintea, poate servi în această privință drept exemplu.

Amintirile despre autorul *Momentelor* (Amintiri despre Caragiale, Ed. Minerva, București, 1972) constituie, fără doar și poate, o apariție utilă dar care nu satisface. Și aceasta nu din pricina lui S. Cazimir, care semnează antologia și prefața, unul dintre bunii noștri specialiști în domeniul cercetărilor caragialiene (unele «mărturii», prea de tot vulgare, cum este aceea, de pildă, iscălită de Archibald, ar fi trebuit, credem, excluse), ci din cauza textelor de care a putut dispune. Cu destule excepții totuși (printre acestea cele semnate de Paul Zarifopol, I.D. Gherea, Luca Ion Caragiale și Ecaterina Logadi în primul rînd), ele suferă de convenționalitate, superficialitate, sentimentalism și nu o dată de trivialitate. Cele mai multe par stingace, fotografiile îngălbenite de vreme. Viciul fundamental al acestor evocări constă în confuzia dintre om și epocă: ele miticizează excesiv figura creatorului lui Mitică. Ceva din atmosfera scrierilor se strecoară în chip destul de supărător în amintirile despre autor. Un clișeu foarte răspîndit (și nu numai în această culegere, ci în întreaga literatură memorialistică de la noi de altfel) îl constituie «înțelegerea» pe care maeștrii o manifestă față de dificultățile, de natură materială în special, în care se zbat începătorii. Domină imaginea (în ce măsură reprezentativă?) a causeur-ului strălucitor, a convivului spiritual, a amatorului de farse bon-viveur, ipostaza de agoră. Dintre nenumăratele farse ale scriitorului, pe care memorialiștii săi se întrec să le relateze cu o plăcere cam puerilă, una singură le-a scăpat; întimplător, cea mai reușită: aceea de a nu li se fi dezvăluit. Citind volumul recent apărut, acel ceva esențial pe care-l căutam nu se lasă descoperit. Prin amintirile contemporanilor săi, autorul «Scriorilor pierdute» trece ne-explicit, învăluit într-o familiaritate înșelătoare.

CAMPING-

UN TERMEN NOU, ȘI DE ACEEA PUȚIN CUNOSCUT ȘI ÎN MOD DIFERIT INTERPRETAT

de Gh. EPURAN

Campingul Horezu: un loc bine ales, căruia îi lipsesc doar câteva alei amenajate și instalații sanitare mai aproape de cerințele actuale.

Cuvântul camping circulă de așa puțină vreme la noi încât dicționarele nu l-au băgat încă în seamă. Cum nici cei ce îl întrebuințează în mod curent și într-un fel oficial nu s-au gândit să-l explice tuturor, nu-i de mirare că acest nou venit în limbajul nostru turistic este pronunțat, înțeles și folosit așa cum fiecare crede de cuviință. Dacă această varietate înțelegere și folosire a termenului ar fi doar o problemă lingvistică, am lăsa în grija specialiștilor respectivi sarcina de a-l lămurii și încadra în paragraful respectiv al dicționarelor.

Campingul a devenit însă și la noi o formă de practicare a turismului cu atât de mare răspindire, încât nu putem trece indiferenți pe lângă tot ceea ce el ne oferă de-a lungul celor mai umblate drumuri.

UN TERMEN CONSACRAT, CARE NU ADMITE INTERPRETĂRI

Ca termen turistic, camping vine din limba engleză, în care se pronunță cu un «ea» neobișnuit și nefolosit în limba noastră. Noi nu l-am preluat direct, ci din terminologia turistică internațională, unde — de regulă — se pronunță așa cum se scrie. Nu trebuie deci să ne străduim să imităm pronunția engleză, mai ales că există pericolul unor deformări în scriere de genul «chemping» care vor înșela chiar pe turistul străin în vederea căruia noi am adoptat în fond, acest termen de circulație universală.

Mult mai important decît felul cum pronunțăm sau scriem acest cuvînt ni se pare însă înțelesul lui.

În această direcție trebuie să insistăm, arătînd pentru început că prin camping se înțelege forma de turism care pentru înnoptare renunță la tradiționalele construcții fixe (hoteluri, moteluri, hanuri, cabane), preferînd un mijloc mobil propriu turistului și care nu este altul decît cortul — locuința milenară a popoarelor migratoare

și a armatelor. Deci camping = turism cu cortul, iar teren de camping = teren pentru instalarea corturilor. Genul acesta de turism este astăzi în mare vogă, pe de o parte datorită tot mai largii folosiri a automobilului personal ca mijloc de deplasare, pe de altă parte grație tendinței accentuate de a mări numărul de ore petrecut în mijlocul naturii. În plus, plecarea la drum cu cortul propriu înseamnă o mare libertate de mișcare și lipsa griji de rezervare a locurilor, tot mai dificilă problemă în sezonul estival. Dacă adăugăm la toate acestea faptul că prin amenajări simple, puțin costisitoare, se rezolvă problema suprasolicităților din sezonul de vîrf, pentru care construcțiile fixe nu au suficientă justificare economică, înțelegem și mai bine de ce această formă de turism cunoaște o mare

dezvoltare; înțelegem de ce s-a născut o adevărată industrie a materialelor de camping, căreia i se adaugă acum cea de «cavane», formă mai pretențioasă, născută însă din aceleași motive...

AVEM ȘI NOI TERENURI FRUMOASE DE CAMPING, DAR...

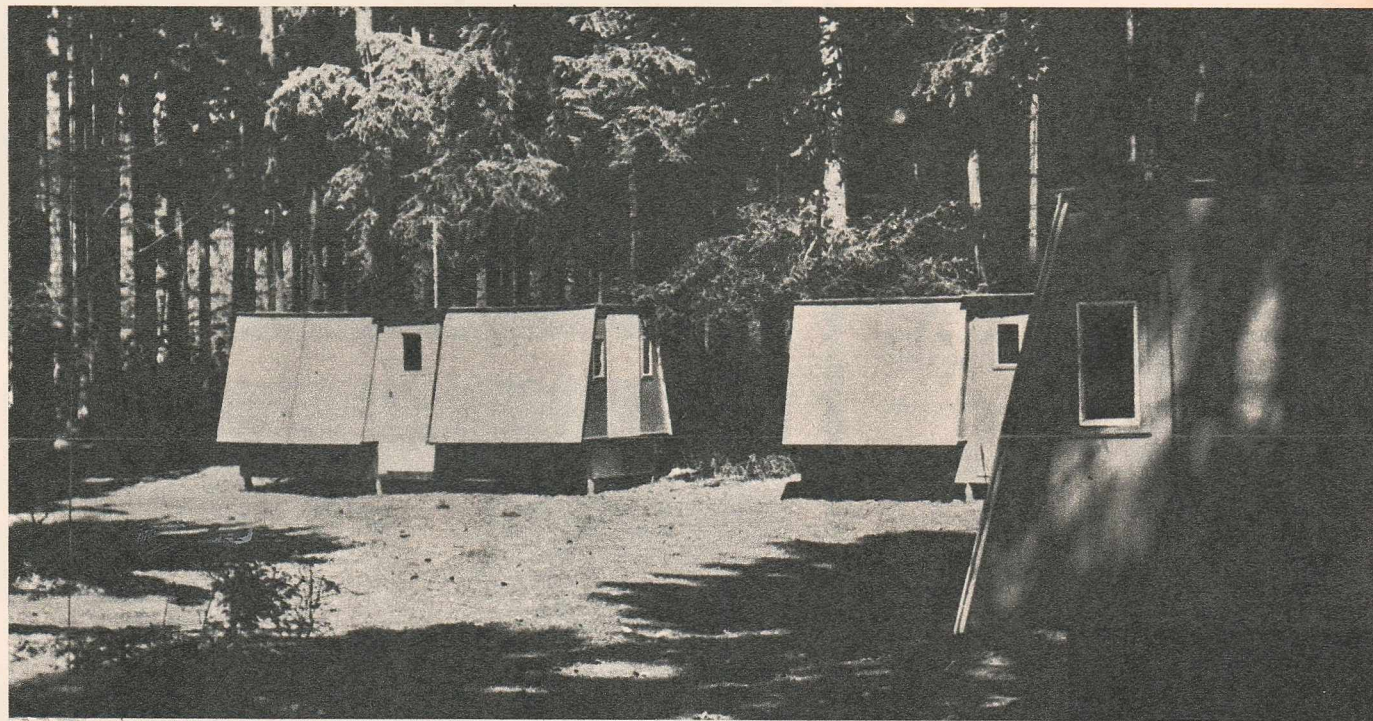
Cum era firesc, tînăra noastră mișcare turistică nu a rămas în afara acestui curent contemporan și — încă de acum 10 ani — O.N.T.-Carpați a trecut la amenajarea unor terenuri de camping, gîndindu-se mai ales la oaspeții de peste hotare care solicitau și această formă turistică. Ca urmare, au apărut cîteva terenuri de camping amplasate în locuri bine alese și cu toate amenajările necesare. Succesul de care s-au bucurat terenurile de camping din Dumbrava Sibului, Pădurea Verde-Timișoara, Gherăești-Bacău, Băile 1 Mai-Oradea, Potoci-Bicaz, Trivale-Pitești dovedește că forul nostru turistic a înțeles de la început ce înseamnă exact campingul. Lipsa la acea dată a unei rețele hoteliere suficiente pentru turismul rutier a determinat însă O.N.T.-Carpați să adauge obișnuitelor terenuri de camping, adică terenurilor amenajate pentru instalarea corturilor cu care vin turiștii, și o serie de corturi fixe și căsuțe. Faptul în sine nu contravine principiului de organizare internațională, căsuțele și corturile fiind completări indiscutabil utile. Vom vedea însă mai jos că, interpretate altfel, aceste completări au dat naștere unor forme hibride de terenuri de camping, unele ieșind chiar din sfera acestui termen...

Înainte de a analiza acest fenomen, credem însă că este necesar să arătăm că preocuparea fostului O.N.T.-Carpați și în continuare a Ministerului Turismului pentru această rețea de baze turistice a rămas pe undeva pe la mijlocul drumului. În ultimele planuri anuale de investiții terenurile de camping au fost tot mai puține (deși se simte acut nevoia înmulțirii lor), iar soarta celor existente a fost lăsată pe mîna unor organizații comerciale locale mai puțin orientate în acest domeniu. Ca urmare, dotările terenurilor noastre de camping nu s-au îmbunătățit — așa cum era de așteptat — ba pe alocuri s-au deteriorat. S-au mai ivit și maniere diferite de administrare,

de folosire etc., toate dovedind o lipsă de coordonare a acestei forme turistice cu specific propriu. De aceea, credem că prima problemă pe care o ridică la ora actuală rețeaua terenurilor noastre de camping este organizarea precisă. Și aceasta nu este posibilă fără existența unui cadru regulamentar precis și a unui organ central — un serviciu în Ministerul Turismului — care să urmărească și să avizeze toate amenajările, să îndrume și să controleze exploatarea terenurilor de camping.

CE SE ÎNTÎMPLĂ CÎND LUCRURILE SÎNT LĂSATE LA VOIA ÎNTÎMPLĂRII

Suștinem necesitatea acestei dirijări centralizate nu din principiu, ci din cauza lipsei de maturitate de care dau încă dovadă organizațiile turistice județene și locale, și mai ales din cauză că o serie de organizații comerciale s-au avîntat pe acest tărîm ignorînd total regulile elementare. Ne referim în special la așa-zisele terenuri de camping ale Cooperăției de consum, care apar ca ciupercile după ploaie și acolo unde este cazul, și acolo unde nu este. Pentru a exemplifica este suficient să arătăm că am întîlnit pe drumuri indicatoare ca acesta: «Spre cabana cu campinguri Rădășani». Este greu de presupus că un turist poate înțelege de ce fel de bază este vorba. Urmînd indicatorul, am ajuns la un iaz pe malul căruia se aflau într-o parte un bufet frecventat mai ales de locuitorii comunei, iar de cealaltă cinci căsuțe și un vag loc pentru instalarea corturilor, fără alte amenajări. Căzul nu este izolat. Pe multe artere cu intensă circulație auto cooperația a așezat lîngă un bufet cîteva căsuțe, botezînd totul «camping», deși nu gasești practic un loc pentru instalarea corturilor, iar amenajările sanitare — absolut indispensabile — sînt jalnice improvizatii sau lipsesc complet. Pe ici, pe colo, și «COOP» a amenajat terenuri amplasate fericit și s-a străduit cît de cît să asigure și instalații sanitare. Terenurile de la Horezu, Gura Motrului, Stejaru-Finteuș, Băile Strunga, Poenita Orăștiei sînt cîteva exemple pozitive. Alături de ele sînt însă multe amenajări de acest gen care nu merită titlul de *teren de camping*. De altfel unele dintre aceste amenajări

Un contrast nefericit între căsuțele «tip litoral» și pădurea de molid de la Adîncata—Suceava. În plus, amenajările complementare se remarcă prin... absență.

Organizatorii campingului de lîngă Băile Slănic-Moldova merită felicitări pentru această poartă, dar și pentru celelalte realizări.

nici nu se întitulează așa, ci *popasuri*. Termenul credem că trebuie reținut și generalizat pentru toate aceste mici baze, termenul de teren de camping sau — simplu — numai camping rămînînd doar acolo unde amenajarea corespunde accepției acestor termeni pe plan internațional. Credem că facem un deserviciu turistului străin și implicînd mișcării noastre turistice prezentînd o listă de 125 de terenuri de camping (ca în ultimul pliant editat), din care realmente cel mult 50 la sută corespund noțiunii. După cum un deserviciu a făcut și pliantul (în limbi străine) editat acum trei ani de «COOP», în care toate micile sale baze erau pompos descrise sub titlul de «România-Camping».

Dar pentru ca toate aceste anomalii să dispară, pentru ca să nu mai vedem cîteva căsuțe (în care se face o exagerată economie de spațiu și vîntul trece prea ușor) înghesuite între șosea și calea ferată și botezate «camping», cînd avem atîtea locuri minunate, pentru ca această formă de turism de mare actualitate să se adauge la renumele celorlalte frumuseți ale țării noastre trebuie reglementată precis amenajarea și exploatarea lor. Trebuie ca cineva să se ocupe permanent de *camping*.

TELEERAMA

profil

Alexandru BOCĂNEȚ

— Dacă nu mă înșel—și cred că nu mă înșel—pe d-ta, Alexandru Bocăneț, te-am văzut jucind cu câțiva ani în urmă într-un spectacol studentesc, «3-3-3», prezentat ca o «minunăție» juvenilă pe scena Teatrului «Nottara». Te doreai deci actor pe atunci...

— Nu m-am dorit niciodată. Dar a fost singura posibilitate de a mă apropia de regie, în anii în care secția respectivă fusese rasă de pe suprafața pământului și din programul Institutului de teatru. Așa s-a făcut că trei dintre «actorii» de atunci au ajuns: unul — regizor de teatru, Andrei Șerban, altul — critic teatral, George Banu, iar eu, pe aici, pe la Televiziune.

— Ai simțit—ca să zic așa—o chemare irezistibilă, marea chemare, pentru emisiunile muzicale?

— Ei, n-aș spune: am început prin a monta fragmentele necesare ilustrării istoriei teatrului românesc. Dar m-am convins foarte repede că show-ul de televiziune îți îngăduie o libertate imensă de creație, te împinge să-ți dezlănțui fantezia, să gândești totul singur, de la A la Z, fără a fi aservit nici măcar textului, ci doar muzicii, pe care o transformi automat în aliatul tău, m-am convins repede și...

— și ai trecut cu arme și bagaje în zona de divertisment a televiziunii.

— Termenul nu mă fericește, pentru că e ușor compromis de la o vreme: prea adesea s-a alăturat noțiunii de divertisment cea de lucru făcut de mintuală, de improvizare grosieră. Cred că în nici o altă specie artistică nu e mai ucigător diletantismul și nu sînt mai nocive emanațiile prostului-gust: tocmai pentru că e un gen care place și spre care se îndreaptă preferințele unui mare număr de spectatori.

— Asta presupune automat creșterea responsabilității profesionale a celor ce-l practică

— Fără îndoială. Profesionalismul e necesar în această specie artistică, precum aerul și apa. Profesionalismul și personalitatea...

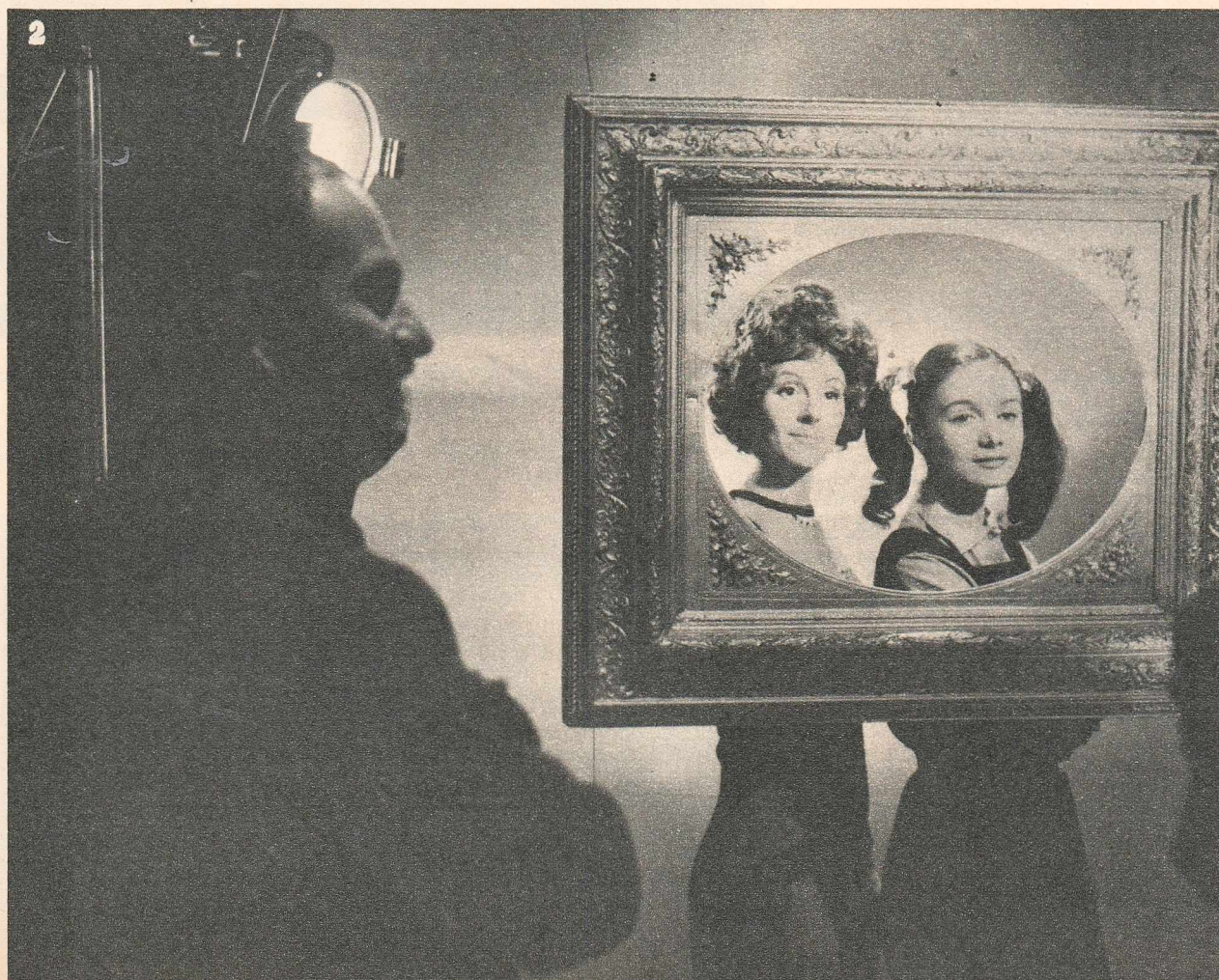
— Iar personalitatea regizorală a lui Alexandru Bocăneț e scrisă într-un violent grafism de alb-negru...

— Cîtă vreme televiziunea emite în alb-negru, mi se pare logic să desenez pe albul micului ecran cu un negru intens de cărbune. Griurile sofisticate și triste nu mă pasionează. Mă gîndesc cu groază la TV-color: va trebui atunci să-mi restructurez felul de a gîndi artistic, să învăț, pur și simplu, o altă meserie, o meserie colorată. Cît privește frenezia ritmurilor, ea este însăși pulsația gîndirii și a vieții noastre actuale, și am totdeauna grijă să o alternez, așa cum se petrece și în viață, cu momente de relaxare totală.

— Cît lucrezi la pregătirea unui spectacol?

— Pe platou, 3-5 zile. Înainte, 2-3 luni. Cînd am ajuns să filmez, nu-mi mai permit însă nici o ezitare, nici o «bilbilă», nici o improvizare: întreg filmul a fost desenat, cadru cu cadru, pe hîrtie, și acum e transferat pe peliculă...

Sanda FAUR

si tacuisses...

Am ajuns, aşadar, să urmărim, calmi şi imperturbabili, promenada omului pe suprafaţa Lunii. Fantastica aventură şi realizare a civilizaţiei electronice — comparabilă în istoria omenirii doar cu descoperirea focului, cu inventarea roţii şi a tiparului — a devenit pentru mulţi, pentru foarte mulţi dintre semenii noştri telespectatori, un eveniment între altele. Simţind sub tălpi praful Seleniei, omul s-a reîntors la treburile lui pămînteste, în mijlocul lucrurilor sale dragi, al muzicii şi poeziei, în mrejele dulci şi tămăduitoare ale fanteziei. Luna, văzută şi pipăită de mâini omeneste, şi-a reluat locul ei de totdeauna în versuri şi melodii, iar romanele şi peliculele de anticipaţie n-au încetat să-şi sporească forţa de atracţie. Ştiinţa, chiar şi ea, avînd în eprubete mostre de sol lunar, a simţit nevoia fabulaţiilor compensatorii: de curînd, doi savanţi de renume mondial, preluînd datele cosmonauţilor, au fost tentaţi să afirme că astrul nopţii nu e altceva decît un imens vehicul spaţial, confectionat de fiinţe superioare, alcătuit dintr-un înveliş friabil, capabil de a amortiza şocurile meteoritilor, şi cu interiorul golit de miez şi transformat într-un excelent mediu de viaţă. Iată-ne deci invitaţi să visăm în continuare, graţie omului de ştiinţă care ne invită astăzi să ni-i imaginăm pe lunaticii de la subsol privind prin hublouri electronice baletul pămîntenilor de pe acoperiş.

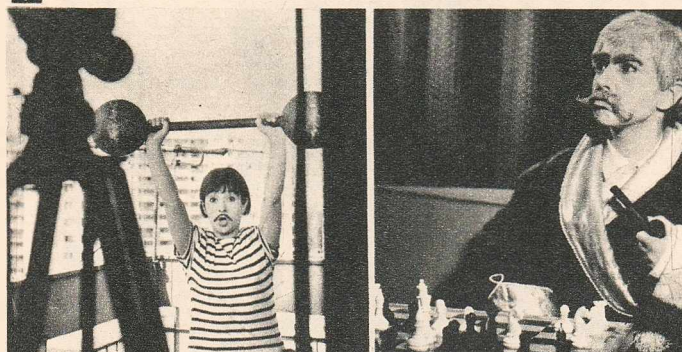
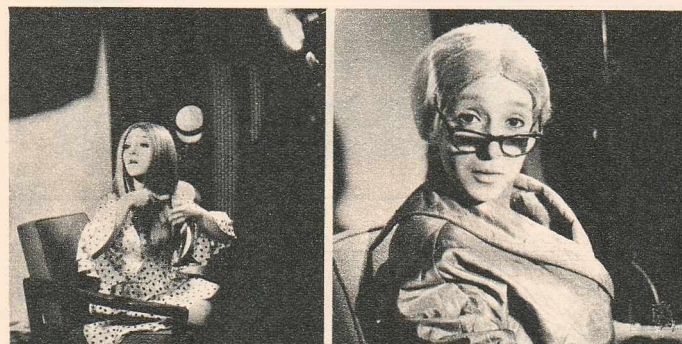
Memorabile vor rămîne însă pentru noi toţi orele, minutele şi clipele din 20 spre 21 iulie 1969, atunci cînd, graţie milioanei de aparate de recepţie, omenirea a făcut o noapte albă urmărind aselenizarea primului echipaj al misiunii «Apollo». O noapte grea pentru lucrătorii televiziunii române, dar dusă la bun sfîrşit mulţumită, între altele, unui tînăr medic tobă de carte, pe nume Andrei Bacalu. L-am revăzut apoi de nenumărate ori, în calitate de redactor al televiziunii, recomandîndu-se, în calitate de comentator de specialitate, prin aceleaşi însuşiri proprii gazetarului modern: redarea concisă şi pătrunzătoare a informaţiei, argumentaţia atentă, selecţia drastică şi dinamică a faptelor şi evenimentelor de ultimă oră.

Cu un asemenea om în studioul de transmisie, televiziunea ar fi putut respira uşurată şi în seara zilei de joi, 20 aprilie, cînd telespectatorii au avut din nou prilejul de a urmări în direct aselenizarea celui de-al 16-lea echipaj al misiunii «Apollo». Aşa ar fi fost să fie dacă informaţiile captate pe calea undelor n-ar fi fost retezate prin intervenţiile intempestive ale unui coleg de breaslă. Dorind probabil de a-şi face simţită prezenţa, redactorul Ioan Petru (de altfel un instruit şi dibaci arbitru în cadrul altor emisiuni de ştiinţă) şi-a dat toată silinţa de a rata o transmisie de zile mari întreprindîndu-şi în mod penibil colegul şi difuzînd ştiri derutante despre condiţiile vitrege ale aselenizării. O alarmă falsă, deoarece în acelaşi timp posturile de radio străine, pe care am avut prilejul să le ascultăm, nu se întreceau deloc în a difuza comentarii pesimiste sau informaţii demoralizatoare.

Mult, stufos şi inutil s-a vorbit şi în cadrul reportajului «Explozia a avut loc ieri», prezentat duminică, 23 aprilie, şi consacrat muncii eroice a artificierilor din Maramureş. Ne oprim la acest exemplu nefericit, deoarece în acest caz melopeea banalităţilor şi verbiajul comentariului îşi au sorginea în greul tribut pe care unii dintre redactorii televiziunii îl plătesc în continuare meseriilor de început, al relatărilor făcute numai şi numai prin sollicitudinea cuvîntului imprimat.

Ştim, nu e simplu, şi nici uşor, şi nici comod să-ţi depeni gîndurile, în faţa camerei de luat vederi, prin discuţii libere ce se vor interesante şi fluente, după modelul celor pe care le purtăm cu amici de nădejde sau colegi de breaslă. Dar preferăm inabilităţile verbale ale interlocutorilor noştri cuprinşi de emoţie care, oricum, conferă prospeţime şi autenticitate faptelor prezentate. De ce, cu alte cuvinte, să rămînem mereu datori comentariului din auz, tras de-a valma peste secvenţe filmate, cînd — spre deosebire de alţi colegi de meserie — beneficiem de inestimabilele avantaje ale mediilor electrice: imaginea în mişcare, surprizele şi efectele montajului, înregistrarea benzii magnetice?

P.S. Ora la care încredinţăm tiparului aceste rînduri nu ne permite să consemnăm un apropiat eveniment: transmiterea primelor lecţii de televiziune şcolară integrată. Ne vom opri pe larg asupra lor într-o cronică viitoare.

un nou serial tv:

APARTAMENTUL

Poftiţi, intraţi! Bine aţi venit în «Apartamentul» nostru şi nu uitaţi, dacă doriţi să ne vizitaţi: «sunaţi de două ori», aşa cum vă invită s-o faceţi, în şlagărul emisiunii noastre, compozitorul George Grigoriu.

Arhitecţii realizatori ai «Apartamentului» TV — regizorul Cornel Popa şi actorul Valentin Plătăreanu, regizor secund — conduc «ostilităţile» de pe platou.

Materialul de construcţie (am evitat, după cum vedeţi, cuvîntul scenariu) menit să reziste la o «serie» cit mai lungă a fost furnizat de Dumitru Solomon şi Rodica Toth.

Decoraţia interioară a apartamentului e semnată de scenograful H. Roth. Priveliştea este încîntătoare — cel puţin asta e părerea noastră — şi este transpusă în imagini artistice de operatorul George Dănăilă. Era să uit: interiorul este însorit, chiar dacă afară plouă; asta prin grija ingenuşului nostru grup de electricieni. Confortul întregii emisiuni este asigurat de şeful de producţie Emil Lucaci.

Şi acum să vă prezentăm locatarii: tatăl — Octavian Cotescu, mama — Valy Voiculescu şi Bică — Valentin Zaharescu (foto 1), sora mare — Melania Cîrje şi fiica cea mică — Mihaela Buta (foto 2), iar Marcel — Mihai Fotino (foto 3). Sînt simpatici, nu?

Cum noi sîntem o comunitate, adică un bloc, s-ar conveni să prezentăm şi pe ceilalţi locatari. Iată-i: Ştefan Tapalagă, Dem. Savu, Nineta Gusti, Tamara Buciuceanu, Silvia Dumitrescu-Timică, Nicu Constantin, Corina Chiriac, Dorin Dron, Florin Bogardo...

Consemnăm de asemenea prezenţa muzicală a Andei Călugăreanu (în patru ipostaze) (foto 4).

Şi un ultim amănunt: «Apartamentul» nostru are numărul 111. Vă aşteptăm deci cu încredere.

Ideea fotoreportajului (dar şi realizarea lui):

S. STEINER

pedestră

Intr-o vreme obișnuim a ieși cu un prieten la plimbare pe bulevardele Bucureștiului, mai în fiecare după-amiază. După ce hălăduim o jumătate de ceas, poposeam la vreo locandă unde, spre a mai prinde puteri, ne alegem câte un debrețin zimbăreț dintre cei care sfîrșeau molcom în tigăi smălțuite puse din vreme pe foc întru întîmpinarea mușterilor. Și mozolind noi fiecare feliuță de debrețin printr-un muștar proaspăt de culoarea cojii de lămîie, ne clăteam gura cu o bere țeapănă de rece, treabă vrednică ce îndemna la conversații subțiri și de durată.

Dar am avut ghinion: prietenul a cîștigat la loz în plic un Trabant și, ca un făcut, fără el nu am mai găsit nici locandele cu debrețini zimbăreți.

Mi-am găsit, după un timp, un alt amic pedestru, cu care poposeam la Pescarul, unde ni se pregătea câte un hartan de calcan prăjit, a cărui dulceață numai cu pelin de mai putea fi stinsă. Greu de descris cîtă voioșie și bună dispoziție au putut fi alimentate la propriu și la figurat în acest mod. Dar iar ghinion. Prietenului meu orfan i-a murit o rudă anonimă — descendentă prin alianță cu Leonardo da Fiat — de la care, o dată cu trista veste, i s-a transmis un «850». E lesne de înțeles că fără acest prieten am renunțat la calcanul prăjit care-mi îndulcise atîtea după-amiezi.

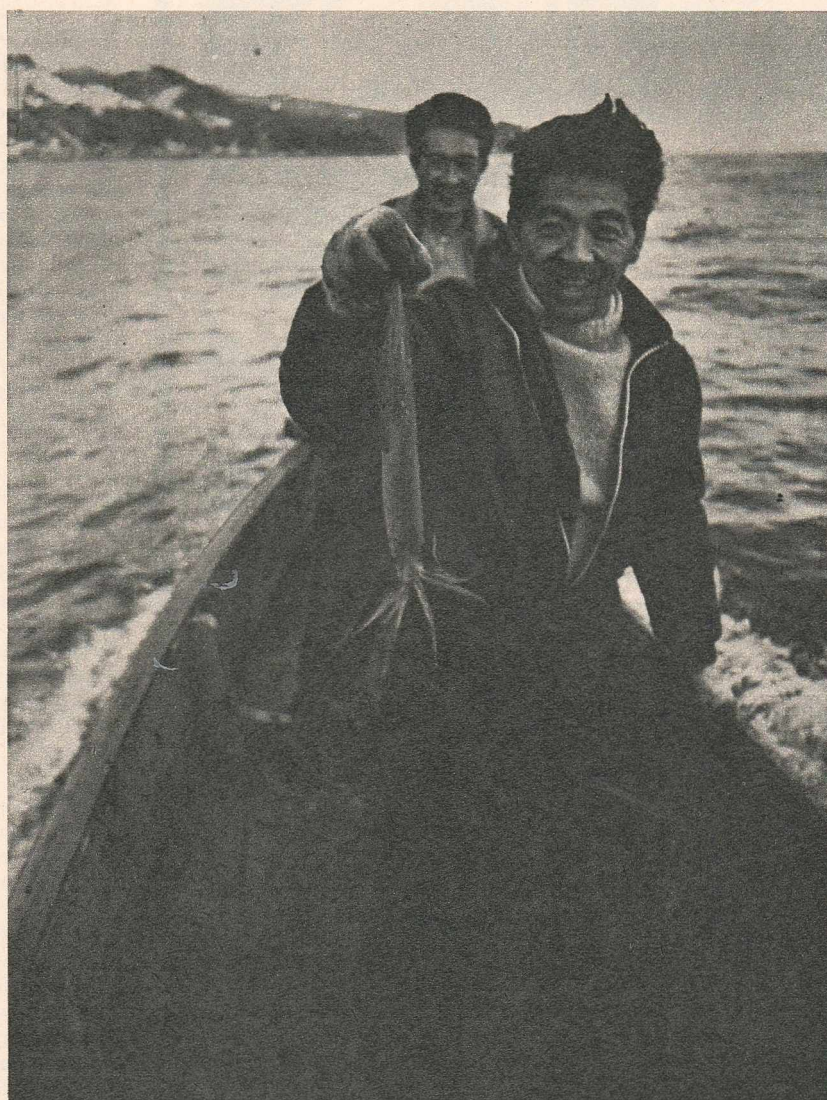
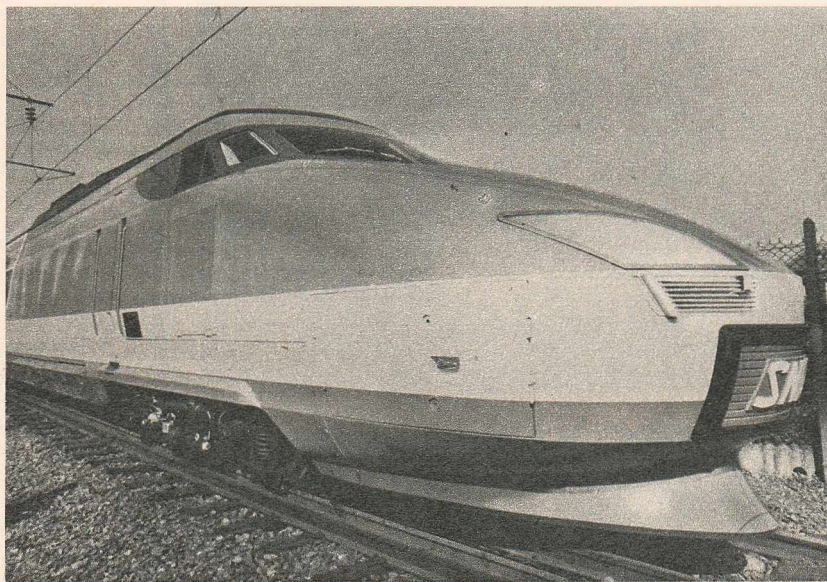
Cum sînt însă un om sociabil și nu pot umbra lela de unul singur, mi-am continuat plimbările cu un nou prieten. Împreună cu el am descoperit rotiseria Union. Ca să întărim amicitia, ne așezam la una dintre mesele acelea rustice, atît de simpatice, și consumam fiecare câte un barosan mușchi de porc împănat cu usturoi și slăninuță, pe care îl stropeam, preț de două ceasuri, cu câte o bărdacă din vinul roș al casei. Aflați, stimaților, că după o astfel de promenadă puteam să citesc — de la prima pînă la ultima pagină — ediția completă și adăugită a Laroussului gastro-nomic, fără ca vreuna din minunățiile cuprinse în el să-mi trezească interes. Dar cînd te paste ghinionul n-ai ce face. Prietenul meu a trebuit să plece într-o scurtă deplasare în nu știu ce țară, într-o chestiune de ornitologicie sau precis altceva. Bref: economisind cele trei zile de diurnă și-a cumpărat un automobil de ocazie la a mia parte din preț, fapt ce m-a văduvit de amicitia sa. Cum puteam așadar să mai încerc a mânca mușchi împănat la rotiserie de unul singur sau cu altcineva?

Mi-am zis să renunț la plimbările postmeridiane, dar am aflat că s-a deschis, în sfîrșit, noul restaurant Mișion. De data asta nu mai sînt naiv. Ținînd seama de perspectivele pe care le are, viitorul meu prieten care mă va însoți în plimbări și popasuri va trebui să plătească consumația.

P.P. NAȘU

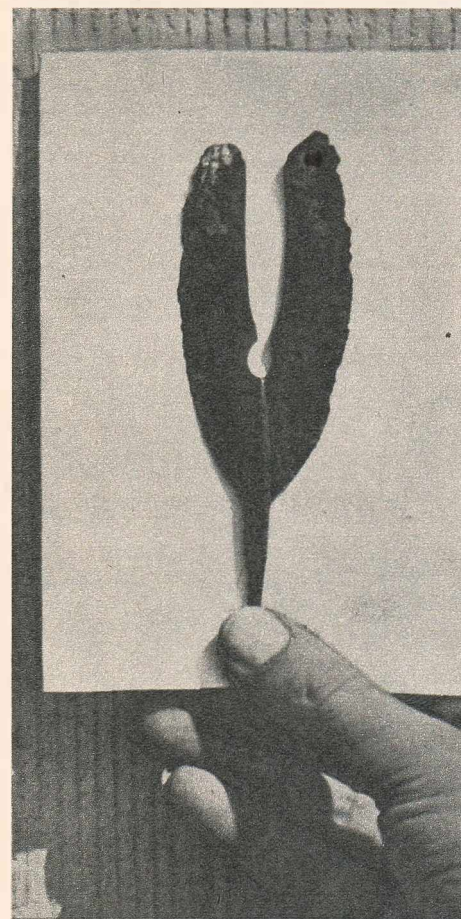
FUTUROLOGIE FERROVIARĂ

High Speed 001 a fost botezată această superturbolocomotivă capabilă să dezvolte o viteză de 300 km pe oră. Să nu ne lăsăm însă induși în eroare de denumirea mașinii în limba engleză: de fapt terminologia este frangleză, trenul aparținînd căilor ferate franceze (S.N.C.F.), recent testat la Belfort, în cadrul acțiunii de modernizare a transporturilor feroviare din Franța.

COLMARUL SE CONSUMĂ CRUD...

...ne sfătuiesc P.P. Nașii niponi. Și ce este, mă rog, colmarul? Este un pește-lance, lung de aproximativ 30 cm, extrem de gustos, mai ales dacă este consumat — fără multe fașoane — de îndată ce a fost scos din apă, adică viu. În aceste zile de primăvară pescarii japonezi au ieșit în număr mare la pescuitul de colmari.

L-A FOLOSIT ACUM 3 000 DE ANI

În posesia arheologilor noștri a intrat o piesă deosebit de rară: un brici pe care-l folosea unul dintre stră-străbunicii noștri din epoca bronzului. A fost găsit într-unul din mormintele necropolei descoperite, nu demult, în vestul orașului Zimnicea și se află acum expus într-o vitrină a Muzeului de istorie din Giurgiu. Cum arată acest brici vechi de aproximativ 3 000 de ani? Se vede în fotografia de mai sus. Are forma unei frunze ian-ceolate, lamele din stînga și din dreapta fiind flancate, atînci cînd erau folosite, de două plăcuțe de os prinse cu butonase de aur. Briciul era mînuit cu ajutorul unui miner din lemn. Se spune, în cercurile arheologilor, că un brici asemănător s-ar mai fi descoperit acum cîțiva ani lingă Galați.

...DEINDE BIBERE...

Peste cîțiva ani, mai precis în anul 1979, se vor împlini 400 de ani de cînd, o dată cu înființarea Universității din Vilnius (R.S.S. Lituaniană), s-a născut și tradiția denumită «Medium», adică sărbătorirea depășirii primei jumătăți a anilor de studiu (foto 1). Pe lingă spectacolele în aer liber, dans, tombole, organizate cu acest prilej, se numără și această zdravănă «probă a berii» de care nu este scutită nici măcar partea cea mai delicată a lumii studentești (foto 2).

cititori către cititori

Următorii cititori doresc să corespundă:

Mores Ecaterina, 18 ani, elevă, București, sect. 2, str. Iancu Brezeanu, nr. 4, of. p. 11: teme diverse, schimb de ilustrate; Pintilie Vasile, 34 ani, tehnician, București, sect. 7, alea Compozitorilor, nr. 24, ap. 120: teme diverse, schimb de ilustrate; Stanciu Ștefana Oana, com. Nămolosa Tg., jud. Galați: cinema, muzică, viața tineretului; Apăvăloae Volinaș, Deva, str. Zamfirescu, căm. nr. 1, et. 2, ap. 25, cart. Gojdu: teme diverse; Dima Ana-Maria, Galați, str. Română, nr. 61: literatură, teatru, viața tineretului, schimb de ilustrate; Șerbănescu Gabriela, 24 ani, stud., București, sect. 2, alea Lunca Florilor, nr. 4, bl. 14, sc. 2, et. 1, ap. 31: teme diverse, schimb de ilustrate; Cismaru Tudor, 24 ani, șofer, com. Studina, sat Studinița, jud. Olt: tehnică auto, cinema, schimb de foto actori și ilustrate; Bogardo Lenuța, Brad, str. 1 Mai, bl. C 13, ap. 1, jud. Hunedoara: cinema, teatru, muzică, schimb de ilustrate; Georgescu Aurică, croitor, București, sect. 1, str. Moeciu, nr. 16: sport, schimb de ilustrate; Bălușescu Verginica, elevă, Galați, Țiglina III, micro-raion 17, bl. B 5, sc. 2, ap. 23: teme diverse, schimb de ilustrate; Preoteasa Andrei, 22 ani, București, sect. 7, of. p. 16, str. Finului, nr. 3, cart. Militari: teme diverse, schimb de ilustrate; Vida Norica Lia, com. Tarnița, I.C.H. Someș, jud. Cluj: teme diverse, schimb de ilustrate; Popescu Dumitrica, 27 ani, muncitoare, Brăila, str. Sabinelor, nr. 36: schimb de ilustrate; Nicolov Doina, 20 ani, elevă, Brăila, bl. A 4, ap. 10, cart. Hipodrom: teme diverse, schimb de ilustrate; Budulan Mariana, 19 ani, desenatoare, București, sect. 5, alea Străduinței, nr. 5, bl. D 2, sc. 2, ap. 17, cart. Berceni-Sud 1: teme diverse; Botezatu Cezar, 20 ani, tehnician, Rădăuși, str. Speranței, nr. 28: teme diverse (în mod deosebit radio-tehnică), schimb de ilustrate; Mihalache Dan, Iași, str. Bărâriei, nr. 142: arhitectură, numismatică, schimb de reviste cu decorații de interioare; Garabă Lenuța, 18 ani, Constanța, post-restant nr. 8: schimb de ilustrate; C. Popescu-Făget, 44 ani, Brașov, scr. Parîngului, nr. 14: filatelie, schimb de adrese de actori; Andrei Gabriela, 19 ani, elevă, București, sect. 8, str. Petru Poni, nr. 1, sc. B, ap. 13: teme diverse; Panciu Nina, Iași, șos. Manta Roșie, nr. 20: teme diverse; Neagu Costel, 20 ani, Iași, Splai Bahlu, bl. B 6, sc. B, et. 2, ap. 11: teme diverse, schimb de ilustrate; Burlacu Petrică, 18 ani, elev, com. Scurtești, jud. Buzău: schimb de fotografii de actori, cîntăreți și ilustrate; Popescu Irina, 23 ani, stud., Iași, alea Sadoveanu, nr. 6, căm. stud. nr. 2: schimb de ilustrate; Duță Constantin, 20 ani, Galați, Țiglina II, bl. C 18, ap. 29: teme diverse, schimb de ilustrate; Feraru Rodica, 18 ani, Craiova, str. Rășinari, nr. 31, cart. Lunca Jiu: istorie, schimb de ilustrate; Idriceanu Livia Lenuța, 22 ani, Cristian, str. Gh. Lazăr, nr. 21, jud. Brașov: teme diverse, schimb de fotografii originale și ilustrate; Olaru Ion, 21 ani, învățător, com. Horea, nr. 338, jud. Alba: schimb de ilustrate; Hașegan Luigia, 18 ani, elevă, Șelimbăr, str. 30 Decembrie, nr. 259, jud. Sibiu: teme diverse; Badea Dumitru, 22 ani, strungar, Cugir, str. Tineretului, bl. 8, ap. 40, jud. Alba: muzică, fotbal, schimb de ilustrate; Munteanu Danica, elevă, Brăila, str. Comuna din Paris, nr. 97, cart. 1 Mai: schimb de ilustrate; Diaconu Stan, 20 ani, operator chimist, Pitești, cart. Războieni, bl. G 1, sc. B, et. 3, ap. 119: schimb de fotografii de actori, cîntăreți și ilustrate; Tudarache Anton, 17 ani, elev, Brad, str. 1 Iunie, bl. C 18, ap. 3, jud. Hunedoara: matematică, cinema, sport, viața tineretului, schimb de ilustrate; Bujor Nelu, Reșița, cart. Lunca Bîrzavei, bl. U.C.M.R., sc. 1, et. 2, ap. 40: teme diverse, schimb de ilustrate; Carpovici Mihai, 25 ani, medic, com. Stubiieni, jud. Botoșani: filatelie, schimb de ilustrate; Scumpu Maria-Magdalena, 25 ani, stud., Cluj, str. Graurilor, nr. 6: teme diverse; Spînu Maricica, 31 ani, soră medicală, com. Cîmpeanica, jud. Vrancea: teme diverse, schimb de ilustrate; Dobrican Monica, 18 ani, Constanța, str. Daciei, nr. 33: teme diverse, schimb de ilustrate; Palmeș Costel, 25 ani, mecanic auto, restaurant - hotel «Muntenia», Cîmpina, jud. Prahova: schimb de ilustrate; Bădina Margareta, 21 ani, București, sect. 1, str. Petofi, nr. 23: teme diverse, schimb de ilustrate; Stanciu Veronica, 18 ani, elevă, com. Cetate, jud. Dolj: schimb de fotografii de actori și ilustrate; Udvary Iosif, Cluj, str. Soporului, nr. 60, et. 4, ap. 18: literatură, muzică, cinema, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Popescu Dorița, Pitești, str. T. Vladimirescu, nr. 19: schimb de fotografii diverse; Delczeg Nicolae, 28 ani, stud. Cluj, str. Rășinari, nr. 2, et. 5, ap. 65: teme diverse; Pascal Cornelius, 34 ani, București I, P.O. Box 125: literatură, turism, schimb de cărți, reviste și timbre; Răcășan Olga, 20 ani, Tg. Mureș, str. Fragilor, nr. 5/A: medicină, literatură, pictură; Moroian Nicolae, 28 ani, tehnician, Ploiești, str. M. Eminescu, nr. 22, bl. 3, sc. B, ap. 22: muzică, sport, schimb de ilustrate; Banciu Doina, 24 ani, funcționară și Nicoară Zoica, 24 ani, funcționară, com. Vîrfurile, jud. Arad: schimb de ilustrate; Perneș Petru, 24 ani, tehnician auto, Deva, str. Mărăști, nr. 26, bl. Tineretului, nr. 3, sc. A, ap. 18: filozofie, sport, schimb de ilustrate; Cirstov Simona, 17 ani, elevă, Craiova, str. Brestei, nr. 165: schimb de ilustrate.

MII DE BOMBE ROMANTICE...

Moda luminărilor continuă cu furie, iar fabricanții și comercianții profită. Ca acest întreprinzător negustor londonez care a deschis un magazin special de luminări cu cele mai năstrușnice înfățișări, după cum se vede în fotografia nr. 1. Pentru că totuși trăim în deceniul 8 al veacului XX, unele dintre romanticele luminări au luat înfățișare de... bombe (foto 2).

UN KILOMETRU DE BROAȘTE

Iată un semnal rutier cu totul neașteptat, apărut de curînd între localitățile Rothenfluh și Anwil din Elveția. Panoul «Atenție, broaște!» n-a fost plantat — după cum s-ar putea crede — la cererea cine știe cărei societăți pentru protecția animalelor, ci pur și simplu pentru ocrotirea automobilistilor și a automobilelor. În locurile unde au fost puse, broaștele au prostul obicei de a traversa în grup șoseaua, alcătuint o adevărată masă gelatinoasă și glisantă, în stare să provoace grave derapări.

F NR. 18 (882)
CUPON
DE PARTICIPARE
CITITORI CĂTRE CITITORI

**LA EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ
DE ECHIPAMENT INDUSTRIAL PENTRU PETROL,
CHIMIE, MASE PLASTICE ȘI CAUCIUC
BUCUREȘTI 3 -12 mai 1972**

**INDUSTRIA CHIMICĂ ROMÂNEASCĂ
ÎN PLINĂ DEZVOLTARE
ȘI AFIRMARE ȘI PE PLAN INTERNAȚIONAL
PREZINTĂ**

Întreprindere de stat pentru comerțul exterior
București, bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 20, telefon:
14.24.40, telex: 266; 519.
EXPORTĂ: Produse petroliere: Benzine, mo-
torine; petroluri, păcură, uleiuri; Hidro-
carburi aromatice: Benzen; Toluen; Xilen
și derivații lor; Gaze lichefiate; Alte produse
petroliere: Unsori, Bitum, Vaseline; Ce-
rezină; Cocs de petrol; Acizi naftenici
bruți, parafină.

PETROM

Întreprindere de stat pentru comerțul exterior,
București, bd. N. Bălcescu nr. 22, telefon: 15 69 64,
telex: 011374.
EXPORTĂ: Rafinării complete și instalații
de prelucrare a șteiului; Uzine chimice
și instalații tehnologice complete;
Licențe.
ASIGURĂ: Studii tehnologice și soluții
tehnice moderne; Analize chimice com-
plexe; Proiecte tehnologice, tehnice, de
construcții și montaj pentru rafinării,
uzine chimice și instalații; Modernizări
și dezvoltări de rafinării și uzine chimice
existente; Instruirea și perfecționarea per-
sonalului beneficiarului străin.

**PRIN
ÎNTEPRINDERILE
SALE DE COMERȚ
EXTERIOR
SPECIALIZATE**

Export-Import, București, bd. Ion Șulea nr. 309,
telefon: 43.34.75; telex: 011456.
EXPORTĂ: Lacuri și vopsele; Rășini sinte-
tice; Grunduri (anticorozive, solubile în
apă, aplicabile în cimp electrostatic), E-
mailuri (alchido-melaminat, alchidice,
poliacrilovinilice, pe bază de nitrocelulo-
ză, pe bază de clorcauciuc) etc., etc; Pro-
duse farmaceutice de sinteză; Pigmenți
organici; Insecticide organo-fosforice;
Plastifianți; Cerneluri tipografice.

Export-Import, Săvinești, Piatra Neamț, telefon:
13.000; Telex: 02.16.21—622
EXPORTĂ: Fire și fibre chimice: Fibre poli-
acrilonitrilice-MELANAR; Fire și fibre
poliamidice-RELONR; Fire și fibre poli-
estericeR; Celofibra-DUNACOR; Produse
chimice: Granule poliamidice-RELONR;
Granule poliesterice-TEROMR; Caprolac-
tama; Carbonat de etilenă; Acid adipic;
Celfofan și confecții din celfofan.

IMECO

Export-import, București, str. Pitar Moș nr. 6,
telefon: 12.01.72, telex: 182.
EXPORTĂ: Specialități farmaceutice; Sub-
stanțe chimico-farmaceutice; Biostimu-
latori furajeri; Reactivi chimici; Colo-
ranți; Intermediari pentru fabricarea co-
loranților; Produse cosmetice.

**Danubiana
export * import**

București, bd. Republicii nr. 10, telefon: 16.06.36,
telex: 184, 185.
EXPORTĂ: Anvelope și camere pentru
turisme și camioane (radiale și conven-
ționale); Anvelope agricole și pentru trac-
toare într-o bogată gamă de tipuri, pro-
file și dimensiuni; Articole tehnice din
cauciuc.

București, Șos. Colentina nr. 54, telefon: 42.28.39
EXPORTĂ: Detergenți granulați și lichizi;
Săpunuri medicinale, de toaletă și de rufe;
deodoranți; paste de dinți; Creme de
ras; Emplastre cauciucate; Acizi naftenici
și naftenați metalici; clei de oase și clei
de piele.

Export-Import, București, str. Ziduri Moși
nr. 21—23, telefon: 35.16.00
EXPORTĂ: Tevi, tuburi, profile, covoare,
dale, granule și folii plastifiante; plăci pla-
ne și ondulate din PVC; saci, pungă, folii,
suflate din polietilenă; articole injectate
industriale și bunuri de larg consum.

Export-Import, București, bd. Republicii nr.12, te-
lefon: 13.43.60, telex: 489.
EXPORTĂ: Îngrășăminte chimice (uree,
nitrat de amoniu, nitrocalcar, superfosfat,
sulfat de amoniu, îngrășăminte complexe,
uree tehnică, metanol, butanol etc).

Întreprindere de stat pentru comerțul exterior,
București, bd. Republicii, nr. 10, telefon: 16.06.36,
telex: 011184 și 011185.
EXPORTĂ: Substanțe anorganice; inter-
mediari organici și solvenți alchilamine;
acizi organici; materiale plastice; cauciuc
sintetic; negru de fum.

**O GAMĂ LARGĂ
DE ECHIPAMENTE, TEHNOLOGII
PROIECTE, PRODUSE, SERVICII**

Procurati-vă ultimele noutăți

ELECTRECORD

în domeniile preferate:

- muzică simfonică, de cameră, de operă, de operetă și corală
- muzică populară și ușoară
- versuri, proză, basme, discuri didactice.

o

săptămână în lume

Săptămâna politică pe care o consemnăm a debutat cu importante hotărâri ale Plenarei C.C. al P.C.R. din 18 aprilie, care au polarizat atenția și interesul țării întregi, găsind larg ecou și adevărate deplină în rândurile poporului nostru strâns unit în jurul partidului. Hotărârea prin care Plenara a aprobat pe deplin rezultatele recente vizite a tovarășului Nicolae Ceaușescu în unele țări africane a constituit încununarea acestui act politic de însemnătate covârșitoare și reafirmarea voinței de a se întreprinde toate măsurile necesare pentru traducerea în viață a acordurilor și înțelegerilor realizate în cele mai variate domenii ale cooperării româno-africane. Un rol de prim ordin în această direcție revine Comisiei de Stat ce urmează să se constituie pentru coordonarea cooperării economice și tehnico-stiințifice cu țările africane și care va fi totodată o pirghie activă pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie cu statele și popoarele de pe continentul negru, respectiv cu partidele politice conducătoare, cu forțele progresiste antiimperialiste africane.

Preocuparea partidului și statului nostru de a lărgi și adânci, sub toate aspectele, relațiile de prietenie frățească și colaborare principală cu toate țările socialiste și-a găsit expresia și în intervalul ultimelor șapte zile în noi acțiuni concrete cu efect pozitiv. În acest răstimp s-a aflat la București și a fost primită de tovarășul Nicolae Ceaușescu delegația militară a R.D. Germane, condusă de ministrul apărării naționale, general de armată Heinz Hoffmann. Tot la București a fost semnat Protocolul de colaborare economică și tehnico-stiințifică între România și R.D. Germană. În timp ce la Belgrad și la București se anunța apropiata întâlnire dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Iosip Broz Tito, cu care prilej urmează să aibă loc inaugurarea oficială a Sistemului hidroenergetic și de navigație «Porțile de Fier», la Kladovo (R.S.F.I.) avea loc întâlnirea președinților Comisiei mixte româno-iugoslave de colaborare economică, iar conducătorul delegației Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, tovarășul Miha Ribicici, care ne-a vizitat țara, a fost primit de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pe aceeași linie a legăturilor cu statele socialiste o delegație guvernamentală militară, condusă de tovarășul Emil Bodnăraș, a plecat la Phenian pentru a participa la festivitățile consacrate celei de-a 40-a aniversări a creării Armatei Revoluționare Populare Coreene și a fost primită de tovarășul Kim Ir Sen.

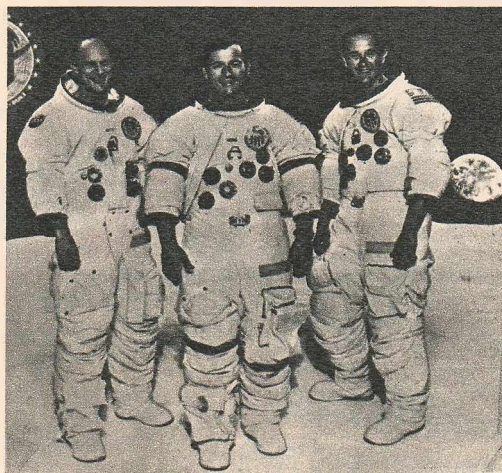
Consecvența politicii sale de extindere — pe temelii principale — a colaborării cu toate statele, indiferent de orinduirea lor social-politică, țara noastră nu pierde nici un prilej pentru a-și oferi contribuția la promovarea acelor acțiuni ce tind să ducă la normalizarea vieții internaționale. Schimbul de vederi româno-franceze prilejuite de vizita la Paris a tovarășului George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe al României, convorbirile avute la București de delegația Consiliului Național al Patronatului Francez, ca și primirea de către președintele Ceaușescu a acestei delegații se înscriu cu ecou pozitiv pe linia colaborării ascendente româno-franceze. Vizita în țara noastră a delegației Partidului Socialist Belgian a prilejuit convorbiri fructuoase cu delegația P.C.R., condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Iată doar câteva din momentele mai importante ale activității internaționale a partidului și statului nostru în această săptămână. Mesajul pe care președintele Consiliului de Stat l-a adresat participanților la Sesiunea jubiliară a Comisiei Economice a O.N.U. pentru Europa exprimă hotărârea țării noastre de a contribui alături de celelalte națiuni europene la înfăptuirea dezideratului unanim care se cheamă: securitatea și pacea pe continentul nostru și în restul lumii. Apreciind ca incurajator și binevenit acest mesaj, președintele Sesiunii de la Geneva, Johan Kaufmann (Olanda), a elogiat pe președintele Ceaușescu, «eminent om politic, căruia îi sintem recunoscători — a spus domnia-sa — pentru prodigioasa activitate pusă în slujba cauzei noastre comune: înțelegerea și cooperarea în Europa».

Și pe celelalte continente glasul României se face auzit, se bucură de largă apreciere, tocmai pentru că se ridică în apărarea cauzei nobile a popoarelor interesate să-și realizeze aspirațiile cu prețul oricăror eforturi. Participarea țării noastre la actuala Conferință U.N.C.T.A.D., în sprijinul obiectivelor și cerințelor cuprinse în Declarația de la Lima, elaborată de «grupul celor 77», decurge din faptul că — așa cum a declarat la Santiago de Chile șeful delegației române — «România se identifică cu aspirațiile țărilor în curs de dezvoltare». Tot astfel țara noastră se află solidar de partea poporului vietnamez în lupta eroică a acestuia pentru apărarea independenței, suveranității, integrității teritoriale și nu pregetă să-și ridice glasul împotriva noilor acțiuni militare ale S.U.A. în Vietnam, care intervin tocmai într-un moment când întreaga lume așteaptă cu înfrigurare găsirea unei soluții salutare care să pună capăt vărsărilor de sânge din Indochina.

În miezul acestei primăveri, în ajun de 1 Mai, sute de milioane de oameni de pe glob nu au altă dorință mai fierbinte decât aceea de a putea trăi și munci în condiții de echitate socială și de libertate, fără zăngănit de arme, fără războaie, ci sub semnul păcii și al colaborării internaționale.

Dic. BABOIAN

Marti, 25 aprilie 1972

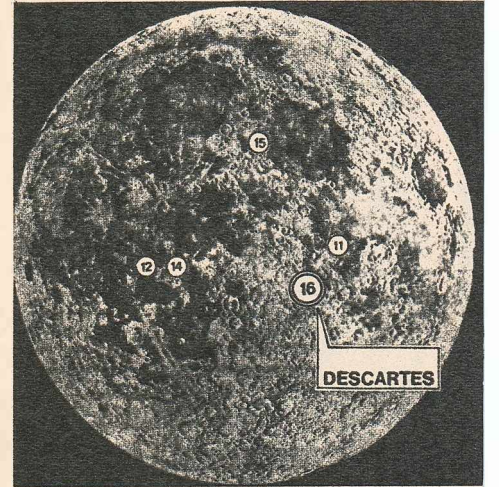
„apollo-16“ performanță...cu emoții

Peste un milion de spectatori risipiți pe o plajă de aproape 80 de kilometri au urmărit «de aproape» lansarea lui «Apollo-16» — la 16 aprilie, ora 17,54 GMT. John Young, Charles Duke și Thomas Mattingly, cei trei cosmonauți americani, aveau de îndeplinit o misiune pe cât de dificilă pe atât de întinsă ca durată: 12 zile, două ore și 36 minute. Destinația penultimului «Apollo» era un platou selenar aflat la mică distanță de craterul Descartes.

De la început n-au lipsit emoțiile inerente, dar și unele neașteptate, datorate defecțiunilor ivite în sistemul de ghidaj al rachetei. Un giroscop părea și el afectat. Alte nezațuri au fost pricinuite de un ordinator care asigura legătura Pământ-Spațiu undeva în statul Virginia. Rind pe rind, defecțiunile au

fost lichidate și «Apollo-16» și-a continuat zborul. Dar iată că nici aselenizarea n-a fost lipsită de peripeții: s-a blocat la un moment dat una din antenele Lem-ului (periclitind trimiterea imaginilor în direct). Ceva mai târziu a apărut o defecțiune la motorul principal al cabinei de comandă Casper, amânarea cu mai multe ore a aselenizării a fost prețul acestei dereglări, care n-a putut împiedica totuși ca la cinci zile de la începerea misiunii să se efectueze aselenizarea prevăzută și să înceapă noua excursie lunară. Ceea ce nu înseamnă că reîntoarcerea pe Pământ a fost lipsită de emoții. Luni la ora 3.26 (ora Bucureștiului) a avut loc decolarea de pe Lună, după care «Apollo-16» s-a înscris pe traiectoria spre Pământ.

Pe această hartă a Lunii sînt indicate, cu cifrele respective, locurile de aselenizare ale misiunilor succesive «Apollo». Numărul 16 indică zona craterului Descartes.

**EDITOR
for
NEW STATESMAN**

Applications are invited for the post of editor of the New Statesman. These should be addressed, in confidence, to J. A. Morgan, Company Secretary, New Statesman, Great Turnstile, London WC1V 7JL. Closing date 21 April.

se caută un director...

Un anunț la mica publicitate a stîrnit senzație în opinia publică londoneză. Un anunț original și cu totul ciudat: revista laburistă «New Statesman» caută un director, care ar urma să-l înlocuiască pe fostul deținător al acestui post, deputatul laburist Richard Crossman (în fotografie). Cei neavizați în legătură cu criza internă izbucnită în conducerea publicației au fost pe drept cuvînt stupefiați citind anunțul (în facsimil). Ulterior s-au putut edifica însă, aflînd din relatările presei, despre circumstanțele în care Richard Crossman a fost pur și simplu demis de către președintele consiliului de administrație al săptămînalului londonez, lordul Campbell, celebrul magnat al zahărului. Între lordul multimilionar și deputatul-ziarist s-a ajuns la un conflict deschis, care s-a soldat cu sacrificarea acestuia din urmă. Campbell i-a cerut în repetate rînduri lui Crossman să tempereze zelul politic în favoarea aripii stîngi a partidului laburist. Crossman a rezistat pe pozițiile sale, continuînd să imprime revistei «New Statesman» un caracter militant laburist. Comentînd modul în care Crossman a fost îndepărtat, «Le Monde» scrie: «Cert, nimeni nu contestă consiliului de direcție — care îi reprezintă pe acționari — dreptul de a se debarasa de un director care nu îl satisface. Dar condițiile în care domnul Crossman a fost demis au șocat, dacă nu atît prin brutalitate, cel puțin prin lipsa lor de eleganță». Dincolo de certurile intestinale din redacția «New Statesman» ce au culminat cu plecarea directorului «laburist militant», anunțul la mica publicitate rămîne un moment de insolit.

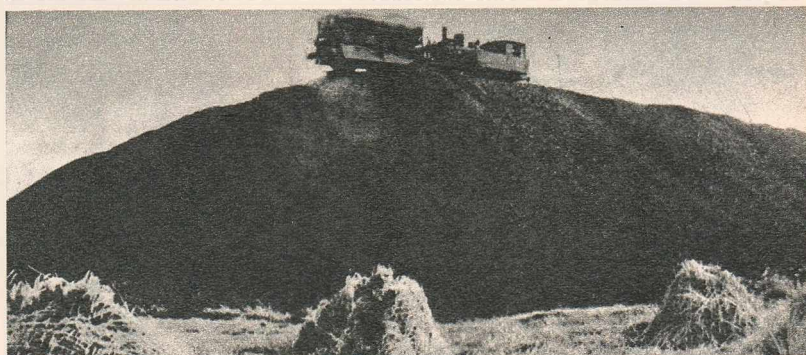

gările britanice în timpul „grevei de zel“

După greva minerilor, un alt mare conflict de muncă, cu multiple implicații, a izbucnit în Anglia. În acțiunea revendicativă a muncitorilor de la căile ferate s-au angajat aproape 300 000 de persoane. Întregul trafic feroviar — transportul de pasageri și mărfuri — a fost grav afectat. După cum se știe, feroviarii britanici au cerut să li se majoreze salariile în conformitate cu creșterea costului vieții. În urma unor repetate eșecuri în convorbirile dintre guvernul britanic și exponenții celor trei sindicate care îi reprezintă pe muncitorii de la căile ferate, a fost declarată o grevă parțială cu consecințe economice imprevizibile. În fotografie, mulțimea adunată în fața gării londoneze Charing Cross, închisă — pentru a evita supraaglomerarea — în timpul «grevei de zel». Respectarea strictă a regulamentărilor a provocat un adevărat haos — mari întârzieri, suspendarea unor curse etc. — lucru care reiese cât se poate de clar și din această imagine.

realități din lumea capitalului

RUHR:

cînd minele se închid în lanț

Ceea ce se întîmplă pare de domeniul paradoxului. În ciuda unei prosperități manifestate ostentativ pe diferite planuri, economia vest-germană oferă concomitent spectacolul trist al unei crize acute în industria carboniferă, altădată atît de activă și rentabilă. După repetate încercări întreprinse în ultimii ani de a se găsi soluții corespunzătoare pentru «echilibrarea situației», spectrul crizei n-a putut fi îndepărtat. Dimpotrivă, instabilitatea s-a agravat, deficitul a atins cifre astronomice, patronii au intrat în derută. Nemulțumirilor și așa destul de profunde ale muncitorilor li s-au

Spectrul crizei: munți de cărbune nevandabil.

Mineri vest-germani: privirile lor spun totul.

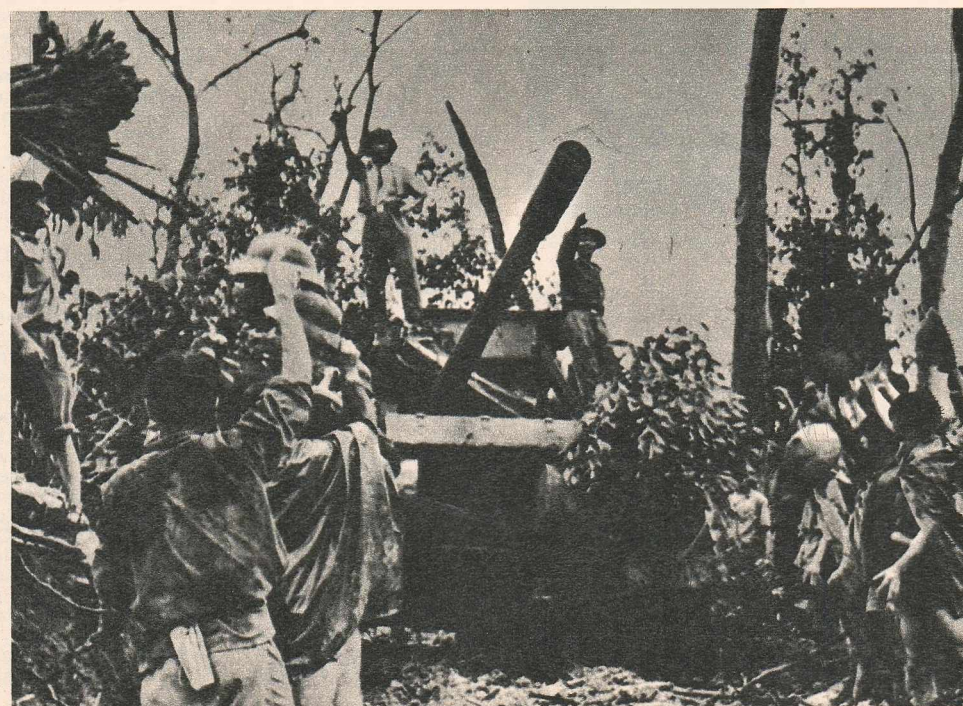
adăugat sentimentele de revoltă față de închiderea succesivă a minelor de cărbuni, devenite «surse de pierderi» tocmai datorită supraproducției de aur negru. Recent, marele cotidian vest-german «Süddeutsche Zeitung» a lansat din nou un strigăt de alarmă, denunțînd amploarea și profunzimea crizei ce amenință să prăbușească pozițiile șubrezite ale bastionului carbonifer din Ruhr. Fenomenul cel mai îngrijorător și cu urmări dintre cele mai grave pentru sute de mii de locuitori din bazinul carbonifer îl constituie închiderea în serie a minelor. S-a calculat că, în medie, la fiecare trei luni dispăre cîte o mină. Numai anul acesta patronii marelui concern «Ruhrkohle Ag» își propun de altfel să lichideze patru mari exploatări miniere și să sisteze activitatea a trei întreprinderi pentru producerea cocsului.

«Primăvara neagră», cum numesc muncitorii din subteran perioada aceasta de convulsii prin care trece industria carboniferă vest-germană, cunoaște — mai mult ca oricînd în perioade similare din trecut — cohorte de oameni rămași fără lucru sau siliți să presteze «schimburi reduse», adică să lucreze mai puține ore pe săptămînă, cu reducerea corespunzătoare a salariilor. Și în timp ce armata șomerilor își îngroașă rîndurile, munți de cărbune nevandabil (aproximativ 30 milioane tone) stăruie în preajma minelor încremenite, ca niște martori muti ai dificultăților prin care trece Ruhrul. După unii experți economici, cauzele reale ale acestui impas se datorează asalturilor întreprinse de monopolurile petroliere americane și engleze pe piața R.F. a Germaniei și concurenței exercitate de cărbunele importat din Statele Unite la prețuri mai avantajoase, în dauna producției autohtone. Patronii vest-germani sînt afectați în mod serios de diminuarea profiturilor, dar cei ce suportă din plin și dramatic urmările crizei sînt, în primul rînd, minerii din Ruhr. Cu atît mai mult cu cît acum nu mai este vorba de pierderea temporară a locului de muncă, ci de perspectiva multora de a se vedea în imposibilitate de a-și mai cîștiga existența de pe urma meseriei pe care au moștenit-o din tată în fiu.

F.N.E.—ofensiva continuă

Ofensiva generalizată a forțelor patriotice din Vietnamul de Sud a continuat și săptămîna aceasta. Agențiile de presă informează asupra extinderii fronturilor, a luptelor violente ce se dau între unitățile F.N.E. și militarii saigonezi sprijiniți de aviația americană în regiunea Platurilor Inalte, în zona eliberată din regiunea Da Nangului, în provincia Binh Dinh, în imediata apropiere a Saigonului. Noi baze și poziții militare inamice sînt supuse atacurilor forțelor patriotice. Cu sprijinul forțelor de eliberare — relatează agenția «Eliberarea» — zeci de mii de locuitori din diverse provincii, obligați de administrația saigoneză să trăiască în așa-numitele sate strategice (în realitate adevărate lagăre de concentrare), au reușit să se elibereze și să participe la lupta împotriva regimului de la

Saigon. În armata saigoneză domnesc dezordinea și deruta. Revelatoare pentru starea de spirit a militarilor saigonezi este caracterul de masă atins de manifestările de «nesupunere», mergînd de la refuzul de a lupta pînă la dezertare și alăturarea la unitățile forțelor de eliberare. Este cunoscută răscoala regimentului 56 și a diviziei a treia de infanterie, urmată de trecerea majorității ofițerilor și soldaților alături de forțele de eliberare. În fotografia 1: militari din aceste foste unități saigoneze, după dezertare, fericiți că alături de forțele F.N.E. vor lupta de acum înainte pentru cauza dreaptă a întregului popor vietnamez. În fotografia 2: tancurile forțelor patriotice din Vietnamul de Sud, întîmpinate cu entuziasm de populația din regiunea Quang Tri.

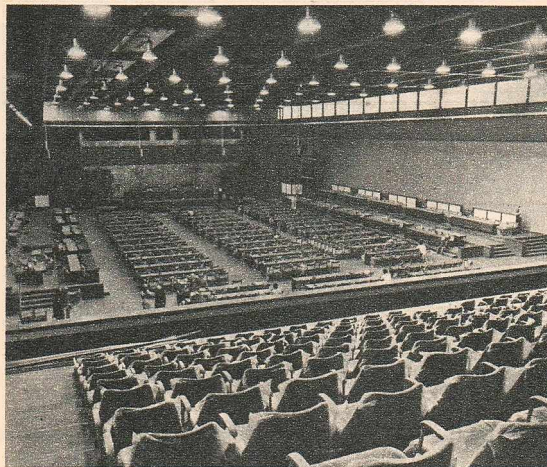

SANTIAGO DE CHILE

„U. N. C. T. A. D. - III“

Correspondență specială
de la Sanda CRISTIAN

La apariția rîndurilor de față, această sală — «U.N.C.T.A.D.-III» — cunoaște o activitate intensă, desfășurată de cei aproximativ 3 000 de membri ai celor 142 delegații prezente la a treia Conferință a Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare. Construcția propriu-zisă a acestei clădiri a început la 10 iulie 1971 și s-a terminat în decembrie. Corpul principal, ocupînd o suprafață de 25 722 mp, este străjuit de un bloc-turn — 26 etaje de

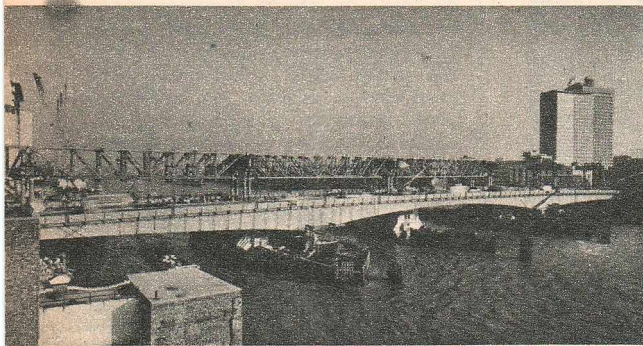

birouri și terasa amenajată pentru aterizarea elicopterelor. Tot aici există săli de conferință, cabine de radio, telex și telefon, ghișeu de bancă, cofetării, restaurante cu auto-servire, iar la subsol un garaj pentru 250 automobile. Punctul de atracție îl constituie însă marea sală a Adunării generale. Cînd am vizitat-o nu se scosese rău feliile proteoate de pe scaunele astfel plasate ca să nu te obosească nici după îndelungi ore de dezbateri. Mocheta, care acoperă întreaga sală, a împrumutat luminoasa culoare a fundalului, îmbrăcat în foi de cupru.

Întreg complexul «Unctad Tercero» este o realizare chiliană. De la concepția proiectului pînă la realizarea arhitectonică-artistică, de la materialele utilizate și pînă la forța de muncă — peste 1 000 de oameni.

După ce delegații la Conferința U.N.C.T.A.D. își vor termina dezbaterile, edificiul va deveni marele Palat al culturii din Santiago, cu săli de concerte, de congrese și conferințe, de cinematograful, de expoziție, bibliotecă etc.

new london bridge— pod în loc

Aici a fost faimosul Old London Bridge. Un american excentric — și, bineînțeles, multimilionar — a avut ideea năstrușnică de a-l cumpăra și transporta, cărămidă cu cărămidă, peste ocean. «Grefa» a fost efectuată cu succes iar adresa actuală a vechiului pod este: Luke Havas City — Arizona. Englezii și-au construit cu banii încasați (și cu ceva în plus) un pod în loc. New London Bridge (în imagine), aflat în construcție, vine să umple golul lăsat în peisajul citadin londonez. Proiectat ca o construcție ultramodernă, puntea de beton și metal va asigura condiții optime pentru un trafic intens. Pe cele șase benzi de șosea vor putea circula 2 500 de autovehicule pe oră, iar, în aceleași 60 de minute, pe trotuarele respective podul va fi traversat de peste 20 000 pietoni.

ripostă hotărîtă

Desenarea de zvastici naziste și scrierea de lozinci fasciste pe zidurile casei din Ghilarza (Sardinia), unde a locuit Antonio Gramsci, fondator al Partidului Comunist Italian, organizarea la Roma a unui miting al partidului de factură neofascistă al lui Almirante, «Mișcarea Socială Italiană» — iată doar cele mai recente din șirul de provocări ale elementelor de extremă dreaptă. Împotriva acestor acțiuni, ca și a altor incitări antidemocratice menite — cum se sublinia într-o rezoluție a Direcțiunii Partidului Comunist Italian dată publicității în aceste zile — «să tulbure desfășurarea competiției electorale și să creeze un climat de tensiune și nesiguranță», opinia publică italiană a luat atitudine hotărîtă de condamnare și de chemare la vigilență. Imaginea redă un aspect de la una din puternicele manifestații antifasciste de la Roma din ultima vreme.

cu zîmbete... acre

Deși acțiunile femeilor britanice pentru egalitate au vechi tradiții pe insulă, nici astăzi bărbații nu se prea împacă cu pătrunderea femeilor în domenii de activitate «rezervate» lor. Și mai ales într-o meserie ca aceea de... agent de bursă. Dar după purtătorii de meloane din Londra și cei ce forfotesc pe culoarele lui Stock Exchange din Manchester vor trebui pînă la urmă să se obișnuiască cu acest «corp străin», ivit parcă pe neașteptat în mijlocul lor.

Momentul cînd, în schimbul unor asigurări privind protejarea vieții lui, gangsterul Joe Valachi, încalcînd «legea tăcerii», face senzaționale dezvăluiri în legătură cu activitatea criminală a organizației «Cosa Nostra». Mărturiile lui stau la baza filmului «Valachi Papers».

„dosarul valachi“

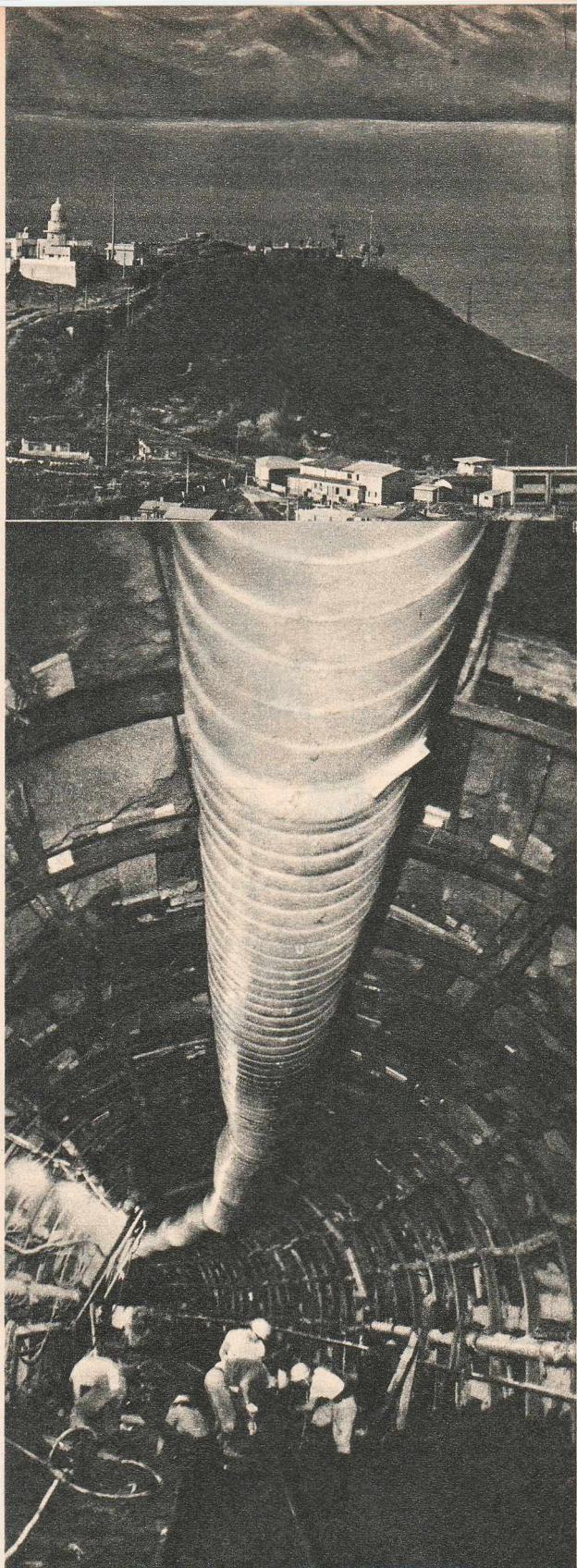
Regizorul Terence Young a reluat în studiourile lui Dino de Laurentiis turnarea filmului «Valachi Papers» (Dosaarul Valachi). După cum se știe, filmările, începute la New York, au trebuit să fie întrerupte din cauza repetatelor amenințări proferate de cercurile mafioate ostile transunerii cinematografice a istoriei faimoasei organizații «Cosa Nostra».

Iată ce a declarat în legătură cu aceasta producătorul italian Dino de Laurentiis: «Regret că a trebuit să modific proiectele noastre inițiale, dar nu am avut altă alternativă. Am fost constrînși să reconstituim în studio decurul multor secvențe care se desfășoară în America, și în special la New York. Ar fi fost mai puțin costisitor să turnez în Statele Unite».

Întreruperea bruscă a filmărilor a suscitat numeroase discuții și polemici, atît în Statele Unite cît și în Italia. Primarul New Yorkului a declarat

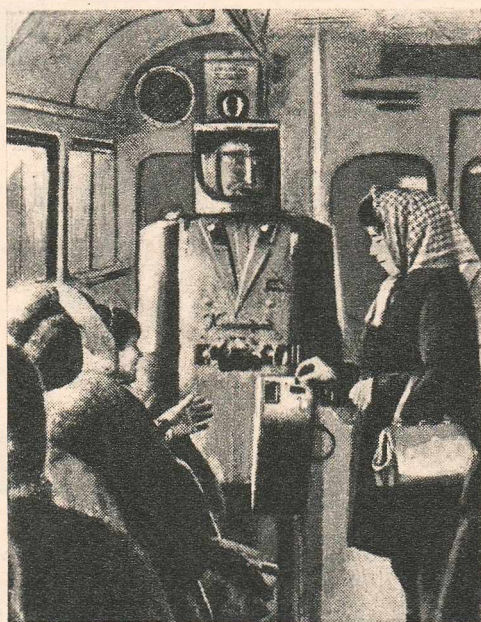
într-o conferință de presă că regizorul Terence Young nu mai filmează în Manhattan deoarece filmările programate aici ar fi fost de fapt terminate. Hotărîrea producătorului Dino de Laurentiis de a relua turnarea filmului la Roma ar fi o tentativă de a face un plus de publicitate unui alt film — «Godfather» — recent terminat în studiourile sale și inspirat tot din istoria «Cosa Nostra». Ca răspuns la aceste afirmații, de Laurentiis enumeră cel puțin șapte exterioare pe care va fi nevoit să le realizeze în Italia. Producătorul declară că a primit din partea lui Anthony Colombo, reprezentantul Ligii pentru drepturile civile italo-americane, o scrisoare al cărei conținut nu vrea să-l dezvăluie (potrivit unor indiscreții, Colombo ar fi protestat împotriva anumitor aspecte ale filmului). În plus, de Laurentiis confirmă că de cînd a început să se ocupe de filmul «Valachi Papers» a primit tele-

foane anonime care-l sormau să renunțe la acest proiect. «În timpul recențelor filmări de la New York — afirmă el — am mai primit o invitație specială de a schimba numele personajelor și de a elimina din scenariu termenii de «Cosa Nostra» și «Mafia». Producătorul a refuzat acest lucru deoarece consideră că «Valachi Papers» trebuie să fie o transpunere cinematografică fidelă a unor documente reale, în care sînt detaliat înfățișate adevărate natură a «sindicatului crimei», lumea stîpînitorilor «Cosei Nostra», organizațiile și ierarhia acestora. «Filmul nostru — afirmă regizorul — descrie întâmplări care au avut loc aievea, personajele din povestirea noastră sînt reale. Numele lor sînt Albert Anastasia, Al. Capone, Luciano, Vito Genovese și mulți alții — inclusiv Joe Valachi. Schimbînd aceste nume, am trăda atît adevărul cît și transpunerea cinematografică a cărții».

honshu-hokkaido, fără ferry-boat

Doă insule japoneze: Honshu și Hokkaido (în imaginea din stînga sus, în prim plan, coasta nordică a Insulei Honshu, iar în fund, munții Insulei Hokkaido). Legătura între ele este asigurată, în momentul de față, cu ajutorul ferry-boatului. Traversarea durează patru ore și jumătate. Nu peste multă vreme însă nu va mai fi nevoie de acest mijloc de transport. În timp ce în legătură cu tunelul ce urmează să lege cele două părți ale Canalului Mîneicii se mai poartă încă discuții, aici, în arhipelagul japonez, au și început lucrările de construcție a unui tunel submarin ce va constitui cea mai mare realizare de acest fel din lume. Din cei 54 de km, cît va măsura tunelul dintre Honshu și Hokkaido, 23,3 km urmează a fi străpuși în roca de sub apele mării. Costul lucrării — 200 miliarde yeni. Construcția tunelului va fi complet terminată în 1984. Distanța dintre cele două insule va putea fi străbătută atunci numai în două ore. În fotografia din stînga jos: muncitori lucrînd în prima porțiune de tunel realizată.

robotul-taxator din kaliningrad

Pe unul din tramvaiele din orașul sovietic Kaliningrad lucrează un taxator neobișnuit. Deși nu e decît un robot — sau poate tocmai de aceea — își îndeplinește obligațiile cu o conștiinciozitate cel puțin egală cu aceea a colegilor lui umani: anunță stațiile, salută pasagerii, îi invită să-și cumpere bilete pe care le eliberează în momentul cînd banii sînt introduși în geantă. Robotul-taxator este creația cercului regional din Kaliningrad al tinerilor tehnicieni, o realizare de care pe drept cuvînt se simt foarte mîndri.

agendă

În raportul prezentat la cel de-al 21-lea congres al Partidului Socialist Austriac, cancelarului BRUNO KREISKY — reales președinte al partidului — a declarat, referindu-se la relațiile intereuropene, că «nu poate exista destindere politică pe continent fără colaborare economică între Vest și Est». El a afirmat totodată că Austria ar putea lua inițiativa dezvoltării colaborării între statele dunărene «cu atît mai mult cu cît ea poate oferi un exemplu al proiectelor constructive».

Într-o mică localitate de lîngă Yokohama a încetat din viață celebrul scriitor japonez YASUNARI KAWABATA, una dintre cele mai reprezentative figuri ale literaturii nipone din ultimii cincizeci de ani. Născut la Osaka în 1899, Kawabata a desfășurat o activitate prodigioasă ca prozator și, pentru valoarea deosebită a operei sale, a fost primul scriitor japonez distins cu Premiul Nobel pentru literatură (1968).

Fostul președinte al S.U.A., LYNDON JOHNSON, în vîrstă de 63 ani, a suferit zilele acestea încă un atac de cord, comparabil, ca gravitate, cu cel din 1955. Transportat, în condiții dificile, cu un avion special la San Antonio (Texas), a fost internat la Brooke Army Hospital. Medicii consideră că bolnavul va trebui să fie supus unui tratament îndelungat și atent, întrucît există riscul unui alt șoc cardiac.

Renumitul dirijor LEOPOLD STOKOWSKI își sărbătorește aniversarea a 90 de ani prezentînd la Londra, în orașul său natal, un concert care cuprinde piesele primului concert dirijat de el tot la Londra în 1908. Cetățean american din 1915, decanul de vîrstă al marilor șefi de orchestră a condus orchestrele filarmone din Cincinnati, Philadelphia (timp de 20 de ani), Houston și New York. Este membru al Colegiului regal de muzică din Londra.

Schimbare în conducerea Muzeului Luvru din Paris. PIERRE QUONIAM, inspector general al muzeelor din Franța, a fost numit director al acestei prestigioase instituții, înlocuindu-l pe André Parrot, cunoscutul arheolog, azi în vîrstă de 71 ani, care a deținut acest post mai mulți ani, de cînd a fost creat de André Malraux, pe atunci ministru al afacerilor culturale.

Actorul american ROBERT STACK, interpretul detectivului Eliot Ness din serialul «Incoruptibili», a chemat în judecată compania «Columbia Broadcasting System», cerîndu-i 25 000 dolari drept daune pentru calomnii. În comentarii transmise la posturile de radio «C.B.S.» Robert Stack a fost prezentat, în mod eronat, drept partizan al intervenției S.U.A. în Vietnam, pe cînd, în realitate, actorul american s-a pronunțat, nu o dată, categoric contra acesteia.

cronica de trei secunde

VIAȚA FAUNEI

Vezi drăguța pisicuță cum se spală pe lăbuță?
Vezi frumosul tăuraș cum se duce la oraș?
Vezi fantasticul trăpaș cum aleargă pe imas?
Vezi agricolul ministru cum lovește în sinistru?
Ministrul venezuelean care a elaborat un plan,
Conform știrii Agerpres care mi-a sosit expres.
Planul de exterminare pentru liliacul mare,
de-i mai zice și vampir, nu e nici un chilipir.
Se înmulțește excesiv, ceea ce e decisiv, iar ce este decisiv, bate clar în punitiv. Ca atare, e rezon:
tot ce e liliac prea mare, pîn-la cifra de-un milion,
de-i mai zice și vampir, trebui' dat c-un elixir.
Cum zicea și Tipătescu, amic cu Brînzovenescu:
«Eu — vampir? Eu sug sîngele poporului?»
(În Venezuela bravă, 24 în stare gravă!)
N-o să ne lăsăm zevzeci, vom da iama-n lilieci!

Și refrenul corului (rimă la «poporului»):
Vezi drăguța pisicuță cum se spală pe lăbuță?

Văd. Dar mai văd și altceva. Văd o vacă din Spania — căci și între animale doar individul dă vigoare dramei — fugînd din staulul ei, înainte de a naște, cu pruncul în pîntece, pe o vreme de ciine — ca-n deșănțatele melodrame.

17 zile de-a rîndul țărării o caută și n-o găsesc. Apoi oamenii descoperă, în zăpadă, un vițel nou-născut, și în jurul lui, urme de lupi și de lupă animalieră; mai încolo — apar două cadavre de lupi, uciși cu lovituri turbate de coarne; și mai departe — apare vaca, care cum vede oameni se năpustește la ei, ca un taur, să-i omoare. Se sălbăticește, în luptă cu lupii, atacînd omul fără să-l mai diferențieze de lup. Nu mai diferențiază nimic. Înnebunise — ca orice mamă de melodramă. Au trebuit s-o împuște. Au împușcat-o.

Și pentru a trece de la individ la frescă — văd imensele mase de elani, vreo 350 000 de elani, coborînd toamna din marele nord siberian spre sud. «E cea mai mare turmă de elani din lume», precizează ziarul sovietic «Trud». Drumul spre sud le-a fost barat, din '69 încoace, de impozantul gazoduc de la Norilsk, construit la un metru înălțime deasupra solului, «ceea ce — scrie «Trud» — constituia un obstacol de netrecut pentru animale». Oprite în loc, «braconierii au avut posibilitatea să le împuște pe capete»... «Trud» remarcă: «Ar fi trebuit să se amenajeze treceri pentru turmă, dar responsabilii nu și-au dat seama decît după construcția conductei...»

Vezi drăguța pisicuță cum se spală pe lăbuță? Văd — și dacă văd, ce pot face?

Radu COSAȘU

cronica satirică

umor

de NELL COBAR

de Teodor MAZILU

își reface viața

Pentru Y viața e un fel de locuință dărăpănată care trebuie mereu dresată, refăcută, renovată, remobilată. Mereu mai bate cite un cui în caracterul lui fragil. Mereu mai pune o figlă pe acoperiș... Ca un bun gospodar ce vrea să fie, observă la timp fiecare spărtură, fiecare alunecare de teren..., fiecare fisură în viața morală.

Deci Y își reface viața... Refăcutul vieții e aproape singura lui preocupare.

- Ce-ai făcut ieri?
- Mi-am refăcut viața.
- Ce faci azi?
- Îmi refac viața...
- Altfceva nici nu știe...

La urma urmei, ce înseamnă a-ți reface viața?... Ceva destul de simplu și de plăcut... Dacă cumva e însurat, Y e gata oricând să divorțeze. Toată această mizerie îl înveselește la culme. Îi place să aibă «scene de explicație», îi place să bată tribunalele, îi place să-și facă bagajele, îi place să împartă mobila, «cu discutiile, tu fotoliile»... sau invers.

Dar Y nu-și repară viața numai pe plan sentimental. Ar fi prea puțin... Planul lui e grandios... Dacă tot și-o repară, apoi să și-o repare în întregime...

Își repară chiar și obrazul, are deci grijă să se dregă și etc. Își propune să nu mai fie porc, cu liniștea cu care își propune să se ducă la un film. Te anunță cu voioșie de schimbările survenite ieri dimineața în caracterul lui.

— M-am hotărât... Nu mai sînt măgar.

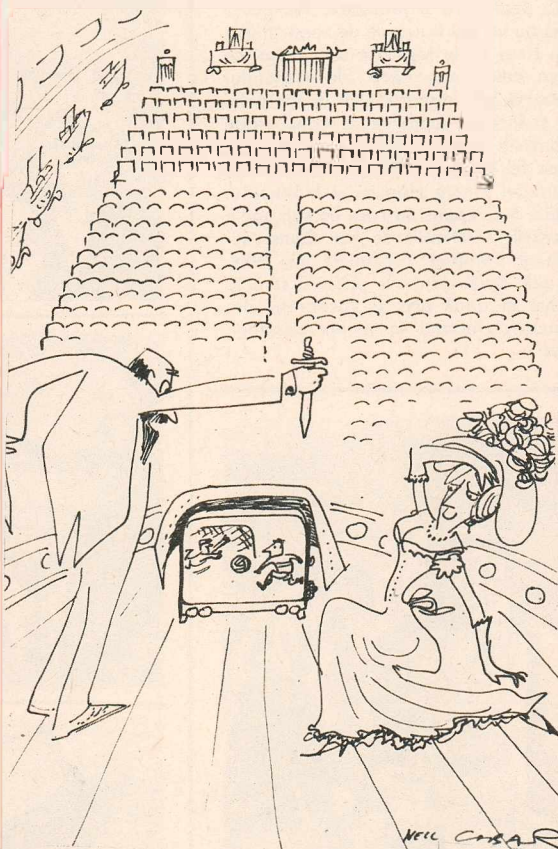
Sau:

— M-am sfătuit și cu frațele meu... Renunț să mai umblu cu cioara vopsită...

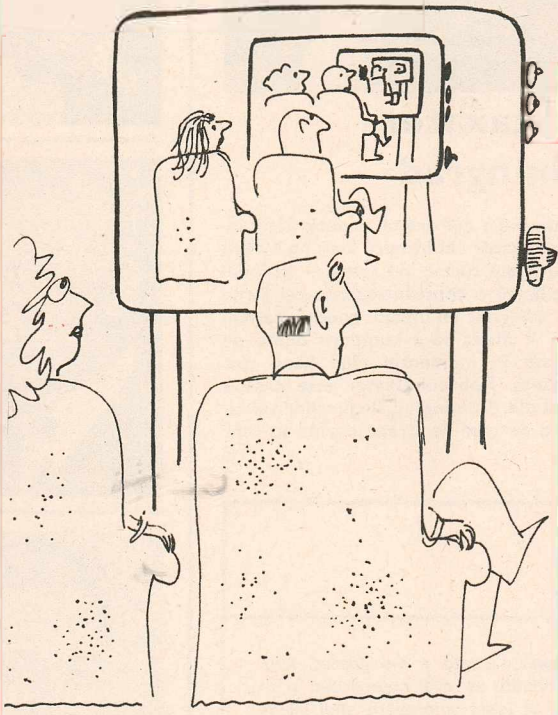
Colcăie de planuri de înălțare profesională.

— Dacă-mi permite sănătatea, mă înscriu la fără frecvență...

Y arată ca un musafir care se află veșnic în inventar... Totdeauna e de fapt închis, neutilizabil... Când e în inventar, când e în renovare... Mereu mută un sentiment de colo pînă colo... De atîta refacere, Y s-a deteriorat cu desăvîrșire, a ajuns, săracul de el, să-i plouă în casă și în creier.

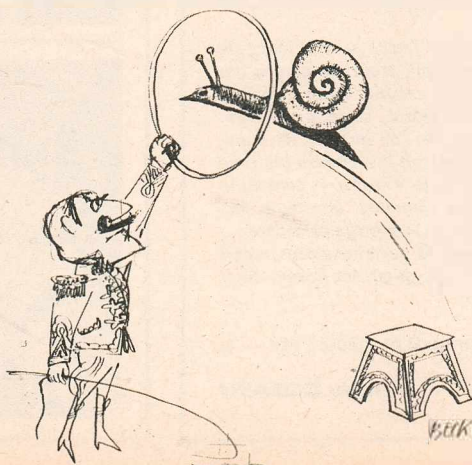

Meci internațional de fotbal în nocturnă.

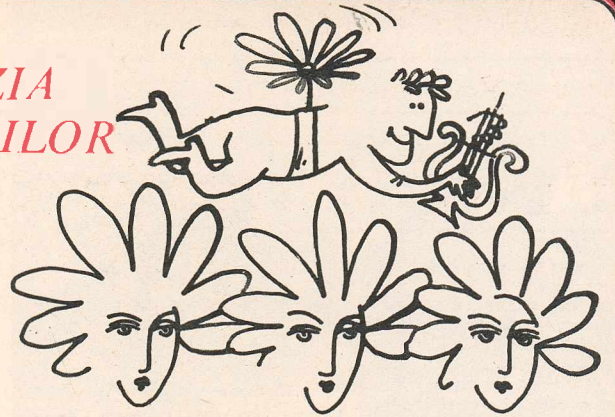

Tele-tele-telespectatori...

DE PESTE HOTARE

POEZIA FLORILOR

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ORIZONTAL: 1) «...O-ntreaga lume de petale/ De trandafiri/ De chiparoase/ De nuferi albi și crizanteme» (sing.) (Minulescu) — «Pe-atunci în florea liliacul/ Și noaptea cădea parfumatul Umplind de mireasmă cerdacul» (Topirceanu). 2) «Floare albă și curată/ Dulce dragoste de fată» (O. Cazimir) — «O... tu, cea mai splendidă floare/ Tu, care ai o suță de petale/.../ Mă-nchin în fața frumuseții tale» (D. Anghel). 3) Cucul — «Toată iarba de pe cer/ Mică-n bob cit un piper/ A-nflorit și-a tresărit» (Arghezi) — A apărea. 4) «Și cu raze vii sărută june flori de primăvară/ Dediței și vioarele, brebenei și topo-rașii/ Ce răzbat prin frunze-uscate și s-arată dragălași» (Alecsandri) — Sport pe apă. 5) «Un fulg de pădure/ Ce-n vînt îl semeni» (I. Pillat) — Răsărite din cais! — Curelușă. 6) «Acolo-s dumbrăvi de aur cu poiene constelate/ Crodrii de argint ce mișcă a lor ramuri luminate/ Și păduri de-aramă roșă răsunînd armonios» (Eminescu) — Munte! — «În tine ahii suie ca o sevă/ În fragezi lujeri proaspeți în april/ Frumoasă ești începătoare Evă» (M. Beniuc). 7) «...Țara ta cu dafini și măslini/ Și crînguri cu mireasmă de-oleandru și cimbru» (Al. Phillippide) — «Trandafiri sălbaticii/ Aveau atîta ghimpi/ dar n-am voit să-i rup» (L. Blaga). 8) «S-a ridicat grozav temperatura/.../ Un palmier încremenit în soare/ Visează lung.../ Abia suportă căldura» (Topirceanu) — Foi de azalee! 9) «Cea minune strălucită/ Poartă nume de o floare/ Ea-i frumoasa mea iubită/ A mea dulce iubitoare» (pl.) (Alecsandri) — Temel! 10) Cu o zi în urmă — «Multe, mîndre flori dezmierzi, Dulce le dezmierzi la malul/ Și-n viltoare mi le pierzi» (P. Cerna) — «Ele trec cu harnici unde și suspină-n flori molatic» (Eminescu). 11) Floarea vie a lui Horațiu — Strop din floarea de lumină. 12) Flori care «deasupra noastră/ Or să cadă rînduri-rînduri»

(Eminescu) — «Ca florile umezi de rouă» (sing.) (Macedonski). **VERTICAL:** 1) Giza cea «cu ochi de aur/ Pe buchete de țintăur/ Mișcă aripi prăfuite» (Arghezi) — «Și ca lupul după turme, se alungă după nori/ Și doboară stejari falnici și desfoaie blinde flori» (Alecsandri). 2) Tipsia «cu nuferi de argint pe luciu de oțel» (Topirceanu) — «I-e rușine de copii/ Că din mugurii-aurii/ I-au ieșit în loc de flori.../ Mișoril!» (O. Cazimir). 3) «E țara lui pămîntul și l-a-mpletit cu cerul» (Arghezi) — Legumă — Tuburi cîntătoare. 4) «Acele flori plătînde, delicate/ Care, n-florite abia, mor împăcate/ Vestind albastrul zilelor senine» (sing.) (Șt. O. Iosif) — «Ca o doamnă din elită/ Își îndreaptă talia» (Topirceanu). 5) Într-un mărgăritar! — Împărăția cu «Alge verzi și anemone palide și lungi sargase» (I. Pillat) — Teșel! 6) Subtil, aerian — Locșorul pe care «în floarea panselei.../ Erau pe-aicea flori de mărgărită/ Și micșunele cu parfum de mosc» (O. Cazimir). 7) Pe-aceste drumuri din grădini zărești «perechi de-ndrăgostiți trecînd» (Șt. O. Iosif) — «Pe cîmpul palid, în sulfina» El «pasc și rumegă lumină» (Arghezi). 8) Povată — În culorii 9) Zorile primăverii! — Copacii «plini de floare/ Se uită lung spre sat, Și-n soare/ Frunzișul legănat/ Le-atrîna ca o barbă» (sing.) (Topirceanu) — Luate din pripă! 10) «La tine se ridică în fiecare seară/ Albina să ia miere un bob și-un bob de ceară» (pl.) (Arghezi) — Flori ce «îmi par urzite/ din spuma roșiei a unui cald și-nflăcărât amurg de vară» (L. Blaga). 11) «Repezind bălaia undă/ Floarea țăr-mului o smulgi/ Și o duci, o duci cu tine/ Vîlînd încet pe prund» (dim. pl.) (Eminescu) — Loc de odihnă. 12) Bancă în sat — «Vițe verzi sugrumă casele-n lăstari sălbatici/ Și vinjoși» (L. Blaga)

Sofia BUCURESCU

Dezlegarea jocului **STAȚIUNI BALNEOCLIMATERICE** apărut în nr. trecut:

ORIZONTAL: 1) DORNA CINDRENI. 2) IACOBENI CASIN. 3) ML — VALEA — CA — I. 4) BALA — TR — CO — OM. 5) O — OCNITA — ADRA. 6) VS — IA — EFORIE. 7) ITB — DI — ARE — M. 8) CARBUNARI — EBO. 9) ITA — FALA — ISON. 10) O — NA — LP — VETRE. 11) AV — GĂTITI — ISA. 12) RADUCANENI — ES. 13) ALBESTI — TINCA.

Traian STOICA (carte) • Magda MIHĂILESCU (cinema) • Vlad MUȘĂTESCU (disc)

Cornel BOZBICI (plastică) • Sanda FAUR (teatru) • E. DASCĂLU (muzică și televiziune)

CARTE

● În Editura Dacia (Cluj) Aurel Rău își reunește în cartea **Trei poeți** studiile de comprehensivitate și subtile interpretări ale liricii lui Saint-John Perse, Antonio Machado, Constantin Kavafis. Studiile succed unor frumoase transpuneri în limba română ale poeziei celor trei mari poeți, efectuate de poetul-exege și de care cititorii au luat cunoștință la apariția respectivelor tălmăciri.

● În seria «Restituiri» a aceleiași edituri s-a tipărit **Hronicul măscăriciului Vălăcut** de Al. O. Teodoreanu, carte a spiritualului Păstorel, care, la peste patruzeci de ani de la apariție, își păstrează, ca un bun vin vechi, savoarea inițială.

● Virgil Carianopol: **Viorile virstei**. Trezirea anilor a adus în inima poetului calm și seninătate, iar în versurile lui, limpezi și învâluitoare armonii. **Viorile virstei** — titlu foarte potrivit cu starea sufletească din ceasul de față al autorului — mărturisesc cu contagioasă sinceritate «destinul mulțumit» al poetului (Editura Eminescu).

● Teodor Scarlat: **Dicteuri pentru fantoma ta**. Poetul «Orei de zbor» își adună între copertele acestei cărți o seamă de poeme «regăsite», destinate a-i constitui debutul acum 37 de ani, dar care au fost pierdute «în împrejurări nici azi cunoscute». Aflăm aceasta din schimbul de scrisori dintre autor și poetul Sașa Pană, care preced poemele. Întâlnim și în această carte de început înclinația poetului pentru metafora relevantă în care a excelat mai târziu Teodor Scarlat (Editura Litera).

● În colecția «Lyceum» a Editurii Albatros a apărut volumul **Scrieri alese** de I. Heliade-Rădulescu. Text stabilit de Vladimir Drimba, prefață și note de Const. Măciucă.

● Valoroasa lucrare a profesorului de fizică teoretică la Universitatea din Köln, Peter Mittelstaedt: **Probleme filozofice ale fizicii moderne**, s-a tipărit la Editura științifică în traducerea lui H. Teutsch. Postfață de Stelian Popescu.

● Mihai I. Botez, Sen Alexandru, Ion Dobrotă sînt autorii unei utile cărți: **Elemente de neuropsihologie** (Editura științifică).

● C. Stănescu: **Poeți și critici**. După cum indică și titlul cărții, analizele tinărului critic au ca obiect creațiile unor poeți și producția unor critici, toți activînd în cea mai imediată actualitate. Relevăm, ca o primă observație, atenția și luciditatea cu care autorul citește lucrările supuse cercetării. De aici, si aprecierile sale «la obiect», strîns legate de opera studiată. În cartea recent apărută vedem premisele dezvoltării unuia dintre criticii cei mai puțin divanți (Editura Eminescu).

CINEMA

● **Poloneza de Oghinski**. Un cineast care și-a dedicat activitatea tinerilor spectatori — Lev Golub («Calea Aniutei, Strada Mezinului etc.) — revine asupra unei teme preferate: eroismul copiilor. Scenariul — Konstantin Gubarevici. În distribuție — Ilia Tukker, G. Garluk, Pavel Kormunin, Ghennadi Luhtin, Piotr Pavlovski, Onev Eskola.

● **Cercurile dragostei**. Trei destine dramatice de luptători, evocate de către cinești bulgari Dimiter Gulev (scenariul) și Kiril Ilincev (regia). Interpreți: Cristian Fakov, Stefan Stefanov, Kolia Doncev, Nevena Kokanova, Maia Gaceva, Ivan Nesterov.

● Nu pierdeți aceste filme: **Felix și Otilia** (Julian Mihu), **Marea dragoste** (Pierre Etaix), **Incidental** (Larry Pearce).

● Trei documentare, recente producții ale Studioului Alexandru Sahia, atrag atenția în această săptămână:

Nevena Kokanova

mină: **La ea te-ai gindit?, Un pas pe lună, doi pași pe pămînt, Și iar răsună valea.**

● **Totul despre Humphrey Bogart** s-ar putea intitula monografia dedicată de B. Eisenschitz marelui Bogie. Din amintirile celor care l-au cunoscut, din legende (multele legende care au circulat pe seama lui Bogart), din date autentice se conturează chipul unui interpret de geniu, unul dintre aceia care dau cinematografului adevărata lui demnitate (Editura Meridiane).

● Nu știm dacă Adrian Păunescu iubește cinematograful la nebulie, dar unele bănueli ne spun că pe Orson Welles îl ține la inimă. Dovada cea mai recentă: în excelentul său comentariu la **Jurnalul de actualități numărul 15** există o frază («...să mă prezint. Mă numesc Adrian Păunescu...») care nu poate veni decît de acolo, din împărăția lui Orson: «Acest film este scris și regizat de mine. Numele meu este Orson Welles».

DISC

● «Canzoni di Napoli» — un disc ce va rămîne multă vreme în memoria ascultătorilor. În primul rînd, datorită interpretării magistrale a tenorului nostru, de faimă mondială, Ludovic Spiess. În al doilea rînd, datorită inspiratei selecții din cele mai specifice și autentice (suță la suță napolitane) canțonete. În al treilea rînd, mulțumită extrem de acuratei captări a sunetului, precum și a unei bune imprimări. Ascultați deci «Marechiar», «Luna curtes», «Fenesta che lucive», «Core ingrato», «Santa Lucia» și celelalte cinci canțonete prezente pe disc. Acompaniază Orchestra de studio și corul RTV; dirijor, Carol Litvin (ECE — 0636/ST—ECE—0637).

● Corina Chiriac — ce nu mai trebuie recomandată, dată fiind popularitatea pe care și-a cucerit-o cu trudă și talent — ne oferă, prin intermediul unui disc de (foarte) mici dimensiuni: «Valurile Dunării», «De la inimă la inimă» și «Inimă nu fi de piatră». Acompaniază de Orchestra de estradă a RTV (dirijor — Sile Dinicu), Corina Chiriac ne convinge încă o dată de darurile ei (45—EDC — 10 240).

● Înregistrările Mariei Ciobanu ar merita un loc aparte în discoteca oricărui îndrăgostit de folclor. Cu acît mai mult, ultimul ei disc (EPD — 1294) în care, însoțită de formația instrumentală a lui Victor Predescu, ne dezvăluie noi frumuseți ale cîntului românesc: «Drag mi-e neica vinătoru» sau «De-ar fi lumea cum sînt eu», două boabe de mîrgărint, ca să nu le mai pomenim și pe celelalte!...

MUZICĂ

● Vă reamintim că simfonicul de astă-seară de la Ateneu este dirijat de **Mircea Cristescu** iar în program aflăm: Simfonia a VII-a «Energia» de Wilhelm Berger, în primă audiere, Concertul pentru violoncel de Haydn, solist **Daniil Șafran**, și «Nopti în grădinile Spa-

niei» pentru pian și orchestră de De Falla — solist, **Al. Demetriad**.

● Consecvent vocației manifestate de mic copil, **Roberto Benzi** își menține faima de excelent dirijor. Din nou la București, muzicianul francez conduce viitorul concert al Filarmonicii (5 și 6 mai, Ateneu), cu un program cuprinzînd două capodopere: Simfonia a VI-a «Pastorală» de Beethoven și Concertul pentru orchestră de Bela Bartok.

● Joi 27 aprilie în Studioul RTV din strada Nufferilor, prima parte a Integralei concertelor de vioară semnate Wolfgang Amadeus Mozart, cu solista bulgară, binecunoscută săliilor noastre de concert, **Dina Schneidermann**. Ascultăm concertele numerotate 1, 2 și 3 cu Orchestra simfonică a RTV, dirijată de **Emanoil Elenescu**.

● După concertele mult apreciate din sala Palatului, **Sergio Dringoi** și însoțitorii săi, **Riccardo Del Turco** și **Ada Mori**, întreprind un turneu în țară: Ploiești, Brașov, Cluj.

PLASTICĂ

● Evenimentul marcant al acestei săptămîni este, fără îndoială, deschiderea la Muzeul de artă a expoziției **Secolul de aur al picturii napolitane**, care prezintă 30 de artiști din secolele XVII și XVIII, printre care se numără Bernardo Cavallino, Artemisia Gentileschi, Salvator Rosa, Luca Giordano ș.a. Picturile provin din muzeele napolitane și din colecțiile și pinacotecile diverselor orașe italiene.

● **Silvia Tempea** își intitulează ciclul de lucrări pe care îl expune «Ritmuri românești». O pictură sintetică, care se prezintă ca o suită de variațiuni și exerciții asupra posibilității expresive a liniei și a materializării ei în forme decorative. Tinăra artistă pleacă de la un fond folcloric, pe care îl recrează, stilizîndu-l inteligent (Amfora, Mihai Vodă 2).

● La «Ateneul Tineretului» (Aleea Alexandru 38), **Legendina Hurdugaci** expune pictură iar **Marian Pietreanu** — sculptură. Nici unul dintre cei doi expozați nu depășește nivelul unui evident amatorism.

● **Mircea Deac: Léger**. După un debut impresionist și o lungă participare la mișcarea cubistă, Léger își descoperă, după 1918, acel stil inimitabil de construcție a imaginii care îi va aduce faimă. Studiul criticului de artă **Mircea Deac** care însoțește albumul, bine informat și dens, explică competent opera pictorului francez (Editura Meridiane).

TEATRU

● **Pescărușul** de A.P. Cehov (Teatrul de stat din Oradea): spectacol lucrat de trupa română a teatrului orădean cu credință și dăruire, cu eforturi regizorale (Alexandru Colpacci) și scenografice (Florica Mălureanu) de a da

Sanda Toma

atmosferei cehoviene unele rezonanțe noi, personale. În distribuție: Simona Constantinescu (Arkadina), Eugen Harizomenov (Treplov), Jean Săndulescu (Sorin), Ruxandra Sireteanu (Nina), George Pintilescu (Trigorin) ș.a.

● **Minciuna are picioare lungi** de Eduardo de Filippo (Teatrul Național din Cluj): tonalitatea comică, specifică teatrului lui Filippo, amestecul de haz, melo și explozii sonore, bine înțeles și valorificat scenic de către regizoarea Rodica G. Radu și interpreții: Maia Țipan, Emilia Hodiș, Olimpia Arghir, Constanța Constantinescu, Gh. Cosma, Vera Mărgineanu, Cornel Sava și alții.

● **D-ale carnavalului** de Ca-ra-giale și Leonce și Lena de Buchner, transpuse în excelențele spectacole ale Teatrului Bulandra, sînt văzute în cursul acestei săptămîni de spectatori din Haga, Rotterdam, Amsterdam, Aarnhem etc., în cadrul turneului pe care prestigioasa trupă bucureșteană îl întreprinde în Olanda. Succes!

● **Croitorii cei mari din Valahia** de Al. Popescu. Dispariția lui Galy Gay de Brecht și Cher Antoine de Anouilh, toate trei puse în scenă de regizorul și directorul Teatrului de Comedie, Lucian Giurchescu, se bucură în aceste zile de un răsunător succes la Budapesta: «Bucureștii a devenit una dintre capitalele lumii de teatru, unde cei care sînt dornici să afle noi curente ale artei scenice contemporane vin cu același interes cu care se duc la New York, Moscova, Paris sau Varșovia» — se scrie în «Nepszabadsag», cu prilejul turneului Teatrului de Comedie în Ungaria.

● **Ape și oglinzi** de Paul Everac a fost reluată pe scena Teatrului Mic într-o nouă și interesantă versiune revizuită de autor, în regia lui Ion Cojar și scenografia lui Ștefan Hablinski.

TV

1 MAI. Micul ecran închină **Zilei solidarității internaționale** a muncii bogate programe culturale, artistice, de divertisment. Luni: «Flori de mai» — cîntec și dans popular de pe tînsul patriei (ora 11.00) • Cîntec și dans de pretutindeni (ora 14.45) • Un spectacol la ostași acasă (ora 16.00) • Documentarul «1 Mai 1972» (ora 16.45) • «Speranțe-confirmări», concert-spectacol cu public, susținut de tineri interpreți de folclor (ora 17.25) • Spectacol muzical-literar (ora 20.10) • **Marți**: «Bucuroși de oaspeți» — grupaj de spectacole muzical-distractive plasate în mai multe centre din țară, cu frunțași ai scenelor lirice, dramatice și de varietăți (ora 20.25) • Muzică populară (20.10, pr. 2) • Emisiune de versuri (20.40, pr. 2).

REPORTAJ. Agriculturii socialiste TV îi dedică reportajele «Drumuri spre cîntecul ciocîrliei» (duminică, ora 20.00) și «Fragment din jurnalul unui poet», poetul fiind Al. Andrițoiu (luni, ora 18.10).

DEZBATERI. Evenimentul editorial marcat de apariția unei noi ediții din «Etimologicum magnum Romaniae» de B.P. Hasdeu este consemnat de rubrica «Cărți și idei», cu participarea Zoi Dumitrescu-Bușulenga, a lui Boris Cazacu și a lui Virgil Cîndea (joi, ora 22.35, pr. 2).

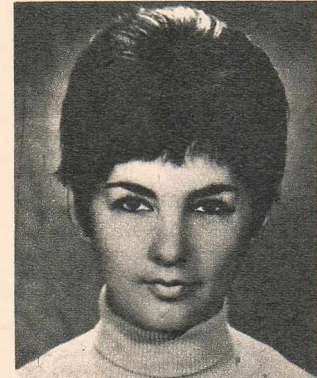
ȘTIINȚĂ. Conferința de presă a ilustrului transplantator de inimă, prof. dr. Christian Barnard (joi, ora 21.10) • Cărțile cronicarilor în viziunea emisiunii științifice «Drumuri în istorie» (vineri, ora 21.20).

LITERATURĂ. Versuri inedite închinăte tineretii și semnate de tineri poeți — Ion Crînguleanu, Victoria Dragu, Gheorghe Istrati, Csiki Laszlo, Dan Mutașcu, A.I. Zăinescu (miercuri, ora 20.05) • Bogat și interesant sumar al «Revistei literare TV» (vineri, ora 21.35).

FILM. «Haiducii lui Șaptecai» (duminică, ora 20.25) • La Telecinematecă «Noaptea generalilor», cu cîțiva mari: Peter O'Toole, Omar Sharif, Tom Courteney, Christopher Plummer (miercuri, ora 20.20) • «Visul unchiului», cu Liudmila Smirnova (vineri, ora 20.00) • În fine, filmul lui Calotescu — «Războiul domniștelor» (sîmbătă, ora 18.00, pr. 2).

MUZICĂ-COREGRAFIE. Cu Leonard Bernstein, concertul debutanților (duminică, ora 11.10) • «Cîntare patriei» își continuă vasta investigație în activitatea corală a amatorilor (duminică, ora 17.50) • Cîntă soprana Teodora Lucaciu (joi, ora 22.10, pr. 2) • Magdalena Popa, Ecaterina Maksimova, Tom Lander și Scott Douglas — celebrități mondiale ale baletului (vineri, ora 20.55, pr. 2) • David Oistrach și vioara sa fermecată (sîmbătă, ora 17.20, pr. 2).

DIVERTISMENT. Paul Urmuzes-

Smaranda Toscani

cu prezintă «Bună-seara, primăvară!», spectacol de varietăți cu nume mai vechi și mai noi în acest gen de distracție inventat de televiziune (luni, ora 20.50) • Prin intermediul Interviziunii, tinerii interpreți de muzică ușoară Corina Chiriac, Doina Mureșan, Magda Gorea, Elena Toma, Marilena Țibu-leac, Georgeta Mocanu, Cornel Constantiniu și George Brenner tind să se facă cunoscuți și peste hotare (marți, ora 18.00) • Smaranda Toscani și valorosul ei sextet vocal «Cantabile» într-un spectacol sub semnul fanteziei, umorului și bunului-gust, proprii acestei formații (joi, ora 22.00) • Selecțiuni (cam tardive) din concursul de muzică ușoară al «Eurovizionii» (vineri, ora 22.15) • A doua emisiune de varietăți închinată primăverii (sîmbătă, ora 21.50).

SPORT. Deși numai «înregistrat», meciul Anglia—R.F.G. din sferturile de finală ale Campionatului european de fotbal nu-și pierde nimic din forța de atracție (duminică, ora 14.00) • În direct, meciul de fotbal Steaua—Rapid (miercuri, ora 17.00) • Reîncep frumoasele întreceri sportive ale Cupei Davis: România—Elveția (vineri, ora 14.00 și sîmbătă ora 14.30).

PRONO

Pronosticul cronicarului sportiv EFTIMIE IONESCU la Concursul LOTO-PRONO 1972, etapa din 30 aprilie 1972

I. Ceahlăul-Portul	1
II. Chimia Rm. V.—Metalul Tîrg.	1
III. Dunărea-S.N.O.	1
IV. Poiana-Sp. studențesc	1, x, 2
V. Știința Bacău-Polit. Gl.	1
VI. Olimpia S.M.—Electroputere	1
VII. Olimpia Ord.—Corvinul	1
VIII. Gloria Bta.—Polit. Tim.	1, 2, x
IX. Catania-Lazio	x
X. Foggia-Genoa	1
XI. Livorno-Perugia	1, x
XII. Reggiana-Palermo	2, x
XIII. Torrento-Brescia	1, x

PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

flacăra **F** album

EMMERICH SCHÄFFER — o prezență de o distincție aparte
în filmul românesc. L-am întâlnit, recent,
în creația lui Mihai Iacob «Pentru că se iubesc».

Fotografie de Elena GHERA

